

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK TWO

A PESSIMIST'S GUIDE TO LOVE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JENNIFER HARTMANN

Bir Kötümserin Aşk REHBERİ

Heartsong Düet
İkinci Kitap

Jennifer Hartmann

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)
[Teşekkür Çalma Listesi](#)
[Bağlan](#)
[Jennifer'dan Daha](#)
[Fazlası Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bir Kötümserin Aşk Rehberi
Copyright © 2023 by Jennifer Hartmann
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: Hartmann Media Group, LLC

İlk baskı 2023.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

LUCY

Yaş 13

HIÇ GERİ GELMEDİĞİ GECE

A Çılgılık beni ölümden uyandırdı.
İlk başta ateşim olduğunu düşünüyorum - günlerdir solunum
yolu enfeksiyonuyla savaşıyorum. Terli ya da titrek hissetmiyorum
ama

Gerçek hayatta olmayan şeyler.

Sadece bir ateş rüyasıydı. Bir kabus.

Yatak yorganımın içine gömülerek
yuvarlanıyorum. İşte o zaman sesi tekrar duydum.

"Hayır! Hayır, lütfen, hayır!"

Sarsılarak oturur pozisyona geçip yatağımın yanındaki pencereye
bakarken gözlerim birden açılıyor. Yağmur damlaları camdan aşağı
süzülüyor, rüzgar sanki kadınla birlikte çılgılık atıyormuş gibi yüksek bir ses
çıkartıyor.

Bir fırtına kopuyor. Kalbim
hızla atıyor. Yanlış bir şeyler
var.

Battaniyeyi atıp yataktan kayarak çıkıyorum, pencereye doğru yürürken
pamuklu geceliğimi düzeltiyorum. Ağaç dalları fırtınaya karşı ileri geri
sallanıyor, ürkütücü bir dans yapıyorlar. Öfkeli rüzgâr dallardan birinin dış
cepheye çarpmasına neden oluyor ve ben korkuyla geriye sıçırıyorum.

"Bebeğim! Bebeğim!"

Korkumu yutarak ileri atıyorum ve burnumu cam bölmeye dayıyorum. Önce polis ışıkları dikkatimi çekiyor. Mavi ve kırmızı. Çiseleyen yağmurla bulanıklaşıyor. Ekip arabaları mahallemizin sokağı boyunca, Bishop'ların evinin hemen önüne park etmiş.

Ve Bayan Bishop evinin önünde yere yığılmış, bir polisin bileğine tutunmuş.

Tüm vücudum ateşten çok daha kötü bir şeyle titremeye başlıyor.

Emma. Cal.

Oh hayır, oh hayır, oh hayır.

Sanmıyorum.

Palto, ayakkabı ya da şemsiye almıyorum; tek yaptığım koşmak. Şu anda yağmurun altında koşmamalıydım, hala zayıf ve ateşim var, ama elimde değil. Evden çıkarken çıplak ayaklarım merdiven basamaklarına çarpıyor, sert rüzgar ve şiddetli yağış neredeyse beni deviriyor.

Beni içeride tutmaya çalışıyor.

Bayan Bishop'un neden evinin önünde hıçkırarak ağladığını ve bebeğinin geri dönmesi için yalvardığını öğrenmemi istemiyor.

Belki de dinlemeliyim ama dinlemiyorum. Koşmaya devam ediyorum, çimlerin arasından geçip soldaki en sevdiğim eve doğru. Cal'ı ön verandasının yanında dururken gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor.

O iyi. Cal iyi.

"Cal!" Gökyüzünün gürültüsünden bağıryorum. "Cal, neler oluyor?"

Şimdiden nefesim kesildi. Kalbim fırtınadan daha gürültülü atıyor.

Çimenlerin üzerinde Cal'ın yanına gelirken ciğerlerimin hırıltılı olduğunu hissedince yavaşlıyorum. Beyaz pamuklu geceliğim sıırılsıklam ve bir taşa bastığım için ayağımın altı acıyor. Bir memur onu teselli etmek için çömelirken Bayan Bishop tekrar feryat etmeye başlıyor ve bir elimi ağzıma kapatıyorum, mideme bir korku çöküyor.

Etrafıma bakıyorum ve Bay Bishop'u ıslak çimlerin üzerinde oturmuş, başını ellerinin arasına almış, ileri geri sallanırken buluyorum.

Dikkatimi Cal'a verdiğimde, ona sorunun ne olduğunu sormaya korkuyorum. Gerçeği öğrenmekten korkuyorum.

Nerede o?

Emma nerede?

Bildiğimi sanıyorum, bildiğimi sanıyorum, ama bilmek istemiyorum.

Cal sonunda asla unutamayacağım bir bakışla bana baktı. Hayatımın sonuna kadar. Yağmur yağarken koyu kahverengi saçları alnına dökülüyor,

Gözleri donuk ve perili. Şimşek çakıp gökyüzünü sarıya boyadığında bana alçak bir sesle, "O gitti," dedi.

Hava beni hastalıklı bir nefes telaşıyla terk ediyor.

"Gitti mi?" Kekeliyorum, her tarafım titremeye başlarken alt dudığım titriyor. Belki de onu yanlış duydum. Belki de rüzgâr kelimelerini karıştırdı. "Ne demek istiyorsun? Marjorie'ye gidiyordu. Marjorie'nin evinde."

Israr ediyorum. Doğru olmasına ihtiyacım var.

Gitmedi, sadece Marjorie'de.

Cal gözlerini kaçırıp çimenlere bakıyor. "Onunla birlikte olmalıydım. Bu benim hatam." Başını öne arkaya sallayarak ellerini iki yanında yumruk haline getiriyor. "Kahretsin, Lucy. Kahretsin... O *gitti*. Gitti ve hepsi benim suçum."

Hayır, buna inanmıyorum.

Reddediyorum.

Gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasına sızıyor. Boğazım boğucu bir güvensizlikle yanıyor. "Hayır... hayır, Cal, o iyi." Avluya, ışıklara, ıstıraba, keder gibi yağın yağmura bakıyorum.

O iyi değil. Bu iyi değil.

Öfke ve keder bedenimi ele geçiriyor ve ona doğru hamle yaparak yumruklarımı göğsüne indiriyorum. "Yalan söylüyorsun! Geri al onu. Lütfen geri al..." Bileklerimi yakalıyor, ağır çekimde çenesini kaldırıyor, gözleri içimde hissettiğim her korkunç şeyi yansıtıyor. Tek yaptığı başını sallamak, soldan sağa, sağdan sola, yüz hatları dehşetle bükülüyor.

O kadar histerik durumdayım ki, sanırım kalbim yerinden çıkacak. Onunkinden daha uzun süreceğini hiç düşünmemiştim.

"Hayır!" Çığlık atıyor ve yalvarıyorum, bunun dışında her şey için yalvarıyorum. Kollarımı kavrarken gözyaşlarım yağmur damlalarına karışıyor ama mücadele beni çoktan terk etti. Yalan söylemiyor. Keşke yalan söylüyor olsaydı ama söylemiyor. "O değil, Cal. Emma olmaz. Emma olmaz."

Bileklerimi bırakıyor ve beni tutup göğsüne doğru çekiyor.

Ellerim çözülüp ıslak tişörtüne yapıştığında ikimiz de kırılıyoruz, bacaklarımız altımızda bükülüyor. Ön bahçede paramparça bir yığının içine düşüyoruz ve o kollarını bana doluyor.

"Lucy, Lucy, Lucy," diye tekrarlıyor adımını, sanki ona yapışmış gibi. Bana tutunuyor.

Titreyerek ve ağlayarak ona sımsıkı sarılıyorum, belki o da beni terk etmeye çalışır diye.

Tam o sırada başka bir kol beni yakaladı. Biri beni Cal'dan uzaklaştırıyor ve arkadaşımın öne doğru düştüğünü, parmaklarının çim bıçaklarını yumrukladığını, dudaklarından yas dolu bir hırıltı dökülürken başının kederle eğildiğini izliyorum.

"Hayır! Hayır, bırak gideyim!" Çığlık atıyorum, bacaklarımı tekmeliyorum ve Cal'a uzanıyorum. "Bırak beni, bana ihtiyacı var!"

"Lucy, tatlım, her şey yolunda. Her şey yoluna girecek." Baban arıyor.

Babam beni arkadaşımından uzaklaştırıyor.

Ama Cal'ın bana ihtiyacı var, bana ihtiyacı var, bana *ihtiyacı var. Benim ona ihtiyacım var.*

Babama her şeyin yolunda olmadığını, hiçbir şeyin yolunda olmadığını, Emma'nın gittiğini söylemeye çalışıyorum ama beni dinlemiyor. Saçlarımı okşarken ve beni Bishop'ların evinden daha da uzağa çekerken kulağıma nazik sözler fısıldıyor.

Ondan sonra her şey bulanıklaşıyor.

O geceyle ilgili tek bir şey dışında pek bir şey hatırlamıyorum.

Yukarı baktığımda, kararmış gökyüzünde kayan bir yıldız belirliyor.

Karanlıkta küçük bir ışık.

Ateş böceği gibi.

Cal'ın adını haykırırken bir dilek tutuyorum, hala tekmeliyorum, hala ağlıyorum, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

Tek bir dileğim var.

Geri dön, Emma. Lütfen geri dön.

GÜNÜMÜZ

"Bırak gideyim. Bana ihtiyacı var."

Bir ses duyuyorum. Karışık, kısık bir ses. Bir şekilde o olduğunu biliyorum.

Sanırım rüya görüyorum. Kış tenimi kemirirken içimi bir ürperti kaplıyor. Belki karda bir melek yapıyorum, belki de kızakla kayıyorum. Kızakla kaymayalı uzun zaman oldu.

Özlüyorum.

"Birak beni... Lucy!"

Gözlerimin arkasında ışık parıltıları titreşip süzülürken ses tekrar kırılıyor. Küçük yıldız çizgileri. Sesimi bulamıyorum, konuşamıyorum, ona seslenemiyorum. Ona burada olduğumu söylemek istiyorum.

Buradayım, buradayım.

Cal.

Göğsümde bir şey sarsılıyor. Bir şok dalgası. İçimde karıncalanan bir sıcaklık hissediyorum ve haykırmak, çılgılık atmak istiyorum ama iletişim kuramıyorum.

Daha fazla ışık, daha fazla ses.

Sanki kendi bedenimin içinde hapsolmuş gibiyim. Kısmen farkında, ama aynı anda çaresiz. Gözlerim açılmıyor, kapalı, şekerleme gibi yapışmış. Dehşet içime işliyor, gürültüler kulaklarımdan girip çıkıyor ve zihnimde Cal'in üzerimde belirlediği bir görüntü canlanıyor.

Karın içindeyiz. Belki de her şeye rağmen kızakla kayıyoruz, tepenin dibinde sevgi ve kahkaha yığınının dönmüşüzdür. Tam üstümde, bana duymak istediğim her şeyi söylüyor.

Göz kapaklarım kısa

süreliğine titriyor. Sanırım

onu görüyorum.

"Lucy... Lucy, siktir... günüşiği..."

Bu onun sesi, bundan eminim.

Kulaklarımda bip sesleri, telaş ve çınlama duyuyorum.

Cal, Cal, buradayım.

Gördüğüm son şey yüzü, sadece bir bulanıklık, sert bir parıltıyla arkadan aydınlatılmış. Bir güneş ışığı halesi. Endişe, acı ve kalp kırıklığı bana bakıyor. Dudakları hareket ediyor.

Bana güneş ışığım diyor ama ben onun benim olduğunu

biliyorum. Işığa uzanıyorum.

Ama sonra... Her şey

kararıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

CAL

"M Mutlu Noeller."

İlk başta kelimeleri zor duyuyorum, kafamın içinde kayboluyorum. Hâlâ o kaldırımda, hâlâ karmakarışık bir halde, hâlâ

Bir doktor onu hayata döndürürken Lucy'nin göğsüne defibrilatörle şok veriliyor. Gevşek vücudunun zıpladığını, sarsıldığını, çok solgun ve cansız olduğunu görüyorum. Çok soğuk.

Mutlu Noeller.

Bekleme odasındaki sandalyede başımı ellerimin arasına almış kambur kambur otururken biri bana mutlu Noeller dileme cüretini gösterdi.

Yukarı bakıyorum.

Bir hemşire, gülümsüyor, önlüğü mutlu bir pembe.

Başım tekrar aşağı düşüyor, ellerimin tesellisine geri dönüyorum; burada çok parlak ışıklardan, steril duvarlardan ve bana mutlu Noeller dileyen hemşirelerden korunuyorum. Hareketler bulanık, sesler anlamsız bir gürültüden ibaret.

Hoparlörden yüzüme bir tokat gibi inen lanet olası tatil cıngılları hariç.

Hayır... tokat değil, boğazıma bir yumruk. Bağırsaklarıma saplanan bir kurşun.

Yılın en güzel zamanı, diye şarkı söylüyor ve ben onu boğmak istiyorum, tıpkı göğsümün elli tonluk bin tuğlanın ağırlığıyla boğulmuş gibi hissettiğim gibi.

Titreyen parmaklar bir annenin dokunuşu gibi omurgamda geziniyor ama bunun annem olmadığını biliyorum. Asla annem değil. El yukarı ve yukarı hareket ediyor, bir sıkmayla omzuma iniyor ve sonra ağlayan bir kadının uğultusu şarkıyı delip geçiyor.

Lucy'nin annesi.

Avucu omzumdan düşerken ağlıyor.

Keşke ağlayabilseydim. Keşke ağlayabilsem, yas tutabilsem ve o buzlu kaldırımında hissettiğim gibi hissedebilsem ama hissizlik beni ele geçirdi ve tek yapmak istediğim saklanmak.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor, umutlu bir yas. Bir çelişki. "O iyi olacak."

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

Hayatımın en kötü gecesinde babam böyle demişti.

"O iyi olacak, evlat. Onu bulacağız. Sadece yanlış bir dönüş yaptı ve ortaya çıkacak."

İki hafta sonra kendini öldürdü.

Bir zamanlar onun kolay yolu seçtiğini, aşağılık bir korkak olduğunu düşünüyordum. Şimdi onu suçladığımdan emin değilim. Bir yanımda kolay olanı, yüksüz olanı, bu kısır acı döngüsünden başka bir şeyi arzuluyor. Ve bunun tam merkezindeki ortak paydanın fazlasıyla farkındayım.

Ben.

Lucy benim yüzümden burada, hastane yatağında yarı ölü yatıyor. Bunu ben başlattım, ben yaptım, onun kırılğan kalbini parçalamaktan başka çaresi kalmayana kadar ben kırdım.

Farrah Hope, sanki benim rahatsız edici düşüncelerimden haberdarmış gibi elini omzuma götürüyor.

Umut.

Bir zamanlar Lucy gibi bir kız için mükemmel bir soyadı olduğuna inanırdım, ama şimdi sadece benimle alay etmeye yarıyor.

"Bu senin hatan değil," diyor nazikçe, fazla ağır olamayacak kadar nazikçe.

Başımı kaldırıyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum, çenem kenetlenmiş ellerimin üzerinde duruyor. "Bunu ben başlattım," diye mırıldanıyorum karanlık bir sesle. "Bu benim hatam."

"Bunu kendine yapma, Callahan. Buna inanmanı asla istemezdi."

"Ne istediği önemli değil. Gerçek bu."

"Gerçek şu ki Lucy hayatı boyunca bir kalp rahatsızlığıyla mücadele etti. Buradaki tek gerçek bu." Yorgun bir şekilde iç çekiyor, sesine hüznü bir sızlanma karışıyor. "Kardiyolog randevusunu sürekli erteliyordu. Bunun olmasından çok endişeliydim."

Gözlerimi kapatıyorum, dişlerim birbirine çarpıyor. "Bana bunun olacağını söylemişti. Kalbinin bir son kullanma tarihi olduğunu söyledi ve benim tek yaptığım

bu. Bu bir tesadüf değil."

Bir iç çekiş daha kulaklarımla buluşuyor, elinin sıkılması gerçeğime karşı koymaya çalışıyor.

"Bana ölmek üzere olduğunu söyledi," diye ekliyorum, kanımın sıcak pompalanmasını sağlayan tek şey öfke ve kendinden nefret. "*Ölüyordu*. Ben de her şeyi kendime ve *bana* hissettirdiklerine bağladım. Lanet olası bencil."

"Ne?" Sanki bu kelime onu haşlamış gibi eli tekrar düşüyor, tıpkı iki zehirli hecede *beni yaktığı gibi*. "Sana öleceğini mi söyledi?"

"Evet."

"Sana bunu söylediğine inanamıyorum... hatta bunu *düşündüğüne* bile," diyor Farrah, sözleri duygu yüklü, alev alev. "Durumu idare edilebilirdi. Uzun ve mutlu bir hayat süremeyeceğine inanmak için hiçbir nedenimiz yoktu. Doktor randevularına uyma konusunda her zaman iyiydi ama geçtiğimiz yıl o kadar meşguldü ki..."

"İnandığı şey bu değildi ve açıkça görülüyor ki yanılmıyordu."

Ağlama sesi geri dönmeden önce sessizlik birkaç vuruş için bizi etkiliyor. Eğilip kulaklarımı kapatıyorum ve sesi engelliyorum. Bir süre öyle oturuyoruz, Farrah yanımda ağlıyor, gözyaşları neşeli Noel müziğiyle kaynaşıyor.

Ve ben, her şeye ölü gibiydim.

Bir süre sonra, belki dakikalar, belki saatler sonra, bir doktor görüş alanıma giriyor. Önce bacaklarını görüyorum, mavi önlük giymiş, beyaz önlüğü üzerlerine örtülmüş. İsim etiketi, keder ve umutsuzluktan kafam çok bulanık olduğu için çözemediğim harflerden oluşuyor.

"İyi günler. Ben Dr. Malcom."

Beni kızgın bir demirle bıçaklamış gibi içim burkuluyor.

Malcom.

Siktiğimin Malcom'u.

Malcom adında bir adamın Lucy'nin kaderini teslim etmesi çarpık ironinin özüdür.

Farrah dizimi tutuyor, oturur pozisyona geçerken endişesi bana da geçiyor. "Küçük kızım iyi mi?" diye ağlıyor ve bu gerçek bir ağlama, sözleri içindeki dehşetin yanında ikinci planda kalıyor. Dizimi kavrayışı iki kat güçleniyor, ta ki tırnaklarının kotu delip geçtiğini hissedene kadar.

Boş gözlerle doktora bakıp haber bekliyorum.

Onun öldüğü, onu kaybettiğim, onu öldürdüğüm haberini bekliyorum. "Bayan Hope'un durumu stabil," diyor.

Bir çığlık daha atar, bu seferki sevinçli bir hayret çığlığıdır.

Doktor konuşmaya ve açıklamaya devam ediyor, bize zerre kadar anlam ifade etmeyen ayrıntıları anlatıyor. Tıbbi terimler ve jargon. Saçmalık. Yapabildiğim kadarını, işleyebildiğim kadarını çıkarıyorum.

Kardiyak

arrest.

Sızdıran valf.

Şanslısın.

Önümüzde uzun bir yol var.

Rehabilitasyon haftaları.

O yaşıyor, o yaşıyor, o yaşıyor.

Ciğerlerimde hâlâ boğulacak kadar nefes olduğunu hatırlatan bir nefesle boğuluyorum.

İyi haberlerim var.

Bu iyi bir haber.

"Bu bir mucize," diye inliyor Farrah ve beni kucaklıyor.

Elim içgüdüsel olarak kalkıyor, zihnim dağılırken onu gevşek bir şekilde kavırıyor.

Ben mucizelere inanmam. On beş yaşımda, yıldızlar parlaklığını, ateş böcekleri ışıklarını kaybettiğinde ve her şarkı hüznü gelmeye başladığında onlara inanmayı bıraktım.

O mucize diyor, ben yanlış pozitif diyorum.

Ama Lucy yaşıyor, diyor bize, başaracak, diyor.

Mucizelere inanmasam da, bulabildiğim tek umut ışığını ondan alıyorum.

İkinci bir şans.

Babamla yaşadığımdan daha fazla.

Emma ile sahip olduğumdan daha

fazla.

Hak ettiğimden daha fazla.

Ama sahip olduğum tek şey bu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

LUCY

F alçalır.

Bir sürü çiçek, her türden, her renkten.

Bir bakıma, aşkın spektrumunun renklere çok benzediğini düşünüyorum. Spektrum. Aşk, ışık dağıldığında pigmentlerin ve duyguların dağılmasından başka nedir ki? Sıcaklar ve soğuklar, pasteller ve karanlıklar. Tutkulu, kanayan kalbimize paralel ateşli kızıl. Tatlı öpücükler için pembe, dostluk için sarı, kıskançlık için yeşil.

Onların yokluğundaki soğuk ve yalnız anlara uygun soluk çivit mavisi. Saksı güllerimin yapraklarını koparıyorum.

O beni seviyor.

Beni sevmiyor.

Bana bir cevap vermesi için koparılmış yapraklara ihtiyacım olmadığını fark ediyorum. Cevap gün gibi açık, sessizliğinin uçurumunda yankılanıyor.

Annem hastane odamdan çıkmak için dönüyor, parmakları kantaron mavisi perdeyi kıvrıp kenara çekiyor. "Yarın o gün," diyor, gülümsemesi sulu, gözleri buğulu. "İhtiyacın olduğu sürece seninle kalacağım tatlım."

Gülümsemeye zorladım. "Misafir odasını senin için hazırlamam gerekecek." Misafir odası Emma'nın odası ve hazır değil. Hayaletlerle dolu. Normalde Cal'in eski odasında uyurum, ama dün gece öyle olmadı - Noel arifesinde uyuyakaldığımda, saçlarım ve yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmışken, zihnim her şeyin hâlâ güzel olduğu bir geçmişe kayarken öyle olmadı. "Ev berbat durumda."

"Bunun için endişelenme. İyileşmek dışında hiçbir şey için endişelenme."

Bir iç çekiş beni ağrıyan bir göğüs ve titreyen uzuvlarla baş başa bırakıyor. Başımı sallıyorum, başparmağımla parmağımın arasına pembe bir taç yaprağı sıkıştırıyorum. "Onunla konuştun mu?"

Konu değişikliği o beyaz tozlu Noel sabahı kadar ani oldu.

-Bir dakika önce Kiki karlı bir çimen parçasını kokluyordu ve bir dakika sonra kablolar, iğnelere ve monitörlere bağlıydım, kafam karışmıştı ve bir hastane yatağında yalnızdım.

Çok ani. Birdenbire.

Bu cümleyi daha önce hiç düşünmemiştim. Mavi gökyüzünden, mavi denizden, mavi-gri fırtına bulutlarından. Safirler mavidir, çürükler de öyle. Kuşlar, huckleberries, çiçekler.

Unutma beni.

İki gül yaprağı daha kopardım.

Beni unutuyor.

Beni unutmuyor.

Annem bana doğru dönüyor, sesimdeki melankoliyi hissettiği anda elini perdeden çekiyor. "Callahan iyi, tatlım. O sadece... çabalıyor."

"Deniyor musun?"

Ses tonum suçlayıcı değil; kafam karışık. Kaybolmuş ve arıyor.

Bu ne anlama geliyor?

Beni ziyarete gelmek için bisikletini çalıştırmaya mı çalışıyor? Beni aramak için telefonunu açmaya mı çalışıyor?

Bana ulaşabilmek için bacaklarını ritim ve amaç doğrultusunda hareket etmeye mi zorluyor?

Hayır, hayır, bunların hiçbirisi doğru değil ama hepsi doğru. İki hafta oldu.

Onsuz iki hafta, umurunda olup olmadığını merak ettiğim iki hafta.

"Lucy... kendini sorumlu hissediyor," diyor bana. "Bu taşınması ağır bir yük. Seninle yüzleşebilmek için bunun üstesinden gelmeye çalışıyor."

Yutkunuyorum, başımı tavana ve sert, aşındırıcı hastane ışıklarına doğru eğiyorum. Benimle *yüzleşmesine* gerek yok, sadece yüzünü görmeliyim. "Bunların hiçbirinden o sorumlu değil. Ben hastayım anne. Her zaman hastaydım ve bu eninde sonunda olacaktı." Parlak yeşil saplarından daha fazla yaprak kopuyor, nişastalı yatak çarşafıma doğru uçuşuyor.

"Ona öleceğini söyledin mi?"

Son kelimedeki aksama dönüp ona bakmama neden oluyor ve floresan ampul ışığından yansıyan çaresizliği görüyorum. Daha solgun görünüyor,

Gaunter. Gözleri, görmeye alışık olduğumdan daha koyu bir mavi tonuyla, benimkine çarpıcı bir şekilde benzeyen bir renk tonuyla yüzüyor. "Evet," diye boğuluyorum.

Her şeyi yanlış *söylemiş* olabilirim -çok soğuk, çok acımasız- ama haksız değildim. Belli ki yanılmamışım.

"Lucy." Adımı iç çekerek söylüyor, neredeyse Cal'ın eskiden yaptığı gibi. Halatımın ucundaki ses tonu kelimenin içinden geçerek heceleri düğüm düğüm ediyor. "Neden böyle söyledin ki?"

Ona bakamıyorum. Işıklar çok parlak, çok açık. Tek gördüğüm onun yıkılmışlığı. Tavan daha az rahatsız edici, bu yüzden onun yerine patlamış mısır dokusuna odaklanıyorum. "Gerçeği bilmeye ihtiyacı vardı. Ona verebileceğimden daha fazlasını istedi."

Daha fazlasını istiyordu ama her şeyi değil. Ama... daha *fazlası* bile çok fazlaymış gibi geliyordu.

Daha fazla çalıntı öpücük, kulağıma fısıldanan daha şehvetli sözler. Daha fazla ten, daha fazla inleme, daha fazla zayıf an.

Ben de daha fazlasını istiyordum ama aynı zamanda her şeyi istiyordum. Ve kalbim istediğim her şey için yaratılmamıştı.

Karyolanın içine daha da gömülüyorum ve gözyaşlarımın oluşturduğu barajı tutmaya çalışıyorum. "Alyssa beni ziyarete geldi. Gemma, Knox, Greg. Nash. Dükkândaki çocuklar bile nasıl olduğumu görmek için uğradılar." Ahşapta bir kırılma oldu ve bir gözyaşı damlası içeri süzüldü. "Ama Cal değil."

Bir sürü çiçek var ama hiçbirisi ondan değil.

Renklerden oluşan bir gökkuşağı, hepsi bulanık griye karışıyor.

Beni unutuyor.

Beni sevmiyor.

Gül saksısını yatağımın başucundaki masaya geri koyuyorum ve tekrar uzanıyorum. Babam bir keresinde bana gökkuşağının sonundaki tek altın küpünün oraya kendi koyduğumuz hazineler olduğunu söylemişti. Ve eğer bizi bekleyen bir değer yoksa, başka bir gökkuşağı aramamız gerekir.

Ama ben başka bir gökkuşağı istemiyorum. Sadece onu istiyorum.

Annem de bir damla gözyaşı bırakıyor. Gözyaşı yanağından aşağı süzülüp ağzının kenarına yerleşiyor. "Her gün buradaydı," diye nazıkçe itiraf ediyor. "Bekleme odasında. Aynı sandalyede oturuyor, elinde aynı çiçek buketi, yüzünde aynı perili ifade." Şaşkın bakışlarımdan sonra bir

gölümseme uzatıyor. "Söz veriyorum deniyor, Lucy. Söz veriyorum önemsiyor."

Göğsümün içinde bir ısı yumağı açılıyor ve her yerimi ısıtıyor. Sıcak ve boğulmuş hissediyorum. Sözleri gözlerimin arkasındaki yaşlar gibi, boğazıma takılan eşek arısı yuvası gibi yakıyor. Başımı sallayarak, çirkin bir sesin içimden çıkmasını engellemek için dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum, gözlerim tavana dikilmiş, parmaklarım sert çarşafın etrafında kıvrılmış.

"Onunla konuşacağım," diye devam ediyor annem, perdeyi geri çekerek. "Biraz dinlen, tatlım."

Beni yalnız bırakıyor. Dinlenmeye çalışıyorum, hala içimi yalayan alevleri söndürmeye çalışıyorum ama huzursuzum.

Bir hafta önce, beni neredeyse öldüren bir kapakçık sızıntısı ameliyatının ardından yoğun bakımdan normal bir hastane odasına nakledildim - kardiyolog randevumu ertelememiş olsaydım keşfedilecek bir kapakçık sızıntısı.

Cal beni kaldırımda yığılmış halde bulduktan sonra kalbimin tekrar normal ritmine dönmesi için bir defibrilatör gerekiyordu.

En azından bana öyle söylendi.

O sabahla ilgili anılarım en iyi ihtimalle bulanık. Cal'ın üzerimde belirmediğini, güneşin arkadan aydınlattığını ve adımı çağırdığını belli belirsiz hatırlıyorum ama bu bir rüya olabilir. Hezeyan da olabilir. Ne de olsa şu an burada değil.

Ben hâlâ hayattayım ve o burada değil.

Ayak parmaklarımı çarşafın altında oynatıyorum. Mümkün olduğunca sık yürümem ve odada volta atmam için teşvik edildim ama halsiz ve güçsüzüm. Ben de üzgünüm.

Üzgün ve yalnız.

Eve gidip köpeklerimi görmek istiyorum. İnsanlar gülümserken, alkışlarken ve şarkı söylerken altıgen bir sahnede tekrar şarkı söylemek istiyorum. Her santimim bu hastane odasının dışındaki her santimi özlüyor.

Zihnim tüm o inçleri ve esnemeleri, hayatımın tüm o değerli milimetrelerini tekrarlar, perdenin geri çekildiğini duyuyorum. Bir hemşire olduğunu düşünüyorum, bu yüzden gülümsüyorum ve başımı sola çeviriyorum.

O bir hemşire değil.

Bu bir ilaç, bir tedavi, bir çare, evet, ama bir hemşire değil.

"Cal." Boğazım cızırdıyor, sessizlik için zımpara kağıdı. Giriş kapısının hemen dışında beliriyor, bir eli kot pantolonunun cebinde, diğer eli ise solmakta olan bir çiçek dalını tutuyor. Alametifarıkası olan şapkası olmadan saçlarının daha da uzadığını görüyorum. Dağınık ve dağınık, kulaklarının etrafında kıvrılıyor. Kirli sakalları keçi sakalına dönüşmüş ve

gözlerindeki gölgeler

Hiç. Onu kendime çekmek için ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden tek fısıldadığım şey yine onun adı oluyor. "Cal."

Bu yeterli gibi görünüyor. Her adımında tereddüt ederek ilerliyor. Parmak eklemleri çiçek saplarının etrafında bembeyaz kesilmiş, kaşları duyguyla çatılmış. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bir sandalyeyi yatağımın yanına sürüklüyor ve bitkin düşmüş gibi içine çöküyor. Sanki bana doğru attığı beş adım, engebeli bir arazide bir dağın sırtına doğru on millik bir yürüyüşe eşdeğermiş gibi.

Kemik yorgunu görünüyor.

Cal çiçekleri bana uzattı. "Bunlar senin için."

Onlara uzandığımda ellerimin titrediğini fark ediyorum. Ama titresin ya da titremesin, yine de uzanıyorum.

Yorgun olsun olmasın, yine de geldi.

"En son bir kıza çiçek verdiğimde yaprakları solup masamda kül oldu, çünkü o kız bir daha geri dönmedi."

Ağrı göğsümü delip geçiyor ama açık kalp ameliyatının etkilerinden değil. Sesindeki çatlaktan, yüzündeki umutsuzluktan. Sözleri, kederi.

Yine de uzanıyorum, çiçekleri bırakıyorum ve onun yerine elini buluyorum. Dokunduğumda soğuk ve nemli, onu tuttukça eriyen bir buzul. -Ta ki parmakları gevşeyip benimkilerle birleşene kadar. İkimiz de aynı anda nefes alıyoruz, temas fiziksel olmaktan öte. Onu her yerde hissediyorum; onu hissetmemem gereken yerlerde bile. "Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim," derken buluyorum kendimi, elini sıkarak, sözlerime ünlem işareti koyarak.

Yutkunuyor, bir kez başını sallıyor. "Daha erken gelmek istedim. Ben sadece..." Boğazını temizlerken aldığı nefes titreşiyor. "Yapamadım işte."

Nefesinde burbon, teninde duman var. Sözlerinde zehir var.

Geçen sonbaharda dönme dolabın tepesinde ona neden beni aramadığını sorduğumda da benzer kelimeler döküldü ağzından.

Bana *başka seçeneğim olmadığını* söyledi.

Yokluğunun somut bir nedeni varmış gibi geldi ve sanırım vardı da.

O bir engel, şeytanları ise barikat.

Daha sert sıkıyorum. "Ama artık buradasın," diye mırıldanıyorum, ışıklandırılmış odada gözlerini buluyorum. Sözlerim işlenirken altın sarısı ve kahverenginin birbirine karışmasını izliyorum. "Önemli olan tek şey bu."

Kızgın değilim.

Kendini kınayan bir adamı kınayamam.

Cal ellerimizin kilidini açıyor ve sandalyeden kalkıyor. "Siktir," diye fısıldıyor. "Özür dilerim. Seni görmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Göz açıp kapayıncaya kadar yatağa tırmanıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Yorganın altına kayıyor, yüzünü boynumun kıvrımına gömerken kolu beni sarıyor. Hareketsiz, ağırlıksız, nefessiz kalıyorum, burnunun ucu kulağımın hemen altına sokulup tüylerimi diken diken ederken gözlerim saf bir rahatlamayla kapanıyor. Ayak bileğinin battaniyenin altında benimkiyle kıvrıldığını hissediyorum ve sinir ve istekle boğulmuş kısa, ince nefesler alıyorum.

Vücut ısısı tenimdeki güneş gibi.

Onun nefesi yeni bir hayattır, beni içten dışa doldurur. Ve *onun sözleri, onun sözleri-*

Onlar her şeydir.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor karmakarışık saçlarıma. "Sana dokunmak, seni hissetmek, seni içime çekmek için bir şansım daha olmayacak sanıyordum." Derin derin nefes alıyor, nefes verirken neredeyse inliyor. Beni daha da yakınına çekerken ortamı kavrayışı güçleniyor. "Her gün iş yerinde o çingirak seslerini dinlemek ve senin o mükemmel gülümsemeyle içeri girip bir daha görebilecek miyim diye düşünmek zorundaydım."

"Buradayım," diye mırıldanıyorum, başımı kararlı bir şekilde sallayarak. "Hâlâ buradayım." İşkence görmüş bir vaat gibi kulağıma doğru iç çekiyor. "Ben de buradayım."

Cal yanımda yarı yayılmış yatarken, kaslı kollarından biri ortama dolanmış, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Saç tellerini işaret parmağımın etrafında döndürdüğümde yumuşak ve ipeksi bir hal alıyor. Onun nefes alış veriş de benimki gibi sabitleşiyor. Boşta kalan elimle atılmış buketi arıyorum, karşı tarafımda yatarken buluyorum, yaprakları solmuş ve matlaşmış. Saplarını sıkı bir yumrukla kavriyorum.

Solmuşlar ama henüz ölmemişler. Onlar için hala umut var.

Yanımdaki adama bakıyorum, gözleri kapalı, ifadesi daha memnun ve gülümsememdeki ışın, bulutların arasından sızan güneş ışığı gibi geri dönüyor.

Hâlâ umut var.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

CAL

BİR AY SONRA

I Beni mahveden çan sesleri.

Seslerini duyunca kalbim yerinden fırlıyor. Kaslarım seğiriyor, dişlerim birbirine çarpıyor. Bir müşteri dükkândan dışarı çıkıyor ve ben çünkü Lucy ile bu akşamki yemek randevumu düşünmekle çok meşguldüm.

Bunu nasıl atlatacağımdan emin değilim. Berbat durumdayım ve şu anda büyük bir ameliyattan çıkmışken ihtiyacı olan son şey bu. Kalbi bu kadar kırılanken olmaz.

Sorumluluk yüküm bu kadar büyükken olmaz.

Onun için güçlü olmalıyım. Yenilmez. Ve kendimi yenilmez hissettiğim tek zaman biraz yardım aldığım zamandı. Belki de ilerlemenin tek yolu birkaç adım geri atmaktır.

Orada kalmayacağım.

Bu sadece geçici bir durum.

Bu yüzden, belimi büken ağırlığımı biraz olsun hafifletecek bir şeyler bulmak için çaresizce Ike'ı avlamak üzere servis kapısına doğru yürüyüşümü tetikleyen şey zil sesleridir.

Ertelemeyi hak ettiğimden değil ama suçluluk duygusu ağır ve bana ihtiyacı var. "Ofis," diye emrediyorum, Ike garajda işlerini bitirirken yanından geçip gidiyorum.

Yağ değişimi.

"N'aber patron?"

Cevap vermiyorum ve o da beni takip ediyor. Ofisime giriyoruz, Ike ellerini yağ lekeli pantolonunun ceplerine sokmadan önce kapıyı arkasından kapatıyor.

"En son ne zaman uyudun?" diye merak ediyor, arkasına yaslanarak. "Bok gibi görünüyorsun."

Sözleri kaba ama soluk mavi gözlerindeki endişe gerçek. Orada olmasından nefret ediyorum.

"Bir şeye ihtiyacım var... rahatlamak için." Bu ifade bazıları için belirsiz olabilir, ama onun için değil - o neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Dokunduğum her şeye sürtünen keskin ve pürüzlü kenarlarımın neye benzediğini çok iyi biliyor.

Bir an için, daha fazla suçluluk duygusuyla pusuya düştüm. Daha fazla utanç, daha fazla kendinden nefret.

Güçlü olmaya çalışıyorum ama bu istekten zayıflık damlıyor.

"Ne?" Ike duraksıyor, endişenin yerini hayal kırıklığı alana kadar gözlerini kaçırıyor. "Hayır."

"Ciddiyim," diye zorluyorum sesimi düz tutarak. "Geçen gün bisiklet sürerken sırtımı mahvettim."

Sırtım değil, kalbim. Göğsümün içinde beni boğan bir kaya gibi hissediyorum.

Bunu o da biliyor.

Kafamın içindeki küçük ses beni rahatsız ediyor, geri çekilmem, her şeyi geri almam için yalvarıyor, ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Ona bakıyorum, duruşum sert ve nabzım hızla atıyor.

"Hayır, Bishop," diyor tıraşlı kafasını ileri geri sallayarak. "Yapamam. O zamanlar müşteriden başka bir şey değildin. Şimdi ise bir arkadaşsın."

Bu ifadeye sinirlenerek kalçamı masama yaslıyorum. "Benim arkadaşım yok."

"Bu kendine anlatmayı sevdiğin bir saçmalık."

Güzel.

Bir arkadaşım var, perili tuğla evinde tek başına oturmuş, bana tamale pişirebilmek için bu akşam gelmemi bekliyor. Bunu yapmamın sebebi bile o. Bir *arkadaş* olmak, onu yukarı çeken ve çamura daha fazla sürüklemeyen bir insan olmak.

Ve şu anda o kişi olamam. Bu şekilde olmaz.

Sonunda ona uğrayacağımı söylediğimde, cevabı mutlu surat emojiileri ve küçük kırmızı kalplerden oluşan bir roket fırlatmak oldu. Karşıma yanlışlıkla bir patlıcan ekledi, sonra özür dileyerek ve mahcup bir şekilde elli mesaj daha attı.

LUCY:

Aman Tanrım! Bunu göndermek

istememiştim! Çok utandım!

Belki de görmedin. Dur bakalım. Bir saniye telefonuna bakma.

Gönderiyi geri almayacak. Tabii ki dönmeyecek. Çılgılık atıyorum.

Çok özür dilerim. Alyssa ile yakın zamanda yaptığım bir

konuşmadan kaydedilmiş. Ama seninle ilgili bir konuşma

değil.

Ugh. Numaramı sil lütfen.

Yalan söylemeyeceğim, uzun zamandır gülümsemeye en çok yaklaştığım andı. Dudaklarım biraz kıpırdadı. Yemin ederim kalbim bile titredi, atışlar birbirinin üzerine bindi.

Gerçek şu ki, onu görmek istiyorum. Hem de çok. Yoğun iş programım, annesiyle geçirdiği dört haftalık iyileşme süreci ve ruhumu kemiren suçluluk duygusu arasında, özlemini çektiğim o gülümsemeyi bir an bile göremedim. Onun sıcaklığının verdiği rahatlığı viski ve cinle değiştirdim, haftalardır neredeyse her gece kendimi aptal gibi içiyorum. Alkolün bir kırılma noktası olduğunu biliyordum. Kaderimde beni çok aşına olduğum o karanlık yola sürüklemek var... ama başka bir çıkış yolu göremedim.

Ve şimdi o kahrolası evde onunla yüzleşmek zorundayım.

Daha güçlü bir şeye ihtiyacım var.

Güneş ışığı, elimden geldiğince sıkı kapattığımdan emin olmama rağmen, kısmen çatlamış panjurlardan içeri süzülüyor. Gözlerim, içeri girmeyi başaran, bir toz zerreciği bulutunu aydınlatan ve geri dönmek için can attığım gölgeleri aydınlatan küçük güneş ışığını küçümseyerek daralıyor.

İçimi çekerek avuç içimi yüzüme sürüyorum ve bereyi kafamdan çıkarıp ellerimin arasına alıyorum. "Dinle, bu sadece sırtım iyileşene kadar geçici bir çözüm. Ne düşündüğünü biliyorum ama ben iyiyim. Ben iyiyim. Sadece beni rahatlatacak bir şeye ihtiyacım var."

O transparan gözleriyle içimi görüyor. "Bunun için terapistleri var."

Kasvet görüşümü ele geçiriyor, dilimin ucundaki otomatik tepkiyi alıyor. Parmak eklemlerim bembeyaz, şapkamı ileri geri sıkıp kirli botlarıma bakıyorum. "Denedim. İşe yaramıyor."

"Daha fazla saçmalık, daha fazla bahane. Çökmek üzeresin Cal ve ben bunun bir parçası olmayacağım."

"Sarmalda değilim. Başa çıkıyorum." "Daha iyi bir yol bul."

Bana sert bir bakış fırlatan Ike, çerçeveden kalkıp gitmek için dönüyor ve kapıyı kırarak açıyor. Jingle zilleri tekrar alıyor, bizi bir müşterinin yerine koyuyor ve bana omurgasız bir enayi gibi mesaideyken hap almaya çalıştığımı hatırlatıyor.

Tanrım.

Batıyorum.

Dibe vurmak tehlikeli derecede yakın, neredeyse dilimde çakılların tadını alabiliyorum. Bilirdim, daha önce de oradaydım, ağız dolusu enkaz ve berbat kararlarla boğulmuş, molozların içine yüzüstü düşmüştüm. Bir parçam ikinci seferde tadının farklı olup olmadığını merak ediyor. Üçüncü kez, dördüncü kez. Bir noktada, bir taşın hayati bir şeyi koparması kaçınılmaz.

Ike başını lobiye doğru uzatarak tereddüt ediyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Müşteri burada. Topla kendini Bishop, ciddiym."

Kapı çarparak kapandı.

Bir duble burbon içmek için yanıp tutuşurken, gırtlaktan gelen bir homurtuyla tekerlekli sandalyeme geri çöküyorum. Utanç, hayal kırıklığı. İkisinin arasında bir şey. Bu kadar alçaldığım için kendimden nefret ediyorum ama bu sadece bir tat olacaktı. Zirveyi aşmama yardım edecek geçici bir mengene.

Ona yardım etmeme yardım etmek için.

Pencere camının aralığından içeri sızan Şubat ayının erken ışıkları, ofisimi dolduran ölü orkideleri ve buruşmuş sigara izmaritlerini aydınlatıyor. Gözlerimi yeterince kapatırsam, beyaz dişli bir sırtış ve kucak dolusu çiçekle odanın içinde zikzaklar çizerek dolaştığını ve bana yardım edip edemeyeceğini sorduğunu görebiliyorum. Süpürürken, camları silerken ya da dosya dolabımı seksen milyarınca kez düzenlerken attığı kahkahaları duyabiliyorum. Armut kokusu alıyorum

Şampuanındaki notalar, tenindeki şekerli merhem. Dudaklarıma yapışmış sakız öpücüklerinin tadını alıyorum.

Onu kovmama gerek yoktu; kovmak bile istemiyordum. Aramıza mesafe koymak için yaptığım korkakça bir numaraydı çünkü ellerimi ondan uzak tutamayacak kadar güçsüzdüm.

Pişmanlık içimi kemiriyor, asitten kemiğe.

Sigara kartonumu karıştırıp bir tane çıkarıyorum ve köz çıtırdayana kadar ucunu yakıyorum. Kendimi gergin ve endişeli hissediyorum, bu yüzden cep telefonuma uzanıyorum ve sürekli olarak görmezden geldiğim, hala görmezden geldiğim bildirim selini kaydırıyorum ve Instagram'ı açıyorum. Kullanıcı adını tıklıyorum ve akışının yüklenmeye başlamasını izliyorum.

Yeni bir fotoğraf bana bakıyor.

Lucy ve gitarının bir fotoğrafı. Yatağında oturuyor, bacaklarını önüne açmış, yatağın her iki yanına dağılmış kağıtlar. Kamera zamanlayıcıda olmalı ya da belki de yanında biri vardı, ben olmayan biri, altın sarısı saçlarından oluşan bir şelale tarafından kısmen perdelenen yüzündeki gülümsemeyi yakalamıştı.

Lucy'nin gülümsemesi. Özlediğim, aylar önce solmaya başlayan. Işıl ışıl ve parlak, gerçeklerle dolu, gözlerinin mavisine ulaşıyor.

Mavinin içinde parlak bir şey var. Denizde kaybolmak yerine gökyüzüne yükselip uçan bir şey.

Fotoğrafın altında şöyle bir yazı yer alıyor: **"Artık hüznü şarkılar yok."**

Boğazımdan aşağı likör akmasını dileyerek yutkunuyorum. Yeniden müzik yapıyor. Kısa süre içinde canlı performanslar sergileyecek ve şarap barlarını sihir ve melodilerle aydınlatacak. Kalpleri çalacak, zihinleri büyüleyecek ve en güçlü erkekleri bile koltuklarında kıpırdatabilecek.

Baştan çıkarmanın pek çok şekli vardır ama hiçbirisi Lucy'nin şarkı söylemesiyle kıyaslanamaz.

Daha karanlık anlarda, kendime işkence etmek için yaşadığımda, şovunu barın kenarından izlediğim o ilk geceyi hayal ediyorum. Son şarkısı Stevie Nicks'ten bir şeydi ve ben büyülenmişim. Onun heyecanına kapılmışım. Ağzının hareketleri, sesinin boğuk tınısı, her santiminden akan ham yetenek. Masumiyet ve seksapel, hepsi benim nihai yıkıma dönüşmüştü.

Sonra o küçük elbisesiyle, saçları uçuşarak, çok tatlı gülümseyerek bana doğru zıpladı ve üflemeyle ilgili bir şeyler geveledi

Ben.

Sikeyim.

Müzik yapmakta bu kadar yetenekli bir ağız, başka ne olduğunu merak etmemi sağladı

iyi.

Bu düşünceyle sikim kalkıyor ama zamanlama pek iyi değil çünkü Ike lobiden bana arızalı bir motorla ilgili bağırmaya başlıyor.

Homurdanarak telefonumu bir kenara fırlatıyorum, zaten boş bir düşünce zinciri olduğunu biliyor ve kendimi kot pantolonumun içinde yeniden ayarlıyorum.

İş günümü geçirmemi sağlayan tek şey, gece çöktüğünde Lucy'yi göreceğimi bilmek.

Bana mesaj atmıyor.

Telefonu kapalı ve anlık sesli mesajının tekrar tekrar çalması sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderiyor.

"Hey, ben Lucy! Muhtemelen şu anda köpeklerime şarkı söylüyorsunuzdur ama aramanız benim için önemli. Gerçekten önemli. Mesaj bırakın, sizi hemen geri arayacağım, sonra da çağrınızı kaçırdığım için bol bol özür dileyeceğim. Lütfen beni hemen affedin, aksi takdirde sesinizi duymak için boşa harcadığım bu fırsat hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacak. Baskı yok. Beeeep!"

Tek görebildiğim, Noel günü kollarımda cansız bir şekilde sallanan Lucy'nin hayalet beyazı ve yarı canlı görüntüsü olduğunda, ceketimi kaptığım gibi onu kontrol etmek için ön kapıya koşuyorum.

Sorun şu ki, bok suratlıyım.

İşten eve döndüğümde aptalca davranmaya karar verdim ve sorumsuzca bir miktar viski içtim, kendimi lanetli hissediyordum ve hayaletlerimi boğmak için çaresizdim.

Şimdi pişmanlık duyuyorum.

Ya Lucy'nin başı dertteyse? Ya ona yardım edemeyecek kadar yok olduysam?

Omuzlarımda giderek artan ağırlığa daha fazla suçluluk duygusu eklemek istemediğim için bisikletimden vazgeçiyorum ve beceriksizce evine doğru bir buçuk kilometre koşuyorum. Kaldırımda tökezleyerek, çalım atmadan, sallana sallana, sonunda ön bahçesinden geçip tuğla sütuna dayanana kadar ilerliyorum. En son burada durduğumda ona bir hediyem vardı.

Şimdi elimde sadece boş eller ve endişe verici bir kan-alkol seviyesi var.

Ev, geride bıraktığım her şeyin dev bir gölgesi gibi önümde beliriyor ve viskinin görüşümü, tuğlalardaki sarıyı ve panjurlardaki çukurları zorlukla fark edecek kadar bulanıklaştırmasına minnettarım.

Onu bu sefil yeri almaya iten şeyin ne olduğunu asla anlayamayacağım. Hayalet ve pislik dolu bir mezardan başka bir şey değil. Bir mahzen. Ama Lucy öyle görmedi, kalıntıları altına dönüştürebileceğini düşündü. Eski kemikleri yeni bir hayata. Trajediye umut dolu bir şeye dönüştürmek istiyordu ve biz çocukken bile onun tarzı hep buydu -Lucy tamirciydi, çarpık parçaları mükemmel bir şekilde yerine yerleştirirdi ve Emma da hepsini bir arada tutan yapıştırıcıydı.

Peki ya ben?

Ben yıkım topuyum.

Sanırım kapıyı çalmış olmalıyım çünkü ön kapı açıldı.

Koca bir sütuna yaslanmış olmama rağmen dengem bozuluyor. Hâlâ sallanıyorum, hâlâ sarsılıyorum, hâlâ onu gördüğümde fiziksel olarak tepki veriyorum. Lucy önümde duruyor, elleri kapının çerçevesine dolanmış, parmak eklemleri beyaz, gözleri mavi.

Sarhoş halimde bile mavide sihir görüyorum. Gözleri bana bakıyor, bir gece dönme dolapta oturup yıldızları sayarken gökyüzünün dumanlı tonunu taklit ediyor. Mavi, şimdiye kadar gördüğüm en maviydi, çarpıcı bir çivit pigmenti siyahın uzantısını gölgede bırakıyordu.

Bu anı gerçekte olduğu gibi değerlendiremeyecek kadar berbat durumda olduğum için kızgınım. Lucy yaşıyor ve önümde parlıyor, nefes alan ciğerleri ve atan kalbiyle. O burada, iyi, dimdik ayakta, sadece bir kol uzağımda.

Gözlerimi kırıştıırıp görüşümü netleştirmeye çalışıyorum.

Tekrar göz kırpıyorum, çift görüyorum ama sadece birini görmek istiyorum. Bir Lucy'yle yüzleşmek şu anda yeterince zor.

Adımı her zaman söylediği gibi söylüyor, sanki en sevdiği kelimeye ulaşana kadar sözlüğü taramış ve o zamandan beri hiçbir kelime onunla kıyaslanmamış gibi. "Cal."

Yutkunarak sütundan doğrulmaya çalışıyorum, ayağım likör yüzünden tehlikede. Neredeyse soluma doğru devrildiğimi umarım fark etmez. "İyi misin? Telefonuna cevap vermiyorsun." Biraz geveleyerek kendimi ele veriyorum.

Kaşları çatıldı. Gözlerindeki ısıltı sönüyor, yerini endişeye bırakıyor. "İyi misin? Hasta mısın?" Lucy verandaya doğru bir adım attı.

Omzu açık, güvercin beyazı kazağıyla bana uzanıyor, soğuk hava yüzünü öptüğünde burnu pembeleşiyor. "İyi görünmüyorsun."

Kahrolası gözyaşları, yağmur yüklü bir gökyüzü gibi gözlerinin mavisini örtüyor. Benim için endişeleniyor.

Ben.

Ve bundan nefret ediyorum.

Boğazımı temizleyerek ve ses tonundaki şefkatten kaçarak kendimi sabitliyorum. "Telefonun neden kapalı? İyi olduğuna emin misin?" Ellerim onu tutmak için kaşınıyor. Dudakları burnu gibi pembeleşene kadar dudaklarını öpmek için. "Sana ulaşamadığım zamanları sevmiyorum."

Çifte anlam üzerimden yuvarlanıyor. İçgüdü ve çok fazla içki, elleri kalkıp öne düşmemi engellemek için göğsüme dayanana kadar ona doğru eğilmeme neden oluyor.

Dokunuşu çok elektrikliydi. Fiziksel bir tepki, tenime saçma gibi. Bu his karşısında çaresizim, şarapnel parçalarına hedef olmadan önce yolumdan çekilemiyorum.

Gözlerini bana doğru kaldırıyor, parmakları gömleğimin içine kıvrılıyor. Bana daha çok bastırıyor çünkü hâlâ düşmekte olduğumu düşünüyorum.

"Cal, içeri gel ve otur," diyor bana, gülümsemesi zayıf ama yine de ışıldamaya çalışıyor. "Sana biraz su getireyim."

Su istemiyorum, sadece onu öpmek istiyorum. Onun sıcaklığından kendime biraz çalmak.

Ama ben daha fazla beyinsiz davranamadan dönüp gidiyor ve beni ileri çekmek için bileğime uzanıyor. Ayaklarım giriş kapısından geçip bayram köpekleriyle süslenmiş küçük, mutlu bir karşılama paspasının üzerine düştüğünde nerede olduğumu anlamam bir dakikamı alıyor. Gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum, görüşümü anlamaya çalışıyorum ama aynı zamanda şu anda doğru düzgün göremediğim ya da düşünemediğim için minnettarım.

Ben içerideyim.

Evin içindeyim, onun evi, benim evim.

Emma'nın evi.

Sanırım boğuluyormuşum ya da boğuluyormuşum gibi bir ses çıkarıyorum ve Lucy kalbimin içinde açılan delik kadar geniş gözlerle arkasını dönüyor. "Tanrım... Özür dilerim," diye soluk soluğa bağılıyor ve özür diler gibi yapmak için iki elimi birden tutuyor. "Düşünemedim. Seni bu işe daha iyi alıştırmalıydım. Ben-"

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum, botlarımı tekmeliyorum ve neredeyse devrilecek gibi oluyorum. "Er ya da geç olacak."

Ev mısır unu ve baharat gibi kokuyor, biraz da tatlı bir şey. Vanilya ya da bal. Graham krakeri. Turuncu uçlu alevler şöminenin içinde dans ediyor ve beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor, yüzüne titrek gölgeler düşürüyor. Hâlâ kafası karışık görünüyor.

"Endişelendiğin için üzgünüm," diyor ve yavaşça ellerimi bırakıyor. "Telefonumu şarj ediyordum..." Lucy arkasından kanepenin yanındaki masaya bakar ve telefona göz atar. USB girişi bağlı, ama duvar adaptörü halının üzerinde, fişi çekilmiş halde duruyor. "Hay aksi."

Kanepeye geçip oturuyorum çünkü bacaklarım bana siktirip gitmemi söylüyor. "Her şey yolunda." Yastıklara sırtımı yasladığımda, bulanık bir Lucy görüş alanıma giriyor.

"İyi misin Cal? Şöyle kokuyorsun..." Beni bilerek inceliyor, yüzünde endişe maskesi var. "İçki içmiş gibi kokuyorsun."

Tembel bir gülümseme çekiyor. Lucy'nin iyi olduğunu bildiğim için nihayet rahatlayabileceğimi hissediyorum. Mükemmel ve nefes alıyor ve evi ev yapımı yemek ve vanilyalı krema gibi kokuyor.

"Sana biraz su getireyim..."

Göz kapaklarım titrerken ve alkol sisi beni ele geçirirken sesi çok uzaklardan geliyor. Acıktım ama huzura daha çok açım. Sarhoşluk sersemliğim bile huzursuz, bedenim her birkaç dakikada bir sarsılarak uyanıyor, nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını merak ediyor, o korkunç, kış sabahını hayal ediyorum. Ama o tam burada, elinde bir bardak suyla mutfaktan bana doğru geliyor.

"Bunu iç lütfen," diyor, yüz hatları odaklanmamış bir şekilde eğilip bardağı yanıma koyarken. "Cal, endişeleniyorum."

"Hm." Başım geriye düşerken ayırt edilemeyen bir ses çıkarıyorum. Elim ona uzanıyor, yumuşak bir şeye tutunuyor; saçlarına, kazağına. Onu kucağıma çekiyorum, ta ki bana sarıldığını, göğsünü göğsüme bastırdığını hissedene kadar.

"Cal." Artık bir fısıltı. Özlem dolu, nefes nefese bir ses.

Onu sıkmak, ona sımsıkı sarılmak istiyorum ama sağduyum onun hâlâ iyileşmekte olduğunu, hâlâ kırılgan olduğunu anlayacak kadar keskin. Bu yüzden onu gevşek bir şekilde kavriyorum.

Lucy başını omzuma yaslıyor ve bana sokuluyor.

Parmaklarım kazağının altına dalmak ve yumuşak teninde gezinmek için can atıyor. Kendimi onun içine sokmak, iniltilerini içime çekmek, onu benim yapmak istiyorum.

Benim için sakladığını bildiğim şeyi al.

Ama daha çok istediğim tek şey onun kalp atışlarını ezberlemek.
Kollarımda gevşiyor ve atan kalbinin sesi beni en tatlı şarkı gibi uykuya
daldırıyor.
Sonunda dinlenebildim.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

LUCY

P Bir sabah Cal'in yanındaki yatakta uyanacağımı biliyordum. Hayallerimde şöyle bir şey vardı:

Karışık çarşaflar, seks kokan saçlar, çıplak ten ve uykulu gülümsemeler Altın rengi ışık perdelerin arasından içeri süzülürken geriniyorlardı. Bu mutlu uyanışı yatakta kahvaltı, gün boyu süren sarılma şenlikleri ve bir önceki gecenin bitmek bilmeyen tekrarları, kahkahalar ve inlemeler birbirine karışarak takip ederdi.

Bunun yerine gerçeklik bizi yatağın diğer ucundan birbirimize bakarken buluyor. Gözleri donuk ve kan çanağı, saçları gevşek, ifadesi üzgün, teni kış ve zorluklar geldiğinde genellikle kaybolan bronz ışıltısını kaybetmiş. Tamamen giyinik ama ruhu çıplak olan Cal, bakışlarını bir adım öteden bana sabitlerken derin derin nefes alıyor.

"Özür dilerim," diyor sonunda, sesi çakıl taşlarıyla dolu. İki kez göz kırpmıyor, yavaş ve halsiz, kaşları pişmanlıktan çatılmış. "Böyle olmasını istememiştim."

Bir an için aramızda bir şey olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Bir şey, aylardır mayalanmakta olan, patlamaya sadece bir öpücük uzaklıkta olan bir şey gibi.

Ellerimi yanağımın altında birleştirip başımı sallıyorum, saçlarımdan bir tutam gözlerime düşüyor. Saçlarımı geriye itiyorum ve yatakta ona biraz daha yaklaşıyorum. "Hiçbir şey olmadı," diye onu temin ediyorum.

"Öyle oldu." Sırt üstü dönüp iki eliyle yüzünü ovalıyor. "Bana akşam yemeği hazırladın ve ben de içerek kendimi komaya soktum."

Üzüntü görüşümü kaplıyor. Gecenin farklı geçeceğini tahmin ediyordum, elbette -tamaleler üzerinde bağ kurmak; kırık parçalarımızı iyileştirmek ve onarmak için ilk adım- ama Cal sadece geri adım atıyor gibi görünüyor. O

Kanepemde sızıp kalmıştı, beni sıkıca tutuyordu ta ki tutuşu gevşeyip kolları gevşeyene kadar. Zalim bir mengene onu benden çaldı. Olayların bu şekilde gelişmesi hayal kırıklığı yarattı ama acısına çare olmama izin vermek yerine kendini zehirlediğini bilmek *beni* daha çok hayal kırıklığına uğrattı.

Gün doğumuna kadar uyuması için yatak odasına gitmesine yardım ettim, sonra yatağa girdim ve yüzümü göğsünün sıcaklığına bastırarak uykuya daldım.

"Sorun değil," diye fısıldıyorum.

Göz göre göre yalan söylemiyorum. Zorlanıyor olması sorun değil, ama ben onun zorlanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Cal başını çeviriyor ve pencereden sızan karlı sabah ışığının içinden gözlerini kısarak bana bakıyor. Yutkunarak mırıldandı, "Senin için buradayım."

Sözleri kalbimi gıdıklarken küçük bir gülümseme beliriyor. "*Senin de kendin için burada olman gerekiyor,*" diye yumuşakça karşılık veriyorum. "Bu benim için önemli Cal. Çok önemli."

Hayatım boyunca tehlikede bir kalple yaşadım.

Onun solduğunu görmeye dayanamıyorum.

"Seni kovduğumda sıçtım batırdım. Çok büyük bir hataydı." Yine boş gözlerle tavana bakıyor, bir eliyle alına masaj yapıyor, sanki ofisinde işlediği suç bir türlü dindiremediği sinir bozucu bir migrenmiş gibi.

Küçük bir parçam doğru olduğunu bildiğim bu itirafla teselli buluyor ama bu uzun sürmüyor. Acısı hafifliyor, çünkü şimdi ihtiyacım olan tek teselli Cal'in iyileşmesi. "Bunun artık bir önemi yok." Ona dokunmak için uzanıyorum, umarım bu teselli *olabilirim*. "Geçmişte kaldı."

Neşesiz bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Bana geçmişin önemli olduğunu söylemiştin."

Başımı ona doğru salladım. "Geçmişte önemli olan şeylerin *hâlâ* önemli olduğunu söyledim. İyi olanları yanımızda taşıyoruz ve geri kalan her şeyi bırakırız. Bizi acıtan ve güdük bırakan parçaları serbest bırakırız."

Gözlerini kırpıştırmadan önce bir anlığına gözlerinde bir aydınlanma parıltısı beliriyor. "Ben sadece..." Cal iç çekerek yüzünü tekrar ovalıyor. "Sen benim tek dayanağım gibisin Lucy ve seni de kendimle birlikte batıracağım hissinden kurtulamıyorum."

"Batmana izin vermeyeceğim. Yüксеleceğiz."

"O kadar basit değil. Sen güçlü doğdun," diye cevap veriyor bıkkınlıkla. "Değildim."

"Kimse güçlü doğmaz, Cal. Hiç kimse." Daha da yaklaşarak bakışlarımı onun gergin yüz hatlarında gezdiriyorum ve sesimi güçlendirerek sözümü bitiriyorum: "Ama hepimiz savaşıcı doğarız. Ve bazen uğruna savaştığımız şey güçtür."

Bana bakıyor, gözlerini ayırmıyor. Boğazı düğümlenirken aramızda ağır bir sessizlik uzanıyor, sanki sözlerimi yutuyor ve onu doldurmalarına izin veriyor. Bakışlarımızdan uzaklaşıp pencereden dışarı baktığında yanağındaki bir kasın titrediğini izliyorum.

Sonra havada bir şey değişiyor. Rüzgarın yönünde ani bir değişiklik.

Gözleri yatak odasında geziniyor, kırmızı ve mavinin kalın çizgilerinin yerini alan yeni şeftali rengi duvarları inceliyor. Boyanın rengi, içimi her zaman tatlılıkla dolduran turuncu güneşin altındaki yazları anımsatan Kavun Dilimi'ydi.

Onun eski yatak odasındayız.

Onu tetiklediğimden endişelenerek gerildim. Cal kaslarına ve kütlesine rağmen şu anda kırılğan. Sert ve dayanıklı dış görünüşü, içinde sakladığı sorunlu adamı yansıtmıyor. Hepimiz gibi o da kırılabilir ve yapmak istediğim son şey daha fazla çatlak eklemek.

İlk tepkim saçmalamaya başlamak ve özür dilemek oluyor ama alt dudacağımı ısıriyorum ve ona düşünmesi için bu anı veriyorum. Birkaç dakika geçti, sonra birkaç dakika daha. Hiçbir şey eskisi gibi görünmüyor ama zaten bütün mesele de bu ydu. Bu evi eskiden olduğu gibi kalsın diye almadım, parlamak için ikinci bir şansı hak ettiği için aldım.

Bu ev Cal'ın, bu ev benim, bu ev dayak yiyen ve çamurda sürüklenen herkesin evi.

Hepimiz cilalanmayı ve restore edilmeyi hak ediyoruz ve bu küçük ev de farklı değil.

Umarım bir gün bunun farkına varır.

Sonunda yatakta doğrulduğunda, sırtı hasır yatak başlığıyla aynı hizaya geldiğinde ve gözleri bir zamanlar olduğundan daha açık bir tonda bana doğru döndüğünde... Belki de öyle olduğunu düşünüyorum.

Gerçek: Tamaleler, ertesi gün ısıtılmış olarak kahvaltıda servis edildiklerinde, en az taze yapılmış olanlar kadar güzeldir.

Siyah yoga pantolonum ve büyük boy sarı kazağımla mutfakta vızıldıyorum, masadan lavaboya uçan bir yaban arısı gibi görünüyorum. Gülümsemem

Kıyafetime uyması ve akşamdan kalma Cal'ın yaydığı hüznü havayı dengelemesi için aşırı parlak.

Yaram iyileşirken göğsüm hala ağrıyor, bu yüzden Cal'ın gözleri hareketi takip ederken biraz ağrı kesici alıyorum. Gülümsememi güçlendirdiğimde başka tarafa bakıyor.

Tezgâhın üzerindeki kahve makinesinden gelen fokurdama sesleri onu korkusundan kurtarmaya çalışıyordu. Sanırım birkaç yıl önce kuzenlerimden biri hediye etmişti ve ona bu gezegende yaşayan ve kahve içmeyen birkaç uzaylı yaşam formundan biri olduğumu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Ayrıca, Alyssa'nın oyun ve şarapla geçen bir geceden sonra benim evimde kaldığı zamanlar için her zaman el altında bulundurmak uygun oldu.

Aslında, sanırım Alyssa'dan bir hediye idi.

Cal deniz mavisi kahve makinesine bakıyor. "Sen kahve içmezsin," diyor dirseklerini masaya dayamış sandalyede öne doğru çökerek.

Yıkık dökük ve yıpranmış görünüyor. Bu ekşi havayı nötralize etmek için gülümsememi parlatıyorum. "Bilmiyorum. Hiç denemedim bile."

"Nasıl?"

Ona doğru olmayan bir cevap vermeyi düşünürken dudaklarım kıvrılıyor. Fayansın üzerinde süzülüp üst dolaptan bir kupa çekerken boğazımı temizliyorum ve pota uzanıyorum, gerçek kazanıyor. "Durumumdan dolayı kafein içmekten hep korkmuşumdur," diye itiraf ediyorum. "Uyarıcı olduğunu ve tansiyonu yükseltebileceğini biliyordum, bu yüzden tedbirli davranmak istedim. Aptalca sanırım. İyi olacağıma eminim."

Köpeklerimi yavaş bir sabah yürüyüşüne çıkarmanın da iyi olacağını düşündüm.

Ama sonra Noel günü masum bir yürüyüş tıbbi bir acil duruma dönüştü. Kardiyak arrest. Akciğer yetmezliği, kapakçık değiştirme ameliyatına yol açtı.

Farkına varmaya başladığım şey, olması gereken şeylerin sadece olacağı.

Hazırlık yok, engelleme yok.

Sadece olurlar.

Ve aldığımız riskler, yarattığımız anılar, önemli olan tek şeydir. Önemli olan tek şey bu. Geri kalan her şey zaten olacak.

Cal'ın sessizliği sırtımdan aşağıya doğru iniyor, sadece "*Endişelenme, Mutlu Ol*" kupamı dolduran koyu *kavurma* sesiyle deliniyor - hiç kullanmadığım bir cümle

Çünkü ben ikisinde de ustayım. Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce kolu sıkıyorum.

Mutfağa geçip dolu fincanı önüne koyduğumda iki alaca göz bana bakıyor ve kahveyle eşleşecek şekilde kararıyor. Gülümsemem yerine oturana kadar uzun bir nefes alıyorum. "Eğer hâlâ açsan, mısır gevreğim var. Ama çikolatalı süt yok. Sanırım dışarı çıkıp-"

"Hayır. İyileşiyorsun. Endişelenmen gereken son şey beni beslemek Lucy."

"Önemli değil. Elbette daha yavaşım ama aciz değilim. Belki yapabilirim-" Sözümü kesti. "Benimle kal."

Cal'ın eli bileğimi kavramak için dışarı fırladığında, koşuşturmanın ortasındayım. Dokunuşuyla koluma bir sıcaklık yayılıyor, sözleri nefesimi kesiyor. Kalp atışlarım dörtlüyle koşarken, ona dönmek için arkamı dönüyorum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, dağınık saçları ve uzamış kirli sakalları çaresizliğin resmini çiziyor. Beni sıkıca kavlıyor. "Ne demek istiyorsun?" Toparlanıyorum, dudaklarımı ıslatarak. "Ben - ben buradayım."

"Hayır, demek istediğim... benimle *kal*. Benim evimde. Sadece kısa bir süre için." Bir sıkışma daha. Bir başka delici, çılgınca bakış. "Doktor tamamen iyileşmen için iki ila üç ay geçmesi gerektiğini söyledi ve sadece altı hafta oldu."

"Cal, hayır... Yapmamalıyım."

"Neden?" O zaman ayağa kalkıyor, bileğimi bırakıyor ama elini göğsüme doğru kaldırıyor. İşaret parmağı köprücük kemiğimi takip ediyor, ameliyatımın iyileşme izleri kızgın kırmızı bir çizgiyle ona geri dönene kadar kazağımın yakasını hafifçe çekiştiriyor. "Eğer yanında olmazsam sana göz kulak olamam."

Tenimde gezinen parmağını hissetmek, tüylerimi diken diken eden bir koloninin beni ele geçirmesine neden olmamalıydı. Ve kesinlikle nefesimin soluk borumun ortasında durmasına ve neredeyse kollarına yığılmama neden olmamalıydı.

Bu bile tek başına yeterli bir sebep olmalı.

Boğazımdaki tıkanmış nefesi gevşetiyorum. "Daha iyiyim. Az önce doktorumla görüştüm ve çok iyi iyileştiğimi söyledi. Düzenli yürüyüşlerime geri dönmem, randevularıma ve ilaçlarıma devam etmem gerekiyor..."

"Geçici olacak" diyor ve içinde yalvarma var. İçinde bir sürü yalvarma var. "En fazla birkaç hafta. Bana da yardımcı olur... lütfen."

İç çekişinin altında aciliyet yatıyor. "Seni kendi gözlerimle görmeye, iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Sana ulaşamamak beni öldürüyor."

Kalbimi bir şeyden korumaya çalışıyormuş gibi parmaklarının kaburgalarımı yarıp yayılma şekline bakınca dengem sarsılıyor. Elini göğsümden indirmeden ve kazağımı yarayı kapatacak şekilde yeniden ayarlamadan önce bir an için elini tutuyorum. "Bu iyi bir fikir değil," diyorum titreyerek, yutkunarak. "Geçmişimizi düşününce." Gözlerimi kaldırıyorum, geniş ve arıyor. Onunki ateşle, benimki sinirle parlıyor. "Bir şeyler olabilir."

Bir şeyler.

Doğruyu söylemek gerekirse, artık o şeye karşı olduğumu sanmıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, soluk at ile karşılaşmam üzerimde tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyor - aşktan her zaman kaçmak yerine, ona balıklama dalmaya her zamankinden daha meyilliyim.

Eğer istediği buysa, yapabilirim.

Hayır... *Yapardım.*

Bu dünyada kalan tüm değerli dakikalarımı ona verirdim.

Ama peşinde olduğu şeyin bu olmadığını biliyorum. Cal bağlayıcı olmayan, geçici, beklentisiz şeyler istiyor. Bedenimi ve arkadaşlığımı istiyor ama geleceğimi değil.

Aşk değil.

Cal kolu yana düşerken sertleşiyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Bu onay zaten yaralı olan göğsüme saplanan bir bıçak gibi. Tepkimi görmemesini umarak çenemi eğiyorum.

"Senin arkadaşın olacağım, Lucy. Arkadaşın olmak *istiyorum...* *Seninle* ilgilenmek istiyorum." Yaklaşarak, şimdi titreyen elime uzandı. "Bırak seninle ilgileneyim."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Annem onu eve geri göndermeden önce dört hafta benimle kaldı, rutinlerimi özlüyordu, kaderin kötü bir cilvesi beni vurmadan önce sahip olduğum hayatı özlüyordu. Hala neredeyse her gün yanımda, beni kontrol ediyor, üzerime titriyor ve bunun için onu seviyorum, gerçekten-

Ama kendimi boğulmuş hissediyordum.

Annem çok şeydir ve endişeli ya da stresli olduğunda bu *çok şey* bazen fazla gelir.

Cal'ın başparmağı parmak eklemlerimin arkasında geziniyor. "Lucy, benimle kal. Hâlâ çalışmak zorundayım, bu yüzden kendi alanın olacak, ama sen... daha yakın olacaksın."

Son kelime onun adem elmasını gıdıklıyor. Cal elini bırakıp beklerken, gözlerim karardığında dudağımı sıktığımı ve kazağımın koluyla oynadığımı görüyorum. Arkadaşım olmak istiyor, sadece arkadaşım ve eğer net çizgiler çizilirse bununla yaşayabilirim. Zaten yeniden bir araya gelmemizin tüm amacı da buydu.

Arkadaşımı geri istedim.

Bu bulanıklık içimi burkuyor. Ateş hattının bir adım ötesi, arada kalanlar ve grinin tonları, her şeyi ikinci kez tahmin etmeme neden oluyor.

İyileşme sonrası bu haftalarda yalnız yaşamamak akıllıca bir hareket ve Cal'ın beni boğmayacağını biliyorum. O da en az benim kadar bağımsızlığın tadına varmak için can atıyor.

Ben de ona bakabilirim. Kazan-kazan durumunda kaybeden olmaz.

Yavaşça başımı sallayarak gözlerimi kaldırıyorum ve onları aydınlatıyorum, buna uygun bir gülümseme yayıyorum. "Muzlu ekmeğimi özlüyorsun, değil mi?" Alay etmeye çalışıyorum.

Göz kırpıyor. Cal gülümsemiyor, çünkü henüz tam olarak o noktada değil, ama omuzları gevşiyor ve sanki küçük bir ağırlıktan kurtuluyormuş gibi elleri çözülüyor. "Acı verici bir şekilde."

Daha geniş gülümsüyorum, dişlerini birbirine geçirip bir adım geri çekilmeden önce bakışlarının bir an için ağzıma kayışını izliyorum. Çizgiden uzaklaşıyor, sahanın kendi tarafında kalıyor.

Bunu yapabiliriz.

Boğazımdaki düğümü çözerek masadan bir sandalye çekip oturuyorum, saçlarımı bir omzumun üzerinden toplayıp kahve fincanına bakıyorum. Üstünden küçük bir tüy halinde buhar çıkıyor. Kahve kokusunu her zaman sevmişimdir ve Alyssa'nın evimi, yüzüm güneşe doğru eğilmiş gibi içimi canlı hissettiren cevizimsi, topraksı kokularla doldurduğu sabahları dört gözle beklerdim.

Bir elimi masanın üzerinde gezdiriyorum ve bardağı kendime doğru çekiyorum. Burnuma götürüp içime çektiğimde koyu renkli sıvı kenarından damlıyor.

Sonra en küçük yudumu alıyorum.

Bir yudum yutarken Cal'a bakıyorum, fokur fokur kaynıyor ve tadı pislik gibi olsa da yüzümü hoş bir hale getiriyorum.

Düşünceli bir şekilde gözlemliyor, dudakları gizli tuttuğu gülümsemeyle seğiriyor. "Seni alıştırırmam lazım. Şeker ve kız şurupları."

"Evet," diye onaylıyorum yüzümü buruşturarak. "Biraz tatlılık iyi gelebilir."

Cal'ın gözleri kayıyor, başı hafifçe eğiliyor. "Onun gibi bir şey."

Karşıma oturup iki kolunu da masanın üzerine koyduğunda gülümsemem genişliyor, bir yudum daha almamı izliyor, sonra bir tane daha, tadı artık o kadar kötü gelmeye kadar.

İlk kez kahveyi deniyorum ve kalbim patlamıyor. Cal ile kalmayı kabul ediyorum.

Umarım ve dua ederim ki sonuç da aynı olur.

OceanofPDF.com

Chariea h

LUCY

"O Aman Tanrım, harika görünüyorsun."

Alyssa kaygan kaldırımında neredeyse beni yakalıyordu. İleri geri sallanırken kolları ortama dolanıyor.

vitrinli bir binada, sakın bir öğleden sonra alışverişi gündemde. İkimiz de neredeyse bir buz parçasında kayıyorduk, kucaklaşmamız çok hevesliydi. "Sen de öyle," diye sırtıyorum. "Saçını mı kestirdin?"

Geri çekilip dengesini sağladıktan sonra hafifçe kısalan saçlarını kabartıyor. "Burada bir düzeltme, orada bir katman. Sen ne düşünüyorsun?"

Süper model pozundan sıyrılıp kıkırdayarak başımı eğiyorum. "Sanırım bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu. Kapakçık değişimi iyileşmesi senden çok daha az eğlenceli."

Çoğu insan muhtemelen çekinir ve konuyu değiştirirdi ama Alyssa tonu hafif tutma çabama takılıyor. Kollarımızı birleştiriyor ve beni öne doğru çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar iyi görünmemiştin," diyerek bir omzumu havaya kaldırdı. "Tüm bu kalp durması olayını öldürüyorsun." Sonra gerçekten de yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Çok karanlık, çok erken."

Gülüyorum.

Artık bir ay önceki sefil, zayıf, soluk tenli kıza benzemediğim doğru. Gemma'nın bana travma sonrası makyaj yapmayı teklif etmesinden sonra yanaklarıma renk geldi, adımlarımda bir bahar var ve saçlarımda altın sarısı röfleler var.

Yeniden parlıyormuşum gibi hissediyorum. Yenilenmiş.

Eksik olan tek şey elimde bir gitar.

Bu düşünce aklımdan geçerken, sağ tarafımızda yükselen şarap barına doğru bakıyorum. Bir kahve dükkanı ve şık bir butik arasında tünemiş ve eğer zorlarsam

Kulağımı biraz açtığımda tefimin neşeli şingirtısını duyabiliyorum. Parmaklarım eldivenlerimin içinde karıncalanıyor. Son birkaç haftadır şarkı yazmaya odaklandım, gitar tellerini amaçsızca kopardım, ancak canlı bir seyirci önünde çalmak ve performans sergilemek için karnım özlemle atıyor.

Alyssa beni kahve dükkanına sürükledi. Genelde sıcak çikolata ya da papatya çayı sipariş ederdim ama bugün kendimi uçarı hissediyorum ve bir cappuccino denemeye karar verdim.

Arkadaşım uzun kirpiklerini kırıştırarak bana bakıyor ve siparişlerimizle birlikte tezgâhtan uzaklaşırken kahve fincanımı işaret ediyor. "Yeni yıl, yeni sen?"

"Sanırım öyle." Tereddütlü bir yudum alıyorum. Tadı hâlâ aşındırıcı ve baskın, bu yüzden şeker paketlerine doğru koşuyorum. "Ölümle karşılaşmam yeni şeyler denemek için bir motivasyon kaynağı olmuş gibi görünüyor. Risk almak için."

"Ya da," diye ekliyor Frappuccino'sunu geniş bir *pipetten* höpürdeterek, "aslında Noel günü öldün. Bir kahve aşığı olarak reenkarne oldun."

Fincanıma iki paket şeker koyarken burnum kırışıyor. "Belki de sen İsa'sın."

"Ne?" Homurdanıyorum. "İsa kahveyi sever miydi?"

"Muhtemelen. Kafein takviyesine ihtiyacı olan biri varsa, o da oydu. Balık tutmayı düşünürken bile uyuyakalıyorum," diye omuz silkiyor. "Ama ben Noel mucizesi gibi bir şeyden bahsediyordum. Neyse boş ver." Gözleri irileşmiş ve büyümüş görünüyor. "Kusura bakmayın, bu bugün içtiğim üçüncü espresso ve daha öğlen oldu. Arıza yapıyorum."

Başımı sallarken bir kahkaha atıyorum. Cappuccino'dan bir yudum daha alarak bunun çok daha lezzetli olduğuna karar veriyorum ve rahat kafeden dışarı çıkıyoruz.

"Durup Nash'e merhaba diyelim mi?" Alyssa, Bliss Wine Bar'ın önünde yavaşça durduğumuzda ve gözleri benimle uzun pencere arasında pinpon oynarken düşünüyor. "Sadece merhaba demek için."

Hmm.

Onu değerlendirirken en iyi arkadaş içgüdülerim canlanıyor. Aşırı kafein almış olabilir ya da sevimli barmenden hoşlanıyor olabilir. "Neden?" Yanaklarının pembeleşmesini izleyerek kışkırtıyorum.

Yine... Soğuktan da olabilir, aşık olduğundan da.

"Merhaba demek için," diye üçüncü kez tekrarlıyor.

"Merhaba demek ister misin?"

"Bunu takdir edecektir, Lucy. Tam açıldığı sırada barının önünde duruyoruz ve Perşembe günleri çalıştığını biliyorum, bu yüzden yapılacak en dostça şey içeri girip bir merhaba demek olacaktır."

Bu geziyi çok iyi planlamış.

Alyssa camdaki yansımalarını fark ediyor ve saçlarını kabartıyor, sonra boynundaki fıstık yeşili eşarabı ayarlıyor, püsküllü kenarlarıyla oynuyor. Boğazını temizleyerek bana doğru bir bakış fırlatıyor.

Bilmiş bir sırıtış attım.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Kahvemden bir yudum daha alarak gülümsememi gizliyorum. "Kararsız görünüyorsun."

"Espresso yüzünden."

"Tamam."

Kahverengi gözlerini bana dikmiş, dudakları sessiz bir erik lekesiyle büzüşüyor. Göz kırıyor. "Şu anda aklımı okuyorsun. Sen İsa'sın."

"Aman Tanrım," diye kıkırdıyorum, pencereden içeri bakıyorum ve barın arkasından dolaşan Nash'in dikkatini çekiyorum. El sallayarak, hâlâ aklımı okumaya çalışır gibi beni inceleyen Alyssa'ya bakıyorum. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsan sorun değil. Ondan hiç böyle hoşlanmadım."

"Ne? Benim bir şeyim yok-"

Nash kapıyı açıyor ve sırtarak başını dışarı uzatıyor. "Kapının diğer tarafı daha sıcak," diyerek bizi içeri buyur ediyor. Bakışlarını zikzaklar çizerek benden Alyssa'ya, sonra tekrar bana çeviriyor. "Seni gördüğüme sevindim. Çok uzun zaman oldu."

"Heh, evet, merhaba. Sadece merhaba demek istedim." Alyssa telaşlı görünüyor ve o asla telaşlı görünmez. Bir hava akımı geldiğinde saçları havaya kalkıyor, bu yüzden saçlarını savuruyor ve neredeyse içeceğini döküyor.

Arkamda dönerek beni öne itiyor, böylece ilk ben giriyorum ve kendimi tutamayıp yine gülüyorum. Bu iyi hissettiriyor - arkadaşlarla dışarıda bir gün, temiz hava, hafiflik ve kahkaha.

Annem, sağ olsun, neredeyse ölmek üzere olduğumu sürekli hatırlatırdı, oysa bugün -şimdi- hala hayatta olduğumu hatırlatıyor.

Her şey bakış açısıyla ilgili.

Şarap barı, düşük ışık ve yumuşak müzik beni karşılarırken sıcak bir aşinalıkla beni saran ek bir battaniye. Natalie Imbruglia bize serenat yapıyor, mükemmel bir gökyüzünün parçalanması hakkında şarkı söylüyor, ama hissettiğim tek şey tekrar bir araya getirilmiş.

Bardaki iki tabureye oturduğumuzda telefonum ceketimin cebinden titriyor.

"Biraz tost ister misin?" Nash bar tezgahına bir bez atarak soruyor.
"Eddy burada ve bir şeyler hazırlayabilir."

Bliss, ikonik, enchilada tarzı tater tot mezeleriyle tanınıyor, bu yüzden ikimiz de hevesle başımızı sallıyoruz ve yanında rendelenmiş domuz eti ile bir porsiyonu paylaşmayı kabul ediyoruz.
Telefonumu arıyorum ve ekranda beliren yeni mesaja bakıyorum.

CAL:

Marketten alışveriş yapıyorduk. Köpekler ne tür yiyeceklerden hoşlanır?

Bilmediğim kadar uzun bir süre Cal ile aynı odada kalacağımı hatırlayınca sinirlerim geriliyor.

Yine de, ona cevap yazarken bu duygu gülümsememe neden oluyor.

BEN:

Bu çok tatlı, teşekkür ederim! Purina One'ı seviyorlar. Tavuk karışımı :)

CAL:

Anladım.

Alyssa omuzlarıma vuruyor, çaktırmadan cep telefonuma bakıyor. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel," diyorum telefonu cebime geri koyarken. "Bir süre onunla kalacağım."

"Ne?"

"Teklif etti ve bu kötü bir fikir değil." Nash önümüze iki bardak su koyduğunda ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum. "İyileşme sonrası bu ilk birkaç ay boyunca bana göz kulak olacak birinin olması akıllıca. Annem... çok şey yaptı," diye itiraf ediyorum biraz da suçluluk duygusuyla. "Bir gün arka arkaya çok fazla hapsirdim ve o da 911'i aramanın üçte birini yapmıştı."

Alyssa pipetiyle oynarken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Yani, hapşırıldığınızda teknik olarak kalbiniz durur."

"Bu bir efsane," diye kıkırdıyorum. "Sadece Cal'in endişelendiğini söylüyorum. Çok şey kaybetti, o yüzden anlıyorum. Birbirimizin iyileşmesine yardımcı olabiliriz."

Alyssa'nın çoğunlukla Cal'in tarafında olduğundan emin olsam da, beni haftalarca kara bir deliğe sürükleyen ofis olayıyla ilgili hala kin besliyor. İkinci şanslara inanan biri olarak affetmek benim için her zaman daha kolay olmuştur ve Cal'in beni kovduğu için pişman olduğunu biliyorum.

Bu onu da incitti.

Hâlâ canı yanıyor.

Alyssa, gözleri Nash'i barın etrafında takip ederken, "Muhtemelen en kötü fikir bu değil," diye karar veriyor. Nash arkasını döndüğünde gözlerini çeker. "Seni istediğim kadar ziyaret edemeyecek kadar uzaktayım. Seni gördüğüm en üzgün haline soktuğu için Cal'ı hâlâ tokatlamak istiyor olsam da, hastanede ne kadar berbat durumda olduğunu gördüm. Gözlerinde o korkunç, perili bakış vardı, tıpkı on iki yaşındayken babamın garaj yolunda arabayı yanlışlıkla bana çarptığı zamanki gibi. Saf suçluluk duygusu."

"Ciddi misin sen?" Bu hikâyeyi bana daha önce hiç anlatmamıştı. Gözlerimi kırpmadan ona baktım.

"Evet, iyiydim. O hızlı gitmiyordu, ben de bisikletimle yanından geçiyordum, dikkat etmiyordum," diye açıklıyor dirseklerini tezgâha dayayarak. "Birkaç darbe ve çürük aldım ama neyse ki kask takıyordum. İyiydim." Yüzündeki bir tutam saçı üfleyerek, yumuşak bir gülümsemeyle başını bana doğru eğiyor. "Mesele şu ki, hepimizin pişmanlıkları var ve bazen kendimizi yeterince çarmıha geriyoruz ve ihtiyacımız olan tek ceza bu. Tek yapabileceğimiz onlardan ders çıkarmak ve daha iyi olmaya çalışmak. Daha dikkatli olmak, anlıyor musun? Babam *hala* park yerinden çıkmak için sonsuza kadar bekliyor, birine çarpacak diye ödüm kopuyor. Suçluluk duygusu çok güçlüdür, asla geçeceğini sanmıyorum. İnsanı değiştirir."

Nash elindeki yapış yapış patates kızartması ve küçük bir kase domuz etiyle yanımıza geliyor, sonra avuçlarını öne doğru bastırarak Alyssa'ya bakıyor. "Kahretsin, kahveyi atlayıp doğrudan alkole geçmemiz gerekebilir," diyor ve altın rengi saçları kitschy avizeden yansırken gülümsüyor. "Bu çok derindi."

Taburesinden teatral bir selam veriyor. "Alyssa Akins ile Derin Düşünceler. İpuçları memnuniyetle karşılanır ve teşvik edilir."

Aynı anda, Nash ve ben ikimiz de bir avuç dolusu dolar çıkarıyor ve hepimiz bir kakhaha korosuna dönüşene kadar ona fırlatıyoruz.

"Bu hafta sonu dışarı çıkmalıyız," diye canlanıyor arkadaşım bir süre sonra, tostların yarısını yedikten sonra, ikimizin de çenesi ekşi krema kalıntılarıyla kaplı. Bir parmağını yalayıp pat diye bir ses çıkarıyor. "Çok çılgınca bir şey değil. İçki içer ve sohbet ederiz."

Gerçekten mi? Kulağa harika geliyor. "Çok isterim. Gemma ve Knox'a mesaj atarım. Belki Cal'ı da peşlerine takılmaya ikna edebilirim."

Nash ellerini çırparak, "Ben de varım," diye başını sallar. "Cloud Red'e ne dersiniz? Oldukça soğuk."

Hepimiz aynı fikirdeyiz.

Plan bir araya geldiğinde, ışıklarla kaplı boş sahneye bakıyorum, Cuma gecelerimin geri dönmesini özlüyorum; müziğe, büyüye, o *duygunun* beni tekrar ele geçirmesine özlem duyuyorum.

Üç ay boyunca ağırdan almam gerekiyordu ama hiçbir şey bu kadar kolay olmamıştı.

Şarkı söylemek dünyadaki en kolay şey ve onu geri almak için can atıyorum.

Sol tarafımdaki neşeli sohbeti yarıda kesip çenemi sahneye doğru sallayarak Nash'in dikkatini çekiyorum. "Yakında geri dönebilir miyim?" Yeni yıl geldiğinde onunla birlikte barmenlik yapmaya başlayacaktım ama bu planım fırtınalı bir Noel sabahında bozuldu. İç çektim. "Sahne almayı özledim."

"Hiç sormana gerek yok Lucy," diyor Nash rahatlıkla, yeşim rengi gözleri barın ışığında parlıyor. "Müziğini senin özlediğin kadar biz de özlüyoruz."

Gülümseyerek çatalımı peltemsi bir tater tot'a batırıyorum ve zihinsel olarak yeni bir set listesi hazırlıyorum.

Sonra cep telefonumu kaptım ve Cal'a bir mesaj attım.

BEN:

Cumartesi Cloud Red'e gidiyoruz. Shorewood'da. Gelmek ister misin? :)

Birkaç saniye sonra cevap veriyor.

CAL:

Çalışmam lazım, o yüzden muhtemelen olmaz.

Dudaklarım dehşetle büzüldü.

"Yani... sence bir ilişki hâlâ söz konusu mu?" Alyssa hala telefonuma baktığımı fark ederek soruyor, sanki sihirli bir zihin büyüsü onun cevap mesajını neşeli bir *evet olarak* değiştirebilirmiş gibi. "Cal ile yani."

Düşüncesi bile içimi ısıtıyor, o çizgiyi aşma ve arkadaşlığımızı... *daha fazlasına* dönüştürme fikri. Sonunda başımı sallıyorum. "Onun istediği bu değil. Bana açıkça yalnız olmayı sevdiğini söyledi. Hiçbir şeye bağlı kalmak istemiyor, bu yüzden onu zorlamayacağım. Sadece arkadaş olmakta sorun yok."

Benden çekiniyor. "Bağlandın mı? Sanki adam senin için çoktan gitmemiş gibi."

Karnım burkuluyor. "Öyle değil, Lys. Aramızda bir çekim var elbette ama bunu tekrar yaşamak sadece kalbimi kırar. Çok fazla şey beklerim ve o beklenti karşıtıdır. Böylesi daha iyi."

"Sen öyle diyorsan." El çantasını omzuna atarken bir iç çeker. Alyssa tezgâha bir bahşiş bırakırken duraksıyor ve dudaklarını silmek için bir peçete alıyor. Mavi mürekkeple karalanmış bir notla süslenmişti. Tanıdık yazıya göz gezdiriyor ve boğazını temizleyerek hızla ceketinin cebine atıyor. "Alışverişe hazır mısınız?" diyerek tabureden kalkıyor.

Başımı sallıyorum ve onu takip ediyorum. "Ben hazırım."

Yemeğimizin parasını ödüyoruz, Nash'e veda ediyoruz ve ön kapıdan çıkıyoruz.

Notta ne yazdığını yakalayamadım ama öğleden sonrasının geri kalanında yüzünde bir gülümseme vardı.

Genel olarak, çoğunlukla aynı görünüyor.

Gözlerim lobiyi taradı; darmadağınık resepsiyon masasından, atlıkarınca mum ısıtıcısına, duvarda hâlâ soluk kalpler ve mutlu yüzlerle süslü lekeli beyaz tahtaya kadar.

"Cal's Corner" (Cal'ın Köşesi), müşteriler için bir odak noktası olacak şekilde, parlak pembe renkte, tepeden tırnağa dalgalı harflerle yazılmıştır.

Ben ayrılır ayrılmaz onu indireceğinden emindim.

Kapının üstündeki çingıraklı ziller bile hâlâ yerinde duruyor ve bunun kasıtlı mı yoksa dikkatsizlik sonucu mu yapıldığını merak ediyorum. Her iki durumda da, Aralık ortasından beri ilk kez dükkâna girdiğimde, Cal'in beni ofis masasında orgazma ulaştırdığı ve sonra da derhal kovduğu günden beri, zillerin sesi kalbimin çarpmasına neden oldu.

Hatırladıkça yanaklarım yanıyor.

Servis kapısı açıldığında narenciye kokulu bir balmumu eriyiği duyularıma nüfuz ediyor ve çocuklar beni tek tek selamlarken tanıdık yüzler ortaya çıkıyor.

"Vay anasını," diye gürlüyor Dante, beni görünce gerçek bir sevinç yayıyor. Kirli ellerini tulumuna silerek bana doğru bir göz kırpmıyor. "En sevdiğimiz güneş ışığını tekrar buralarda göreceğimizi düşünmemiştim."

Elmalı tarçınlı keklerden oluşan bir sepet uzatıyorum, sırtışıma pozitif bir şekilde parlıyor. Özlediğimi ve burada geçirdiğim zamanın takdir edildiğini bilmek iyi hissettiriyor. "Hediyelerle geldim. Bir de resepsiyonist tutma tavsiyesi," diyorum şakayla karışık, klasörler ve faturalarla dolu masaya bakarak. "Bu dağınıklık gözümü seğirtiyor."

"İnanın bana, bu muazzam hatayı düzeltmesi için patrona yalvarıyorduk," diye onaylıyor Dante, yanıma gelip ikram sepetini kapıyor, sonra da beni tek koluyla sıkıca sarıyor. Benzin ve nane gibi kokuyor. "Senin bu güzel yüzünü özledik. Ve üst düzey temizlik yeteneklerini."

Hâlâ kocaman sırtarak geri çekiliyorum ve dikkatimi lobinin karşısındaki kapalı ofis kapısına verirken at kuyruğumu çekiştiriyorum. "Cal buralarda mı?"

"Ofis, raporları bitiriyor," diye onaylıyor Kenny. "Pek iyi bir ruh halinde değil."

"Hiç öyle midir?" Zorla bir kahkaha atıyorum, gergin çıksa ve kimse eğlenmiş görünmese de. Cal'ın yeni oda arkadaşı olarak ilk gecemde son derece huysuz olduğunu duymak beni endişelendiriyor ve zihnim onu neşelendirmenin yaratıcı yollarıyla dönüyor.

En azından kıyafetlerimizin üzerimizde kalmasını sağlayan yollar.

"Bugün bir müşterinin fren işini batırdı," diye ekliyor Kenny iç çekerek, terden kızarmış yüzünü bir bezle silerken. "Yanlış kalitede fren hidroliği kullanmış."

Kaşlarımı çattım. "Olamaz. Bu Cal'in yapacağı bir şey değil, o her zaman çok dikkatlidir."

"Son zamanlarda kendinde değil," diye araya giriyor Ike, çözebildiğimden daha fazlasını söyleyen bir bakışla beni mızraklıyor. Soluk mavi gözleri önseziyle parlıyor,

Patronu için gerçekten endişeleniyormuş gibi. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi. "Hepimize bir iyilik yap ve ona göz kulak ol, bebeğim."

Uyarı bir kasırga sireni gibi dördümüzün arasında asılı kalıyor. Karnım zonkluyor.

"Elbette," diye başımı sallıyorum. "Tabii ki. Aslında bir süre onunla kalacağım. Sadece yeniden alışana kadar." Atkuyruğumla oynayıp omzumun üzerinden geçiriyorum.

Dante dilini üst dudağında gezdirerek, "Duydum bunu," diye başını sallıyor. "Bu ya başka bir birinci sınıf berbatlık olacak ya da tam da ihtiyacı olan şey." Ellerini ceplerine sokarak, olasılıkları tartıyormuş gibi başını yana eğiyor. "Umarım ikincisi olur."

Üç adam da bana bakıyor, soğukkanlı ve sessiz.

Siren daha yüksek sesle çaldığında yutkunuyorum, bana hemen sığınmamı söylüyor.

Sonra ofisin kapısı hızla açılır ve Cal dışarı çıkar, kafasına bir şapka geçirir, nefesinin altında bir şeyler homurdanır. Elindeki kâğıt parçasına bakarken odanın diğer ucunda toplanmış bir izleyici kitlesi olduğunu fark eder.

Başını kaldırıyor ve beni erkeklerin arasına karışırken görünce gözlerini kırpıştırıp duruyor. "Burada ne işin var?"

Beklediğim gibi parlak ve mutlu bir karşılama değildi ama yine de gülümsedim. "Hey! Senin evine gitmeden önce uğrayıp herkese bir merhaba diyeyim dedim." Parmağımla kekleri işaret ediyorum. "Karbonhidrat getirdim. Elmalı tarçınlı."

Dante'ye kaşlarını çatmadan önce iki yorgun göz jeo desenli elbisem ve siyah çoraplarımın içinde beni süzüyor. "İşiniz bitti mi?"

Dante sanki kaşlarını çatması yakınlığımızla doğrudan ilişkiliymiş gibi benden bir adım geri çekiliyor. "Her şey tamam patron. Dawson'la işleri yoluna koydun mu?"

"Ben hallettim." Cal ceplerini karıştırıp bir şeyler arıyor, sonra eli boş çıkınca iç çekiyor. "Gidebilirsin. Yarın görüşürüz."

Odadaki gerilim o kadar yoğun ki, tam bir nefes alabilmek için mücadele etmek zorunda kalıyorum. Ike ve Kenny sarılmak için durup yanımdan geçerek dışarı çıktıklarında Dante kısa bir süre oyalanıyor ve yazıcıdan bir şey çıkaran Cal'a bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Biliyor musun, eğer sen ve çocuklar bir şeyler içmek için uğramak isterseniz, Cumartesi günü bazı arkadaşlarımla buluşacağım. Biraz uzak.

Ama arayı kapatmak güzel olurdu," diyorum, hâlâ gülümseyerek ve Cal'in etrafındaki temkinli bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak. "Hastaneye gelmeniz gerçekten çok anlamlı. Belki herkes için bir içki ısmarlayabilirim."

Yüzünde tereddüt belirliyor. "Bishop orada olacak mı?"

"Emin değilim," diye omuz silkiyorum. "İlgileniyormuş gibi görünmüyordu."

"Yarın görüşürüz, Dante," dedi Cal, sesi sert ama niyeti açıktı.

İkimiz de masaya doğru bakıyoruz, sonra birbirimize dönüyoruz. Gülümsememi sabit tutmak için okuldayım.

Nefesini üfleyen Dante, küçük bir onaylama başıyla bir adım daha geri çekilir. "Evet, belki. Ayrıntıları bana mesaj at, tatlım." Uzaklaşmadan önce bana el sallıyor. "Seni görmek güzeldi."

"Sen de." Üç adam da dışarı çıkıp bana son bir veda etmeden önce onun dinlenme odasında kayboluşunu izliyorum. Lobide sadece Cal ve ben kaldığımızda ona doğru dönüyorum. "Habersiz geldiğim için özür dilerim. Köpeklerimi almaya gidiyorum, sonra da size uğrayacağım." Aldığım tek yanıt homurdanmak gibi bir şey, ben de devam ediyorum. "Eğer hala senin için sorun yoksa, yani. Eğer-"

"Evet, benimle kalmanı istiyorum Lucy," diyor, sadece gözleriyle yukarı bakarak. "Benim fikrim, hatırladın mı?"

Yutkunuyorum. "Hatırlıyorum, ama-"

"Ama bir şey yok. Birazdan evde görüşürüz."

Tamam.

Bir sorun var.

Cal'ın bu anlaşma için hevesli ve heyecanlı olduğunu sanıyordum, ama sanki ben büyük bir rahatsızlıkımışım gibi davranıyor. Gözlerimdeki ısıltılı yaşları görmesine izin vermeyerek arkamı dönüyorum ve ön kapıya doğru ilerliyorum. "Yakında görüşürüz," diye mırıldanıyorum, incinmiş ve sönmüş bir halde.

"Sadece kötü bir gün geçirdim," diye sesleniyor bana, ben kapının koluna uzanırken. "Seninle bir alakası yok."

Omzumun üzerinden yumuşak bir baş hareketiyle ona bakıyorum. Masanın üzerinde öne doğru eğilmiş, kollarındaki damarlar şişkinleşirken gözleri beni umutsuzluğa sürüklüyor. Kalbim acıyor. "Anlıyorum. Endişelenme."

Anlamıyorum ve endişeliyim.

Benimle bir ilgisi olmadığını söyledi ama ona inandığımdan emin değilim.

Gözlerindeki ıssız parıltı, aşırı içki içmesi, tepesinde yaklaşan bir fırtınayla çatırdayan kara bulut -Cal her zaman karamsar ve içine kapanık

olmuştur, ama bu farklı.

Ve tetikleyici benmişim gibi hissediyorum.

Onun negatif yükleri benim pozitif yüklerimle çarpıştı ve şimdi şimşek çakıyor.

Tekrar gitmek için döndüğümde, birkaç adım daha yaklaşarak beni durduruyor. "Eğer Dante ile çıkmak istiyorsan, sana engel olmayacağım."

Donup kalıyorum, ona doğru dönerken gözlerim açılıyor. "Ne?" Bu öneri karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Onun bela olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Benden daha fazla değil." Cal ilerliyor, adımları uzun ama ağır. Acı yüzünü kırıklıklar ve çatışmalarla süslüyor, sanki teklif onun üzerinde fiziksel bir etki yaratıyor ve onu hasta ediyor.

Sanki Dante'yle çıkmaktan *başka bir* şey yapmamı istiyor. Bana bakıyor, delici ve bekliyor.

Kaşlarım sıkıntılı bir şekilde çatıldı. "Hayır... Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum. O sadece bir arkadaş." Gerçek bu, Dante'ye ilgi duymuyorum. Cal dışında kimseye ilgi duymuyorum.

Tüm vücudunun gevşemesine neden olan bir rahatlama nefesi verdiğine yemin edebilirim. Omuzları gevşiyor, pazuları seğiriyor, bana hızlıca başını sallıyor, sanki bunu bir kez önermek yeterince zormuş ve içinde konuyu zorlayacak bir şey yokmuş gibi. "Pekâlâ, güzel. Dante'yle çıkma o zaman."

Onu anlamaya çalıştıkça kaşlarım çatılıyor. "Sen iyi misin?" Yumuşakça soruyorum. O kadar yumuşak ki kelimelerin dışarı sızdığını bile zor duyuyorum.

Uzun bir duraklama çöküyor üzerimize. Sessizliği bana söylemediği çok şeyle dolu.

Sonunda tekrar geriliyor ve mırıldanıyor, "Ben iyiyim. Birazdan görüşürüz."

Yalan ayaklarımın dibinde konfeti gibi patlıyor ve ben ona sulu bir gülümseme gönderip başımı sallıyorum. Cal arkasını dönüp masaya doğru yürümeye başlıyor, ben ise sadece diğer tarafa yürüyebiliyorum.

Bir saat sonra, Cal'in evine kocaman bir bavul ve gitarımla giriyorum, corgilerim köpek kemiklerinin kutsal kasesini bulmuş gibi yanımdan buldozerle geçiyorlar. Aslında hiçbir şey görmüyorlar ve sadece sehpanın etrafında daireler çizerek koşmaya, Cricket dehşet içinde uluyup kendini koruma güdüsüyle bodrum merdivenlerinden aşağı atana kadar birbirlerini kovalamaya kararlılar.

Uzun bir kaç hafta olacak.

"İşte," diyor Cal kargaşayı duyunca, koridordan bana doğru ilerliyor ve eşyalarımın uzanıyor. "Ben alırım."

İçki gibi kokuyor ve hemen içime bir korku düşüyor. Her zamanki meşemsi, burbon kokusu *gerçek* burbon tarafından bastırılmış - *şimdiden* nasıl *içiyor*? Onu son gördüğümde arada neredeyse bir saat vardı, yani eve adımını atar atmaz şişeye uzanmış olmalı. Derin bir endişe kemiklerime işliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, endişemi gizlemek için dudaklarıma bir gülümseme yerleştirerek. Ağır bir tempoda yüz yüze duruyoruz ve ben bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı düşüncesine gömülüyorum. Sonbahar gecelerinin, el ele tutuşmanın, sıcak elma şarabının ve kazanan serbest atış atışlarının rahatlığı için kaşınıyorum. Aramızdaki boşluğu tatil cıngılları doldururken, gizlice gülümsemeler ve yumuşak dokunuşlar yaparken, pencere ışığında raviolisleri sıkıp doldurduğumuz rüya gibi öğleden sonraları için. Dudağımı ısııyorum ve siyahlara bürünmüş piyanoya bakıyorum. "Burada kalmama izin verdiğin için minnettarım."

Cal cevap vermiyor. Onun yerine yaklaşıyor, bavulumu ve gitar kutumu ayaklarının dibine koyuyor ve beni kucaklıyor.

Gözlerim başka yerdeyken bunu beklemiyordum. Hiç beklemiyordum ama bedenim bana sarıldığında her zaman olduğu gibi tepki veriyor ve tamamen zahmetsiz bir şekilde onun içine düşüyorum. Göğsünün tahtalarına bastırarak ellerimi kaldırıyorum ve kot pantolonlu kalçalarına yerleştiriyorum, burnum tişörtünün içine giriyor. Bu kadar yakın olduğumda, sabun ve deniz esintili deterjan kokusu viskiyi gölgede bırakıyor ve memnuniyet beni sarıyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, hırıltılı ve alçak sesle. Cal beni daha sıkı sıkıyor, haydut bir el omurgamı sıyrıyor ve saçlarımı karıştırıyor. "Sadece sana dokunmam gerekiyordu. Seni hissetmeye." Derin derin nefes alıyor ve başımın üstündeki saçları gıdıklıyor. "Gerçekten burada olduğundan emin olmak için."

Burası daha çok canlı gibi.

Hâlâ hayatta olduğumu, onu o kaldırımda bırakmadığımı bilmesi gerekiyor.

Başımı salladım. "Ben buradayım."

Buradayım, buradayım, buradayım.

Ama çenemi kaldırıp gözlerini bulduğumda gerçekten söylemek istediğim tek şey "*Öyle misin?*"

Bölüm 7

CAL

T Gümüş teneke koridorun ışığında parlayarak bana bakıyor.
Bir avuç dolusu küçük hapın içinde dans edişini dinleyerek onu sallıyorum. Kalp atış hızım, bir tanesinin içimden aşağı kaydığını hatırlayınca yükseliyor.

boğaz; hemen ardından gelen coşku.

Zayıflık.

Bu gerçekten böyle bir şey. Teneke kutu elimin içindeymiş gibi hissettiriyor, hapların sesi kenarlarda ileri geri çınlıyor.

Ike yerinden kımıldamadığı için Jolene'in dövme dükkanından eski bir tanıdığımı mesaj attım. Oscar, yağlı saçlı, topallayarak yürüyen ve bildiğim kadarıyla sicilinde iki ağır suç kaydı olan karanlık bir herifti. Oscar'ın bana suçluluk duygusu aşılamayacağını ya da beni bir terapistle gitmeye ikna etmeye çalışmayacağını çok iyi biliyordum. Bana Ike'ın bana baktığı gibi bakmayacağını biliyordum, bilmiş gözlerle ve acıyarak. Paramı alır, elimi sıkar ve beni yoluma gönderirdi.

Ve o da tam olarak bunu yaptı.

Gözlerim tenekeye dikildi.

Hiçbir şey almadım, içine bile bakmadım.

İşten çıktığımdan beri tek yaptığım içmek, sinirli ve asabi hissediyorum. Lucy evime geçerken benim bu yönümü hak etmiyordu, özellikle de daha önce dükkândaki boktan ruh halime tanık olduktan sonra. Alkol içimdeki kargaşayı yatıştırıyor, şeytanlarımı kontrol altında tutuyor. Rahatlayabilirim, daha iyi olabilirim, onun için daha güçlü olabilirim.

Kendimi toparlayana kadar geçici bir durum. Şu anda yaralarım çok taze.

Alnımda bir ter pırıltısı ve göğsümde bir uyarı spazmı var. Bu kara delikten geçmeyeli yıllar oldu ve bir daha asla yanlış yola sapmayacağıma yemin etmişim. Yine de işte buradayız. Burada oturup kendi deliliğimin içinde kaynadıkça daha da yaklaşıyorum.

Lucy'yi misafir odasına yerleştirmek ve yatak odamda gizlice Jim Beam yudumlamakla geçen gerilim dolu bir saatin ardından kendimi kaybolmuş hissediyorum. Tek istediğim Lucy'yi yanımda tutmaktı ama artık burada olduğuna göre onunla ne yapacağımı bilemiyorum. Hâlâ uzakta, ulaşamayacağım bir yerde gibi hissediyorum. Sorgulayıcı bakışları içimde utanç duyguları uyandırıyor. Bundan daha iyisini hak ediyor; olduğumdan, dönüştüğüm şeyden daha iyisini.

Koridorda durdum ve bavulunu açmasını izledim. Sırtı bana dönüktü ama yine de o küçük panda ayısını çıkarıp yatağın üzerine koyduğunu gördüm. Ona verdiğim, denediğim ve *mücadele ettiğim* için kazandığım ayıyı.

Çünkü o oyuncağı kazanmaktan ve yüzünün saf bir sevinçle aydınlanmasını izlemekten başka bir seçenek yoktu.

Ağırlıksız, güzel bir neşe.

O gece gözleri çok parlaktı.

Benimkiler de öyleydi ve sanırım o an gerçekten bir şey olabileceğimi hissettiğim andı. Onun için, kendim için. Bir şey olabilirdik.

Kahretsin... Bunu tekrar yapmak istiyorum. Savaşmak, kazanmak ve buna *layık* olmak istiyorum ama tek hissettiğim gömülmek.

Onu hissettiğimde kafamı kaldırıyorum.

Pudra mavisini bir elbiseyle yatak odamın kapısında duruyor, saçları uzun, vahşi ve güneşli çizgilerle yeni gölgelenmiş.

Yaşadığı onca şeyden sonra hala daha parlak. Ben gölgelere doğru kayarken o güneşi yakaladı.

Tenekeyi yumruğumun içine saklıyorum. "Hey." Sesim yanlış bir şey yaptığıma şahit olmuş gibi titriyor ve gözleri biraz daha açılıyor, şimdi alarm zillerini duyuyor.

"İyi misin?" diye tekrar soruyor, yatağın dibindeki tüneğime doğru küçük bir adım atarak. "Burada karanlıkta tek başına oturuyorsun."

"Ben iyiyim." Gümüşü kenarları derime batana kadar tenekeyi daha sıkı sıkıyım. "Ne oldu?"

Kalçalarını bir o yana bir bu yana sallarken elbisesinin eteği dalgalanıyor, kıpır kıpır görünüyor. "Sana yemek yaptım. Köfte ve tatlı patates. Bir de salata.

Ekstra kruton."

Kahretsin, o
mükemmel. Fazla
mükemmel.

Burada, bu evde benimle olmak, şeytanlarımla aynı alanı paylaşmak için fazla mükemmel. Zayıflığıma bu kadar yakın olmamalıydı.

Ama o da burada olmamalı, buna dayanamam.

Bana baktığında dudaklarının köşelerinin her zamanki gibi yukarı kalkışını izliyorum. Gülümsemesi, hapların elimde alev almasını dilememe neden oluyor.

Belki sifonu çekerim.

"İyi olduğuna emin misin Cal?" Sessizliğimdeki gülümseme hafifçe kayboluyor, gözleri kararıyor. "Sana bir tabak getirmemi ister misin?"

"İyi olduğumu söyledi." Ses tonum çok acı, çok asitli. Öyle olmasını istememiştim, ama ikiye bölünmüş durumdayım, bir yöne çekiliyor, diğer yöne çekiliyorum ve acıyı sesimden uzak tutmak zor. "Özür dilerim," diye tekrar deniyorum. "Ben iyiyim. Bir dakika içinde çıkacağım."

Lucy bocalar, ellerini önünde kavuşturur ve birbirine sıkar. Dudağını ısırtıyor. Yapmak için can attığım bir şey.

"Tabii, tamam," diyor. "Ben masayı hazırlayayım."

Gülümsemesi çoktan gitmişti. Boştaki elimi yüzüme sürüyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum, onun güzel yüzünü sildiğim için nefret ediyorum. "Pekâlâ," diye mırıldanıyorum.

Başını sallayarak kapıdan çıktı.

Dışarı çıkıyor, ama armut ve şeker kamışı kokusu geride kalıyor ve tatlılık bulutu beni ayağa kaldırmaya ve odanın diğer ucundaki komodine götürmeye yetiyor.

Hapları içine atıp çekmeceyi kapattım.

Yine oradayım.

Mayıs ayının sonlarında tanıdık bir karanlık gece ve fırtına bulutları yağmur yağıdırıyor ve önceden haber veriyor.

Polis arabaları evimizin önüne yanaştı. Kırmızı,
mavi, kör edici.

Annemlere sesleniyorum çünkü bütün akşam pencereden dışarı bakıp onun eve gelmesini bekledim. Babam akşam yemeğini yedikten sonra içeri girdi.

Emma'dan bir iz bulmak için saatlerce mahallenin sokaklarını aradı. İliklerine kadar ıslanmıştı. Titriyordu ve hastaydı. Babamı daha önce hiç bu kadar çaresiz görmemiştim - annem sırtını okşayıp ona her şeyin yoluna gireceğini söylerken, hıçkırarak ve öğürerek mutfak lavabosuna yığıldığı noktaya kadar.

Ben saçlarımı yolarak oturma odasında volta atarken babam da bana aynı şeyi söyledi. Onunla birlikte arama yapmama izin vermiyordu, bulacaklarından çok korkuyordu.

Ne görecekimi.

"O iyi olacak, evlat. Onu bulacağız. Sadece yanlış bir dönüş yaptı ve geri dönecek," dedi ama sesi titrek ve kırıktı. Teninin rengi solmuştu ve gözleri vahşiydi. Hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğinin derin farkındalığıyla parlıyordu.

Emma burada değil ama Marjorie'nin evine hiç gitmedi.

Burada değil, Marjorie'de değil, hiçbir yerde değil.

Burada değil.

Memurlar daha araçlarından inmeden annemle babam ön kapıdan koşarak çıktılar. Kapı ardına kadar açık bırakılmış, ileri geri sallanıyor, ben de kalp atışlarım beni boğarken verandaya çıkıyorum.

Bir polis anne ve babama doğru yürüyor, kötü haberlerin habercisi.

Uzaktayım ama yüzündeki ifadeyi hâlâ görebiliyorum. Yüz hatları allak bullak olmuş durumda ve annem cevaplar için ona doğru uçarken o başını sallıyor.

Sözcükler gök gürültüsü ve şiddetli rüzgar tarafından süpürülüyor, ama biraz duyuyorum.

Onu

buldum.

Çok

üzgünüm.

Gitti.

Gitmiş.

Özür

dilerim.

Gitti, gitti, gitti.

Buz gibi yağmur yağıyor, kelimelerle kaynaşıyor.

Babam çimlere yığılır. Bacakları tutmuyor, sanki onlar da ölmüş gibi.

Annem kuduz bir hayvan gibi uluyor ve garaj yolunda memurun ayaklarının dibine düşüyor. "Hayır!" Daha önce hiç bu kadar berbat bir ses duymamıştım. Bu olamaz.

İnsan. Bu o olamaz. "Hayır, lütfen, *hayır!*"

Ayak bileğini tutuyor ve ben yağmur damlalarının arasından göz kırparak anlamaya çalışıyorum.

Gitti, gitti, gitti.

Emma gitti.

"Bebeğim! Bebeğim!" Son kelime, içinden dökülen kederli hecelerden oluşan bir feryat.

Emma

gitti.

Evden yalnız ayrıldı ve Marjorie'ye hiç gitmedi. Çünkü ben yanında değildim.

Çünkü ısrar etmedim, yalvarmadım, onu yanımda güvenle
t u t a r a k kapıdan çıkmaya zorlamadım.

Oh, lanet

olsun.

Oh, *lanet*

olsun.

Ve sonra Lucy bitişik bahçeden bana doğru koşuyor, beyaz elbisesi söğüt gibi bedenine yapışmış, yüzü de bir o kadar beyaz. Yağmur saçlarını ıslatıyor ve ayakları her yöne kayıyor ama evimin önünde beni fark ettiğinde rahat bir nefes alarak yanıma kadar geliyor.

"Cal!" Nefes nefese kalmış. "Cal, neler oluyor?"

Benim de nefesim kesildi.

Kız kardeşim öldü. Nefes alamıyorum.

Sonunda gözleriyle buluşuyorum ve bir şeyler söylemeyi düşünüyorum. Az önce keşfettiğim şeyi, rüzgârdan koparmayı başardığım kelimeleri ona söylemeyi düşünüyorum, ama konuştuğumu bile duymuyorum.

Tek hatırladığım Lucy kollarımdayken çimlerin üzerinde dizlerimin üzerine çöktüğüm ve içten içe öldüğüm. Parçalandım ve paramparça oldum.

Aynı kolları tekrar etrafımda hissettiğimde hala rüya gördüğümü sanıyorum. Lucy, bana sıkıca sarılmış, yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken göğsüme yaslanmış hıçkırıyor. Ama onun sesi beni sersemlikten kurtarıyor. Yağmur yağmıyor, ve eski evimin önünde yığılmış iki genç değiliz.

Yatak sıcak ve kuru, kolları daha güçlü, daha sabit ve çıplak bacakları benimkilerle örülüyor. "Lucy?" Mırıldanıyorum, yarı uykulu, hala rüya sarhoşu bir halde ona doğru dönüyorum. Yanıma sokuluyor, sadece muhteşem bir gölge. Yüzü göğsümün ortasına yerleşiyor, yanağını kalbime bastırıyor.

Sesine uyuşukluk karışıyor. Yumuşak ve boğuk, tenimde tatlı bir titreşim. "Bir kabus gördüm," diye mırıldanıyor.

Lanet olası cehennem. Acaba *aynı* kabus muydu; kaçamadığım, asla tam olarak kaçamadığım kabus. Uyanık olduğumda bile devam ediyor.

Bir leke

hafızamda.

"Gel buraya." Ağır bir kolumu vücuduna doluyor ve onu kendime çekiyorum, bizi battaniyelere sarıyor ve bacaklarımızı daha da dolaştırıyorum. Üzerinde gecelik ve iç çamaşırı var ama pantolon yok. Gömlek orta kısmında toplanıyor ve onu daha da yaklaştırırken elim kığına gidiyor. Saçlarına doğru saldığım iniltiye engel olamıyorum, özellikle de saçlarının kokusunu aldığımda. Şeker gibi kokuyor.

Birbirimize sarılmışız, bükülmüş uzuvlar ve karmakarışık kalpler. Dudakları çıplak göğsümü gıdıklarken nefes alışındaki değişimi hissediyorum ve aletim boxer'ımın içinde çelik gibi kalınlaşarak karşılık veriyor. Hissedebiliyor, bundan kesinlikle eminim. Karnına saplanan ereksiyonumu hissetmemesi için çok yakınız, bacaklarının arasındaki o sıcaklığa doğru umutsuzca itiyorum. Biraz kıpırdandığında gözlerim doluyor ve ne kadar sıkı olduğunu düşünüyorum. Eve kayar kaymaz nasıl da zavallı bir ahmak gibi içine boşalacağımı.

Sikeyim.

Hızlı bir şekilde dönmem gerek. Bu düşünmem gereken son şey ve ikimiz de bunu biliyoruz. Viski hâlâ kanımı bozuyor, irademi yumuşatıyor. Eğer Lucy onu becermemi isteseydi, yapardım, hatta muhtemelen tereddüt bile etmezdim. Ama o zaman kendimden nefret ederdim çünkü asla onun istediği diğer şeyler olamayacaktım. Değerli bir partner. İyi bir adam.

Hak ettiği bir şey.

Beynimi erotik görüntüleri, parmaklarımın ona girip çıktığı anıları, boğazından kopardığım iniltileri ve karnının benim için mükemmel bir tuval oluşunu engellemek için eğitiyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Büyükanne Edith bikinili.

Enginar.

Yatak böcekleri, her yerde, sonsuza dek.

Peynir çekmecemi yağmaladıktan sonra Cricket'ın kum kabı.

Ürpertici bir nefes vererek kalçalarımı geri çekip Lucy'den uzaklaşıyorum ve kendimi sakinleştiriyorum. Yine de onu bırakmıyorum, kolumu ortasından geçirip rahat bir şekilde kavramaya devam ediyorum. Yatağın üzerinde biraz kayıyor. Kendi titrek nefesi dışarı taşıyor, tenimi ısıtıyor ama o da benim bildiğimi bildiği için geri çekiliyor. Lucy birlikte uyumanın bir hata olacağını biliyor.

Ve bunun olmasına izin vermeyeceğime dair ona söz verdim.

"Uyandırdığım için özür dilerim," diye fısıldıyor dizlerini göğsüne doğru kıvrarak. Hemen cevap vermediğimde, umutsuzca düşüncelerimin derin uçtan sapmasını engellemeye çalışarak, kollarımdan kaymaya başlıyor. "Gitmeliyim."

"Benimle kal." Sözcükler aciliyetle cınlıyor, çok az düşünülmüş bir şekilde yuvarlanıyor. Sesim uykudan kalın ve hırıltılı, hırıltıyı taklit ediyor. "Lütfen."

Lucy rahatlar. "Emin misin?"

Pek çok şeyden emin değilim ama şundan eminim: Lucy yanımda uyuyor, nefes alıyor ve hayat dolu, teninin kokusu başucumdaki çekmecede saklanan zehirden çok daha iyi bir ilaç.

Böyle olduğumuzda -sadece böyle- her şey doğru geliyor.

Gerçekten benim olabilirmiş gibi hissediyor.

"Eminim."

Bana daha da sokulurken kaslarının gevşediğini hissediyorum, başı çenemin hemen altına sıkışıyor. Bu an çok mükemmel hissettiriyor. Ama pek çok mükemmel an yaşadım ve hiçbiri uzun sürmedi.

Bu yüzden, yapabiliyorken tadını çıkaracağım.

Hala buradayken bundan emin olacağım.

Kollarımda tekrar uykuya dalarken düzenli nefesleri sonunda yumuşak bir horlamaya dönüşüyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum.

Hayır, pek çok şeyden emin değilim ama ondan çok eminim.

Keşke kendimden de emin olsaydım.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

LUCY

I Ertesi sabah uyandığımda kalçalarımın arasında rahatsız edici bir kayganlık ve tenime değen serin, ıslak çarşaflar hissettiğimde bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyorum.

Yüzüstü yatıyorum, kollarım başımın üzerinde, göz kapaklarım çırpınıyor yeni günü karşılamak için. Şafak koyu gri perdelerin arasından süzülerek içeri giriyor ve etrafı mercan rengi bir ışıkla aydınlatıyor. Yüzümü yastık kılıfına bastırarak uzun bir nefes alıyorum ve odunsu, kehribar rengi misk kokusu ve kalıcı bir duman iziyle karşılaşıyorum - doğası gereği erkeksi bir şey. Bu fikir içime bir heyecan fermuarı gönderiyor.

Heyecan... ve kafa karışıklığı.

Yanağımı sağa doğru eğiyorum ve Cal'in yanımdaki yatağa yayılmış, uyuyan, gömleksiz bedeniyle karşılaşıyorum.

Yatağı.

Öfkeli dövmeler bana bakıyor, sadece sabahın erken saatlerinin sessiz ışıyla yumuşatılmış. Kafatasları ve kemikler, alevler, dikenlerle çevrili kan kırmızısı güller. Sırt üstü yatıyor ve bir kolunu gözlerinin üzerine koymuş, sanki tüm ışık kalıntılarını engelliyor. Mürekkep gibi müzik notalarıyla süslü uzun parmaklarına bakıyorum, sonra bakışlarımı trisepslerinde dalgalanan mavi damarların üzerinde gezdiriyorum, göğsünün ve karnının sert tahtalarına iniyorum. İnce kalçası boxer'ının üstünden dışarı fırlıyor, eli alt yarısını örten çarşafın etrafında kıvrılmış.

Gözlerimi hızla kırpiyorum, uyuşukluk anılarımı bulanıklaştırıyor. Cal ile yataktayım.

Neden ben yataktayım-

Bir kabus.

Sabahın üçünde bir kâbus görmüştüm ve misafir odasındaki yatağımdan sürünerek çıkmış, karanlıkta tökezleyerek onun odasına girmiştım. Hayatı için yalvaran Emma'nın görüntüleri rüyalarımaya girmişti ama bunu ona söyleyemezdim. Yanına sokulup bir kolumu gövdesine doladığımda gölgelerden oluşan duvara doğru adımı mırıldandığımda, mırıldandığım tek şey "Bir kabus gördüm" oldu.

"Gel buraya," dedi ve beni olabildiğince yakınına çekti.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gecede Cal ile yatağa girmek cesurca bir hareketti. Neredeyse uyku mahmurluğuyla verdiğim bu kararı sorgulamaya başlayacaktım ki, bacaklarımızı düğümleyip simit haline getirirken onun uyarılmışlığını içimde hissettim. Sertleşmiş ve dikleşmişti, ofisteki patavatsızlığımızın iğrenç anılarını geri getiriyordu. Tam o anda beni alacağı düşüncesiyle içim sıkıştı - ona izin vereceğimi bildiğim için kalbim hızla çarpıyordu - ama sonra geri çekildi ve aramıza küçük bir boşluk bıraktı.

Teslim olmayacağını bilmemi sağlayacak kadar mesafe. Bana sadece arkadaş olduğumuzu hatırlatmak için.

Kollarının güvenliğinde uyuklamaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim ve onun sıcaklığının artık kemik ürpertici kabusları engellemesine izin veriyordum.

Ama... bunların hiçbiri neden kendi ölümlülüğümün havuzunda yatıyormuşum gibi hissettiğimi açıklamıyor.

Kalçalarımı birbirine sürttüğümde yapış yapış hissediyorum. Bir nefes çekiyorum.

Göğsümdeki yara yırtıldı mı?

Gece vakti maskeli bir davetsiz misafir tarafından sakat mı bırakıldım? Cal bekaretimi istedi de ben mi kaçırdım?

Çünkü sanki- Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Olası en kötü senaryo zihnimden süzülürken midem bulanıyor.

Hayır. Kahretsin. Hayır. Hayır.

Birden ayağa fırladım ve yatak örtülerini fırlattım, parlak kırmızı bir lekeyle karşılaştım.

Hayır! Hayır!

Aman Tanrım. Böyle bir şey olamaz. Regl oldum.

Cal'ın yatağında.

Cal'ın hemen

yanında.

Muhtemelen Cal'a dokunuyordur.

Regl kanım Cal'a dokunuyor.

Dehşet, boğazımda düğümlenen çirkin hıçkırıklara dönüşürken gözlerimi su ısıyor. Çılgınca uzuvlarımdın sanki otuz bin eski Bokböceği ile sürünüyormuş gibi yorganı tekmeleyerek kaldırdığını hissettiğimde Cal yanımda kıpırdanıyor, geriniyor ve yeni uyanıyor. Bir anlık bariz bir çaresizlikle, en kötü kabusumun ortaya çıktığını fark etmeden önce kafasına vurup onu bayıltmayı tartışıyorum, ama vicdanım elbette galip geliyor.

Ben de gözyaşlarına boğuldum.

"Ne oluyor be?" Cal homurdanıyor, yanımda tamamen uyanmış bir şekilde irkiliyor.

Gözlerindeki uykuyu sildikten sonra, çarşaflarının her tarafını kanattığım korkunç bir gerçekliğin içine çekiliyor. Gecelik gömleğim göbeğime kadar sıyrılmıştı, bu yüzden onu olabildiğince aşağı çekerek kalçalarımı kaplayan ek kanıtları korumaya çalıştım. "Özür dilerim," diye zırlıyorum, bu noktada tam anlamıyla panikliyorum.

"Lucy, bu da ne-" Yüzünü bana dönüp "Kahretsin" demeden önce ağırlığıyla şilte kayıyor.

Daha çok hıçkırıyorum. "Çok özür dilerim. "Lanet olsun, hey... iyisin."

Cal yatağa doğru ilerledi ve

Gözlerinin içine bakmaya zorlanana kadar yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Nefes al, Lucy. Bir şeyin yok."

Başım ileri geri sallanıyor. Utancımdan neredeyse nefesim kesilecekti. "Anlamıyorsunuz. Korkunç hissediyorum. I-"

Yanaklarımı iki büyük elinin arasında sıkıyor ve tutuşu sert ve kaba olsa da dokunuşu nazik ve şefkatli. Nasırlı başparmağı çene çizgimi sıyrıyor. "İyisin," diye tekrarlıyor, alnımı kendine doğru çekerek. "İyisin. Nefes al."

O çocukluk sözleri, güneşin ıslattığı bir dere gibi içimde dalgalanıyor ve beni batırmaya çalışan kükreyen dalgaları yatıştırıyor. Sakinleşmeye çalışırken göz kapaklarım titriyor, dönmeden önce nefesime odaklanıyorum. Ona odaklanıyorum; ellerine, tenine, dudaklarıma hafifçe çarpan nefesine.

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülürken endişem azalıyor. Cal saç çizgime bir öpücük kondurarak gözyaşımı siliyor ve bedenim gevşerken kendimi sabit tutmak için bileklerine uzanıyorum.

Olay şu.

Tetiklendim.

Bu herhangi birinin uyanması için dehşet verici olabilir, ancak bana felaket gibi geliyor. On iki yaşındayken okul otobüsüyle eve dönerken başıma gelen bir olaydan sonra, regl dönemi aksilikleri Lucy'nin Başına Gelebilecek En Kötü Şeyler listemde, ağzımın çatısına fıstık ezmesi yapışmasına karşı duyduğum mantıksız korkuyla birlikte oldukça üst sıralara yerleşti.

Cal elini başımın arkasına götürüp beni kendine yaklaştırmaya çalışırken kulağıma doğru fısıldıyor: "Şimdi iyi misin?"

İyi olup olmadığımdan emin değilim, ama sözleri beni iyi hissettiriyor ve beni dikkatle tutuşu gerçekten iyi hissettiriyor, bu yüzden yine de başımı sallıyorum. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak. Sanki daha önce hiç regl olmuş bir kadına tanık olmamışım gibi davranıyorsun," diyor ve geri çekilip bana bakıyor. Gözleri yüzümde geziniyor, tuhaf çöküşümü anlamaya çalışıyor. "Bana iyi olduğunu söyle."

Yutkunuyorum, dudağımdaki bir damla yaşı yalayarak uzaklaştırıyorum. "Ben - sanırım iyiyim. Sadece... Çarşaflarını yıkamam gerekiyor. Ve temizlenmeliyim," diye mırıldanıyorum, sesim hala titrek. "Sonra da gidip iki metrelik bir çukur kazacağım ve kendimi arka bahçene gömeceğim."

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ama geri çekiliyor ve gizlemek için elini çenesine götürüyor. "Sana yardım edeceğim," diye mırıldanarak yataktan kalkıyor.

"Tamam. Küreği alabilirsin."

"Temizlenmene yardım edeceğim," diye düzeltiyor ve yataktan kalkarken dönüp bana baktığında küçük bir sırıtiş serbest kalıyor. Boğazını temizliyor ve çabucak siliyor. "Önemli bir şey değil Lucy. Ben çamaşırları yıkarken sen de duşa gir."

"Hayır! Tanrım, hayır, ben her şeyi hallederim." Panik tekrar içime işliyor ve yataktan fırlayıp çarşafı ve battaniyeleri çılgınca yırtıyorum. "Git... saklan ya da başka bir şey yap. Ben hallederim."

"Lucy."

"Lütfen git, bu çok aşağılayıcı." Çarşafları dev bir top haline getiriyorum ve lekeli çarşafları göğsüme sıkıştırıyorum.

"Neden?"

Ona bakıyorum, yedinci sınıftaki okul otobüsü rezaletinin anıları travma sonrası stresin bir şişe roketi gibi bana çarparak geri dönerken gözlerim irileşiyor ve cam gibi oluyor. Boş boş bakıyorum, dalıp gidiyorum.

Cal bana doğru yaklaşıyor ve parmaklarını yüzümün önünde şaklatıyor. "Gözlerini kırp, Lucy. Bayılmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Nefesimi bırakarak, yüz hatları yeniden belirene kadar yarım düzine kez göz kırpıyorum. "Ben sadece... İlk kez regl olduğum gün korkunç bir deneyim yaşadım. Emma da oradaydı ve o-" Ağzım bir anda kapandı. "Boş ver. Bu çok utanç verici."

"Anlat bana."

Boğazım düğümleniyor. Başımı deli bir kadın gibi sallıyorum ve kollarımın arasına sıkıştırdığım kanıtlarla yatak odasından hızla çıkıyorum. Onu banyoya taşıyarak içeri koşuyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum, hemen iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı itiyorum ve kendimi temizlemeden önce hiç var olmamış gibi çöp sepetinin derinliklerine gömüyorum. Sonra nefes almak için duruyorum ve kendime bunun muhtemelen önemli bir şey olmadığını hatırlatıyorum.

Pek sayılmaz.

Aslında bu iyi ve normal, rahim sahibi olmanın bir parçası ve-
Banyo kapısı uçarak açılır.

"Cal!" Çılgılık atıyorum, topuğumla arkamdaki çarşafları tekmeliyorum ve onu dışarı itmek için ellerimi göğsüne koyuyorum. "Git. Lütfen."

"Yardım etmek istiyorum." Vücudu beton blok gibi ve bir milim bile kıpırdamıyor. "Bana ne olduğunu anlat."

Daha çok itiyorum ama yine de bir şey yok. Tuğla bir evi yerinden oynatmaya çalışan bir tüy gibiyim. "Yapamıyorum."

"Yapabilirsin."

Bir anda elleri belime dolanıyor ve beni fayans zeminden kaldırıp lavabonun üzerine bırakıyor. Keskin bir nefes alıyorum. Bacaklarımdan arasından kayarak kalçalarımı sıkarken gözleri erimiş, içimde alev alev yanıyor. "Ne yapıyorsun?" Kekeliyorum.

"Sana söyledim, yardım etmek istiyorum." Gözlerini kaçırıyor ama vücudunu dizlerimin arasında sabit tutarak gümüş bir çubuktan sarkan el havlusuna uzanıyor ve suyu ısınana kadar açıyor. Bezi ıslatıyor, halkalıyor, sonra tişörtümü kalçalarımı ortaya çıkaracak kadar yukarı kaldırıyor.

Donup kaldım. Zorlukla nefes alıyorum.

Cal bir süre benimle göz göze geliyor, neredeyse izin ister gibi. Bu hassas samimiyet ve güven duvarını aşmaya rıza gösterin.

Sıkıca tuttuğum nefesimi bırakarak ona küçük bir baş selamı veriyorum.

Ve sonra sıcak bez bacağımdan dizime, uyluğuma doğru ilerliyor, nazikçe kuruluyor ve yıkıyor.

Beni temizlemek.

Benimle

ilgileniyor.

Bir şekilde endişemi yatıştırmayı başardı. Kaçmam, ağlamam, onu uzaklaştırmam, utançtan çığlık atmam gerektiğini hissediyorum, ama tek hissettiğim...

Güvenli.

"Bunu daha önce de düşünmüştüm," diyor, sesi sertleşiyor. Islak bezi iç uyluğumda gezdirirken boğazı bir yutkunmayla titriyor. Dikkatle, neredeyse sevgiyle. "Tam olarak bu değil ama..." Dudaklarını ıslatıyor ve bana bakıyor. "Belki de arkadaştan daha fazlası olabileceğimizi düşündüğümde."

Bir sıcaklık dalgası güneye doğru ilerlerken kalçalarım sıkışma arzusu duyuyor, ama onları ayırıyorum.

"Kanayacağınızı biliyordum ve seni bu şekilde incitmiş olmak beni öldürdü," diyor karanlık bir şekilde, bakışları nüfuz ediyor, dokunuşu hâlâ hassas. "Ama kanayacağınızı bilmek de bana bir şey yaptı çünkü daha önce kimse sana böyle sahip olmamıştı. Sadece ben."

Aramızda sıcak bir gerilim oluşuyor. Tenim kızarıyor ve ne söyleyeceğimi ya da nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Bunun cinsel bir şey olması gerektiğini düşünmüyorum -bu bir güven ve koruma eylemi- ama nefesim hızlanıyor ve terlemeye başlıyorum. Tepedeki tungsten ışık beni diri diri yakıyormuş gibi geliyor, Cal'ın sözleri alevleri hızlandırıyor.

Paçavrayı kalçamdan daha yukarı çıkarmıyor.

"Bana ne olduğunu anlat," diye dönüyor, gözlerini benden kaçırırken kelimeleri biraz çatırdıyor. "Sen çocukken."

Kilitlendiğimi hissediyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve eşofmanının çıplak dizlerimi gıcıklayan yumuşak dokusuna, saç çizgim boyunca nefesinin kıvrımlarına, bezin durgun bir şekilde aşağı yukarı kaydırılmasına, cildimi temizlemesine odaklanıyorum. "İlk kez otobüste regl oldum. Okuldan eve dönerken," diyorum ona, yanaklarım kızararak. Bu anı aşağılayıcı olmanın da ötesinde, ama Emma'nın kot pantolonumda açan kırmızı lekeye bakarken yüzünde beliren ifadeyi hayal ettiğimde, sözleri cümlelerin ortasında kesiliyor ve içimden bir kıkırtı kopuyor. "Emma otobüs şoförüne otobüsü durdurması için bağırdı," diyorum Cal'a ağlamaklı bir kahkaha atarak. Akıl almaz bir şey. "Yani, resmen *çığlık attı*. 'DUR' diye bağırırken yüzünün rengi soldu.

OTOBÜS, BAY MYERS, LUCY ÖLÜMÜNE KANIYOR!' ve hepimiz ürkütücü bir sessizlik, dehşetle çarpılmış."

Gözlerimi açtığımda Cal bana bakıyor, kara kaşlarını kaldırmış, bir avucunu yanımdaki lavaboya bastırıyor.

"Şoför yolun kenarına çekti ve bana ne olduğunu sordu. O kadar utanmıştım ki konuşamadım. Sırt çantamla kucağımı kapattım, başımı ileri geri sallayarak ona anlatmayı reddettim." Bir elimi ağzıma götürüyorum ve her şeyin ne kadar komik olduğunu fark ediyorum. Devam ederken omuzlarım sessiz kahkahalarla titriyor. "Bana sürekli nerede kanamam olduğunu soruyordu ama cevap vermiyordum. Sonunda telsizle diğer şoförleri ve ulaşım ofisini arayarak otobüste kanaması olan yaralı bir öğrenci olduğunu söyledi ve 911'i aramasını tavsiye ettiler."

"Tanrım." Cal elindeki bezi sol tarafındaki küvete fırlatıyor, sonra da tişörtümü kalçalarımın üzerinden aşağıya çekiyor. Ellerinden biri kalçamda duruyor, başparmağı kumaşın kenarlarını okşuyor. "Bana aramadığını söyle."

"Aradı," diye onaylıyorum, hastalıklı bir eğlenceyle kıkırdarken yanaklarım ağrıyor. "Kesinlikle aradı. O anda şoktan tamamen dilsiz kalmıştım, bu yüzden orada oturup pencereden dışarı bakarken acil yardım ekipleri otobüse doğru koştu. *Acil durumumu* tedavi etmek için bir ambulans ve bir itfaiye aracı gelirken tüm öğrencilerin oradan ayrılması ve çimlerde beklemesi gerekiyordu."

Cal'ın dudaklarını bir gülümsemenin hayaleti boyuyor. Biraz öne eğiliyor, kalçamdaki tutuşu hafifçe sıkılaştırırken başını eğiyor. "Kahretsin."

"Biliyorum. Sonunda gerçeği itiraf etmek zorunda kaldığımda gözyaşlarına boğuldum ve binlerce kez özür diledim. Travma geçirmiştım ve belli ki hala atlatabilmiş değilim," diye iç geçirip gözlerimdeki suyu siliyorum. Kıkırdamalarım azalır ve gülümsemem kaybolurken, bir elimi kaldırıp Cal'inkinin üzerine koyuyorum, parmaklarım parmak eklemlerinde geziniyor. Yumuşak bir sesle "Tam bir felaketti" diye eklerken sesim titriyor.

Cal ellerimize, dövmelelerini gıdıklayan parmaklarıma bakıyor ve dudağını ısırıyor. Gözleri bir an için kapanıyor. "Şu anda gülümsüyorsun," diyor, çenesini kaldırırken ses tonunda çakıllı bir ton var, yüzlerimiz birbirinden en fazla iki santim uzakta. "Bana bir macera gibi geliyor."

Gözlerimiz buluştu.

Haklı olduğunu bilerek başımı sallarken elini tutuşum güçleniyor. O zamanlar ne kadar korkunç olsa da, Emma her zaman aklımda kaldı - bana sarılışı, utancımı omzunda hıçkırığa hıçkırığa ağlarken saçlarımı geriye doğru düzeltmesi, bitmek bilmeyen özürleri ve

O gece annesine zorla aldırđıđı çikolatalı dondurma ve Sour Patch Kids kutularıyla gönlümü almak için çok uğraştı.

Cal geri çekiliyor ve bir adım geri atıyor. Boynunun arkasını ovuşturuyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerken kasları dalgalanıyor. "Duş almana izin vereceğim," diye mırıldandıktan sonra eğilip çarşaf yığınını kaldırıyor.

Bu sefer izin verdim. "Teşekkür ederim." Boğazımdaki düğümü yutarak, gitmek için kapıya doğru dönmesini izliyorum.

Sırtının zarif tahtaları ve mreккеpli kürek kemikleri göründüğünde kaşlarını atıyorum. Kaşlarım birbirine çarpıyor, gözlerim parlak ışıkta kısıılıyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ilk kez ne gördüğümü fark ediyorum.

Cal'i daha önce tişrtsz görmüştüm ama sadece göğsünü. Sırtını hiç görmemiştim.

Omurgamı bir ürperti sararken irkilerek bir nefes alıyorum.

Kapıyı çekerek aan Cal eşikten içeri adımını atıyor ve kısa bir an için duraksıyor. Omzunun üzerinden bana bilmiş bir bakış atıyor, gözleri farkındalıkla parlıyor ve benimkilerle güçlü bir kalp atışı için buluşuyor.

Sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Aldatıcı Tempo.

O iki kelime zihnimde yanıp snyor, el yazısı ile derisinin üzerine çizilmiş. Emma'nın günlüğündeki yazı bana çarpıyor ve düşmemek için lavabonun kenarına tutunuyorum.

"Aldatıcı Kadans"

Ne olacağını bildiğinizi sanırsınız ama asla bilemezsiniz.

Ve bazen, bir şeyin sona erdiğini düşündüğünüzde, bu aslında güzel bir şeyin başlangıcıdır.

Kelimeler sırtının alt kısmına simsiyah mreккеple dövme olarak işlenmişti.

Bir vg. Bir saygı duruşu.

Bir ift melek kanadının hemen altında, derisinin üzerine kazınmışlardı. Ve kanatların arasında... parlayan bir güneşin ana hatları vardı.

Güneş ışığı.

Chariea 

LUCY

"S *Sürpriz!*"

Alyssa'nın elini bırakıyorum ve kapı aralığında hareketsiz duruyorum.

Düzinelerce tanıdık yüz bana doğru parlıyor, ortamın havasına bürünmüşler. hafif ve neşeli gülümsemeler. Annem oturduğu yerden kalkıyor ve mutlu gözyaşları arasında yumruğunu havaya kaldırarak grubun geri kalanının ayağa kalkmasını ve alkışlamasını sağlıyor.

Saçlarımda kar taneleri ve karnımda kelebekler uçuşurken girişte donmuş halde duruyorum. Bir kol beni sarıyor, boynuma dolanıyor ve beni kendine çekiyor ve neşeli bir hıçkırıkla bunun Alyssa olduğunu anlıyorum. Bunu o yaptı.

Bu her neyse onu yaptı.

Şu anda tek idrak edebildiğim, sevdiğim bu kadar çok insanın burada olması ve gözlerini parlatan sevinçli sırtışırlarla bana bakıyor olmaları. Ben en yakın arkadaşlarıma sarılıp avuçlarımla yüzümü kapatırken onlar ellerini çırpıyor, ısıık çalıyor ve sevinç ıgıllıkları atıyorlar.

"Gecikmiş doğum günün kutlu olsun, kankam," diye fısıldıyor kulağıma ve başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "Seni çok seviyorum."

İyi ki doğdun şarkısı kulaklarımla buluşuyor, sesler akortsuz ve harika ve inançsızlık gözyaşları parmaklarımdaki çatlaklardan süzölüyor.

Başımı kaldırıp manzaraya bakıyorum.

Annem de burada. Teyzem ve amcam, kuzenlerim ve yeğenlerim, Gemma ve Knox, bir avuç sığınak gönüllüsü, üniversiteden eski arkadaşlarım, Nash ve hatta oto tamirhanesindeki çocuklar. Çok fazla insan burada.

Benim için.

Bu çok fazla. O kadar fazla ki dizlerim neredeyse bükülüyor ve Alyssa beni mum ışığı, çuval bezi ve cam kavanozlardaki limon ve krem çiçekleriyle süslenmiş dev masaya yarı yarıya taşımak zorunda kalıyor. Son moda, rustik bir arka plana sahip şehir merkezindeki bir bar olan Cloud Red, sadece benim için kiralanmış gibi görünüyor - sadece bu özel gece için. Kalbim mutlulukla çarpıyor.

Yeni fönlenmiş saçlarımdaki karı silkeliyor ve boynumdaki kırmızı atkıyı çıkarıyorum, her misafirle tanışmak için hareket ediyorum, onlara teşekkür etmek ve onları kucaklamak için zaman ayırıyorum. Bu sürpriz beni o kadar şaşırtıyor ki, çok önemli bir kişinin eksik olduğunu fark etmem bir dakikamı alıyor.

Alyssa, gözlerim odanın içinde bir düzine kez döndüğünde aklımın nereye gittiğini zaten biliyormuş gibi elimi sıkıyor.

"Onu ben davet ettim," diyor usulca, eli sırtımı ovmak için kalkıyor. "Gelmeye çalışacağını söyledi ama geç saate kadar çalışması gerekiyormuş."

Ağlamayı reddediyorum, burada değil, şimdi değil. *Reddediyorum.* Gözyaşlarımı zorlayarak, zoraki bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Sorun değil. Meşgul olduğumu biliyorum." Boğazımı temizliyorum ve konuşmayı buradan kaçmak istememe ve gecenin geri kalanında ağlamak için bir yastık bulmama neden olmayacak bir şeye çeviriyorum. "Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"Neden?" Küstahlık gibi görünen küçük bir of çekti ve saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Doğum gününü kutlayamadın. İyileşip bir kutlamanın değerini tam olarak anlayabileceğin zamana kadar beklemek istedim. İki ay geçtiğinin farkındayım ama umarım yine de unutulmaz olur."

Unutulmaz mı? Hiçbir kutlama bu kadar hatırlanmaya değer olmamıştı. Hayatımın sonuna kadar bu geceyi düşüneceğim. "Bu inanılmaz. Benim için her şey demek."

Bir kez daha sarılmak için birbirimize yaklaştığımızda Nash elinde bir birayla yanımıza geliyor. Ayrılmadan önce Alyssa'nın omzunun üzerinden ona bir gülümseme gönderiyorum. "Sen de bu işin içinde miydin?" Bakışlarındaki pırıltıyı fark ederek merak ediyorum. "Öyleydin, değil mi?"

"Olasılık yüksek," diye masumca omuz silkiliyor. Alyssa ve Nash dirseklerini çarpıştırır.

"Ekip çalışmasının en iyisi," diye sırtıyor ve omzuyla onu dürtüyor.

Gözlerim kısıldı. Zihnim, iki arkadaşım arasında bir şeyler olduğundan kesinlikle emin olduğum hafta başındaki şarap barına gidiyor. "Siz...

birbirinizle görüşüyor musunuz?"

İkisinin de kaşları aynı anda saç çizgilerine sığıyor. Alyssa sanki bu fikir çok saçmaymış gibi boynunu geriye atıyor. "Ne? Um, hayır, biz sadece

arkadaşlar."

"Birlikte çalışıyorduk," diye ekliyor Nash.

"Evet, senden bir sır saklamak, kolları olmayan birine sarılmaya çalışmak gibi bir şey olduğu için muhtemelen bunalımdaydım." Alyssa bir kahkaha atıp başını sallarken iki yaldızlı küpe loblarından sarkıyor. "Böyle düşündüğüne inanamıyorum."

Dudaklarımı büzüyorum, hâlâ kafam karışık. "Peki ya sana verdiği not? Bu konuda sersem gibi davranıyordun."

Odanın karşısındaki tatlı masasını işaret ediyor. "Bana senin için mükemmel bir doğum günü pastası düşündüğünü söyledi."

Geriye doğru bakıp sırtıtıyorum. Üzerinde köpeklerimin fotoğrafı *olan* bir tabaka pasta; gerçekten mükemmel. Kiki'nin dili dışarı sarkmış, Lemon ise burnuyla onun boynuna sokuluyor. Sarı krema girdapları ve kabarcıklı harflerle süslenmiş. Alyssa'ya dönüp baktığımda, hâlâ ceketinin cebinde duran buruşuk peçeteyi uzatıyordu.

Elbette, şöyle yazıyor: "*Lucy için mükemmel bir pasta fikri buldum. Köpeklerinin bir fotoğrafına ihtiyacım var.*"

Kahretsin.

Çok yanılmışım.

Alyssa ve ben bara doğru süzülüp iki kokteyl sipariş etmeden önce birkaç dakika daha kaynaşıyoruz. Dante elini bir bardak kehribar rengi sıvıya dolamış halde yanımıza geldiğinde, onun zorba patronu hakkında boş boş sohbet ediyoruz. Çenesini bana doğru sallayıp gözlerini bir süre Alyssa'nın üzerinde gezdiriyor. "Selam tatlım."

Alyssa pipeti dudaklarına götürüyor, dikkat kesilmiş, gözleri Dante'de. "Hey sen."

"Lucy'yi kastetmiştim." Ağzının yarısı bir gülümsemeye kıvrılır.

Bardağını indiriyor, kızgınlık yüz ifadesini ele geçirirken kaşları kalkıyor. "Güzel. Sanırım gidip kendimi becereceğim o zaman." Sesi sahte bir şekilde neşeli.

Kız kaçmaya çalışırken Dante güler ve gömleğinin kolundan tutarak onu geri çeker. "Arkadaşı sen misin?"

"Evet. Ben 'Arkadaş'ım," diye kestirip atıyor. Sonra duraksıyor, gözleri fal taşı gibi açılmadan önce bir an için kısılıyor. "Bir dakika. Seni tanıyor muyum?"

"Bu Dante," diye araya girdim, düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatarak.

"Dante, bu Alyssa." Elini yavaşça ona doğru kaldırıyor. "'İş Arkadaşı'" diye tanıtıyor,

Dudaklarını bükerek. "Tanıdık geliyorsun."

Elini gevşek bir şekilde tutmadan önce kahverengi gözleri şüpheyle parıldıyor. Kız hemen geri çekilip gözlerini kırpmıştırmadan önce adamın zeytin rengi teni kızın açık fildişi rengiyle buluşuyor.

Birbirlerine bakarlar. Biraz

daha bakarlar.

Sonra, aynı anda söylerler: "Tinder."

Aman Tanrım.

"Bugs." Yumruğunu kalbine bir hançer gibi saplarken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın ve kalbimi kırdın."

"Beni ektin," diye karşılık veriyor. "Ve bana öyle deme."

"Sana söyledim, acil bir durum vardı. Kişisel değildi. Başka bir tarihe ertelemeye çalıştım ama sen bana tanık koruma programını uyguladın."

O f l u y o r . "Muhtemel hikaye. Kendine *Picante Dante* diyen biri tarafından yakılacağımı bilmeliydim."

Havadan alıntılar tüm hızıyla devam ediyor.

İçkisini yudumlarken koyu renk gözleri gömme aydınlatmanın altında parıldıyor. "Ne? Zevkten dört köşe oldum."

"Doğru."

"Tekrar deneyebiliriz, biliyorsun. Köpeğimle takılmak istemiştin. Hayal kırıklığına uğradı."

"Köpeğinle takılabilir miyim?"

"Bunu kabul edeceğinden şüpheliyim. Diesel çok sadıktır."

Gözlerim öfkeli bir ping-pong oyunu gibi bir ileri bir geri gidip geliyor. Boğazımı temizliyorum ve Alyssa'nın omzunun üzerinden, ürkek sığınmak arkadaşlarımdan biriyle aşırı hareketli bir şekilde konuşan annemi gösteriyorum. "Bakın, annem orada," diye geveliyorum. "Sanırım senin dikkatini çekmeye çalışıyor."

Alyssa teslimiyetle iç çeker ve hızlıca sarılmak için eğilir. "Peki. Senin ince oyalama taktiklerine boyun eğeceğim ve gidip annene merhaba diyeceğim. İşin bitince uğrarsın... burada." Gözlerini bir an için Dante'ye çevirip sonra da tüm dişlerini göstererek bana ekstra geniş bir sırıtış yapıştırırken sesi özellikle iğneleyici geliyor.

Kobalt lale eteğinin içinde kalçaları keyifle sallanırken odanın diğer ucuna atlayışını izliyorum.

Dante onun gidişini izliyor, poposuna bakıyor, sonra gözlerini kırpmıştırarak bana dönüyor. "Neyse... bunun için üzgünüm. Bishop seni ekti mi?" diye homurdanıyor ve kalçasını bar tezgahına dayıyor. "Sik kafalının teki olması çok kötü."

Cal'den bahsedilince içim cız ediyor, ama özellikle de Cal'in kayda değer yokluğundan bahsedilince. Omuzlarımı silkerek ilgisizmişim gibi davranıyorum. "Sorun değil. O meşgul bir adam."

"Beceremediği fren işini düzeltmek için işten sonra kalması gerekti. Belki gelir."

Önemli değil.

Kendime bunun hiç de önemli olmadığını, çünkü kafamı verimli bir şekilde kullanamayacağımı söylüyorum. Cal zaten bana kalacak bir yer veriyor, bana göz kulak oluyor ve hatta ara sıra yemek pişiriyor. Bu sabah işe gitmeden önce bana kahvaltı sürprizi yaptı; çırpılmış yumurta, bir kase meyve ve sahte sosis köftesi. Masanın üzerinde ekstra şekerli bir fincan sıcak kahve ve sadece benim için hazırlanmış vejetaryen bir serpme görünce kalbimde umut dolu küçük titremeler oldu.

Yine de bir mesafe var.

Banyosundaki suçlama anımızdan beri, kendini geri çekti. İleri attığı her adımda, üç adım geri atıyor.

Ve sanırım bu iyi bir şey, en iyisi bu. Hâlâ gecenin bir yarısı kâbuslar görerek uyanmama, Emma'nın korkunç görüntülerinin rüyalarımın girmesine rağmen ona gitmedim. Yatağa onun yanına girip, çarpan kalbi ve güvenli, sıcak kollarıyla anıları kovalamasına izin vermedim.

Bu çok... *tehlikeli*.

O kalbin benimkini katletmesi çok kolay olurdu. O kolların beni ezmesi çok kolay olurdu.

Hawaii tikilerinden esinlenilmiş *Beyaz Lotus* adlı içkimi parmaklarımın arasında döndürürken yüzüme rahat bir gülümseme yerleştiriyorum. "Evet, belki. Yine de sorun değil, gerçekten."

"Böyle söylüyorsun ama ciddi olmadığını biliyorum," diyor Dante, yosun yeşili gözlerini bana dikerek. "Ve gerçekten ikinizi de anlamıyorum. Hem de hiç. O her zaman kafasının içinde, tam önünde duran şeyden habersiz ve siz kılınızı bile kıpırdatmıyorsunuz. Sizden gittikçe uzaklaşmasına izin veriyorsunuz."

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazımda bir avuç dolusu iğne var. "O bir ilişki istemiyor. Bir anlamı yok."

"Bir nokta var," diyor. "Senin için deli oluyor. Deli gibi, ama senin için iyi olmadığını düşünüyor. Bunun saçmalık olduğunu anlamasını sağla. Meseleyi görmesini sağla çünkü mesele benim için gün gibi açık." Dante bir nefes verir ve kokteylinin geri kalanını yutmak için duraklar, elini salları

Başını. "Kahretsin, sana felsefe yapıyorum. Lanet olası viski bunu hep yapar."

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, onun sözleri de iğneye dönüşüyor ve kalbimi sızlatıyor.

"Biliyor musun, benim babam da inatçı bir orospu çocuğuydu," diye düşünüyor ve parmağıyla barmene yeniden doldurmasını işaret ediyor. "Annemle tanıştı ve ona aptalca aşık oldu. Hem de hemen. Porto Rikolu, güzel ve çok alıngan bir kadındı. O da en az onun kadar aşıktı. Bana söylendiğine göre, fırtınalı bir ilişki yaşamışlar ve çok hızlı bir şekilde bana hamile kalmış." Dante yeni içkisini bir tomar parayla değiştirirken başıyla teşekkür ediyor. "Babam hiçbir zaman onun için yeterince iyi olduğunu düşünmemiş. Yoksulluktan gelmiş, berbat bir çocukluk geçirmiş. Boktan bir maaş için bir depoda çalıştı, sırf ay sonunu getirebilmek için fazla mesai ve hafta sonu vardiyaları yaptı. Birlikte oldukları sürece annem umursamadı, ama *o umursadı* - ne zaman bir odaya girse kafaların nasıl döndüğünü gördü, çöplerden nasıl seçebildiğini gördü... ve sonunda, kendini onunla yerleştiğine inandırdı. Asla onun hak ettiği şey olamayacağına. Lanet olası şehit."

Elimdeki bardağı sıkarken gözlerim buğulanıyor. "Ne oldu?"

Omuz silkiyor. "O da inanmaya başlayana kadar buna inandı. Onu kendinden uzaklaştırdı, içine kapandı ve o da onu terk etti. Üvey babam demem gereken bir salakla evlendi ama ben ona sadece Lanet Larry diyorum." Dante yanaklarını havayla dolduruyor ve bar taburesine yerleşiyor, ben tırnağımı çiğnerken gözlerini bana dikeyyor. "Sadece söylüyorum, seni kaçırmasına izin verme. Kafanı bu saçmalıklarla doldurmasına izin verme çünkü hepsi çöp. Pek bir şey bilmem ama onu, senin dükkânda çalıştığın aylardaki kadar mutlu görmediğimi söylersem, inan bana, sen onun için osun Lucy."

Parlak gözlerle ona bakıyorum. Bir noktada kalp atışlarım endişe verici bir hıza fırlamaya karar verdi ve cildim kızarmış, terden sırlanmış hissediyorum. Oda cereyan yapıyor ama ben bunalıyorum. Aşırı ısınıyorum.

Dante yüzünü bara dönerek dirseklerini tezgâha dayıyor. "Babana ne oldu?" diye ciyaklarken ellerimin ne kadar titrediğini fark ederek saçlarımı geriye tarıyorum.

Viskiyi dudaklarına götürürken esprisiz bir kahkaha atıyor. Dümdüz önüne bakarak, "Kentucky'de bir bok çukurunda tek başına yaşıyor, her zamankinden daha yalnız, onunla olmadığı her saniye için pişmanlık duyuyor," diye yanıtlıyor.

İçimden bir his geçiyor. Farkındalık, belki. Muhtemelen bir aydınlanma.

Cal'in tek başına yaşadığını, ilişkilerden kaçtığını, her türlü derin bağı reddettiğini düşünüyorum. Koşullar Dante'nin ebeveynlerinden farklı olsa da, her şey aynı şeye, *korkuya dayanıyor*.

Cal beni sevmeyeceğini söylüyor ama sevemediği için değil. Kaybetmekten korktuğu için sevmekten korkuyor.

Değerli bir şeyi kaybettiğinizde, bu sizi değiştirir. Bazen bir şeye çok sıkı tutunursunuz ve ellerinizde parçalanırlar, bazen de onlara hiç tutunmazsınız.

Günün sonunda hala kaybediyorsun.

Cal'a öleceğimi söylediğimde, bu ona söyleyebileceğim en kötü şeydi. Şimdi bana baktığında tek gördüğü bu. Parmaklarının arasından kayıp giden, ölmekte olan bir şey. Kalbinde bir boşluk bırakmaya mahkum başka bir insan.

Ama mesele şu ki, *hepimiz* ölüyoruz.

Her birimiz.

Ve hayatın tüm amacı, hâlâ hayattayken yaşamaktır; *asıl mesele budur*.

Kollarım Dante'yi sarmak için havalanıyor, onu beceriksizce, epifani sarhoşluğuyla sararken içkim etrafa saçılıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, gözlerim yaşla doluyor.

Kolumu biraz garip bir şekilde okşuyor ve kıkırdıyor. "Ne zaman istersen, tatlım. İçime biraz viski koy, işe yaramaz bilgeliklerle dolayım."

"Hiç de yararsız değildi," diyorum ona. "Buna ihtiyacım vardı."

Kadehini kaldırıyor, omzunun üzerinden sarkarken benimkiyle şingirdiyor. "Şerefe o zaman."

Ben uzaklaşmadan önce, barın içinden esen keskin bir rüzgâr saçlarımın uçuşmasına neden oluyor. Kapı itilerek açıldığında ve iki siyah bot içeri girdiğinde acı Şubat havası sıcak mekânı dolduruyor.

Kafamı kaldırdığımda Cal kapıda durmuş bana bakıyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

CAL

T Bara girdiğimde ilk gördüğüm şey Lucy'nin Dante'ye asılmış olması.
Hay sikeyim.

Vücudumdaki tüm kaslar kilitleniyor, içimde koyu bir gerilim oluşuyor. Birkaç metre öteden ona bakıyorum ve beni kapının yanında gördüğünde iri mavi gözlerinin nasıl rahatlayarak parladığını izliyorum.

Beni gördüğüne çok sevindi.

Beni görmeyi beklediğini sanmıyorum.

Lucy, Dante'nin yanından sıçrayıp etrafından dolaşıyor ve yatak odamın zemininde ikiye bölünse çok daha iyi görünecek küçük siyah elbisesiyle neredeyse bana doğru zıplıyor.

Kar sıçramış beremi başımdan çıkarıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Doğruca dükkândan geldiğim için muhtemelen ter ve motor yağı kokuyorum.

"Cal."

Tatlı, ince sesi kulaklarıma ulaşıyor, aradaki mesafeyi kapatırken altın sarısı saçları omuzlarının üzerinde dalgalanıyor. Şapkayı arka cebime sokuyorum, diğer cebimde sakladığım sigarama uzanmak istiyorum ama şimdilik vazgeçiyorum. Onun yanında sigara içmeyi sevmiyorum.

"Hey."

Üzerime atlayıp ciğerlerimdeki havayı boşalttığında cevabım boğuklaşıyor.

"Geldin," diye inliyor neredeyse, yüzü deri ceketime yapışmış. Kolları bana dolanıyor, tırnakları tutuşunun gücüyle ceketimin arkasında küçük yarım ay izleri bırakıyor.

Bir kolumu kaldırıyorum, elimi omurgasından geçirip saçlarının arasında dolaştırıyorum. *Kahretsin*, çok güzel kokuyor. Meyveli armutlar ve şekerlemeler. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, burnumu saçlarına sokup derin derin nefes alıyorum. "İşe takıldım. Buraya daha erken gelmek istedim."

"Şu anda burada olduğun sürece," diyor kolayca, sanki hiç önemi yokmuş gibi.

Geldim, buradayım ve onun için önemli olan tek şey bu.

Geç kalmamın, kırılmamın ve berbat durumda olmamın bir önemi yok.

Gözlerimi kaldırdığımda Dante'nin bardan bana el salladığını görüyorum. Başımı sallayıp Lucy'den uzaklaşıyorum ve tekrar ona baktığımda gözleri yaşlarla parlıyor. Kanım dondu. "Neyin var?"

"Yok bir şey," diye başını sallıyor. Beni bir gülümseme karşılıyor, aslında iyi olduğunu doğruluyor. "Ben sadece... Daha sonra konuşmak istiyorum. Eğer sorun olmazsa."

Bana gergin olduğunu söyleyen bir şekilde dudağını çiğniyor. Bakışlarımı dişlerinin dolgun, pembe alt dudağına batma şekline çeviriyorum. "Ne hakkında?" Hâlâ ağzına bakarak mırıldanıyorum.

"Biz."

Bu, gözlerimin tekrar yukarı fırlamasına neden oldu. "Peki ya biz?"

O mükemmel dudaklar hızlı bir hava girişiyle aralanıyor ama kelimeler dökülmüyor. Kelimeler şekerleme gibi boğazına takılıyor. Lucy, gözlerimizi tekrar birleştirmeden önce bir ince topuktan diğerine ayaklarını sürüyerek odanın etrafına bakıyor. "Sen ve ben."

Onu okumaya çalışırken gözlerim kısılıyor. "*Bizim* ne demek olduğumuzu biliyorum Lucy.

Özellikle bizimle ilgili ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Sonra," diyor, fısıltılı bir nefes ve gergin bir enerjiyle. "Bu gece.

Eve döndükten

sonra." Bu gece.

Home.

Biz.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, göğsüm aniden sıkışıyor, tenim ısınıyor. İçimden bir ses bu konuşmanın ya onun çıplak ve altımdan adımı haykırmasıyla biteceğini ya da ona gerçekten istediği şeyi veremeyeceğimi söylediğimde onu bir yığın gözyaşının içinde bırakacağını söylüyor.

Belki ikisi de.

Çünkü onun ne istediğini biliyorum. Bir ilişki istiyor. Gerçek bir yuva. Ve şu anda sahip olduğumuz şey bir anlaşma ve bir ev. Dört alçı duvar,

biraz eski püskü döşeme, bir çatı ve bize musallat olan bir sürü lanet hayalet.

Burası bir ev değil.

On beş yaşımdan beri bunlardan yememiştim.

Ama sonra elime uzanıyor ve yumuşak parmak uçları parmaklarımızı birbirine dokuyana kadar parmak eklemlerimi sıyrıyor. Karnavalda onun elini tutmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum. şu an da aynı şekilde iyi hissettiriyor. İçimden parıldayan bir sıcaklık akıyor, kalbimi dörtnala koşturan, yavaş yavaş yanan bir vızıltı. Birbirine bağlı ellerimize bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. Gülümsüyor elbette, o gülümsemeyi her zaman görmeyi beklemeliyim, ama yine de dengemin bir şeyle sarhoş olmuşum gibi sallanmasına neden oluyor.

Ama ben değilim.

Bütün hafta boyunca hiçbir şey içmedim, yatak odama girip kollarımızı bacaklarımızı birbirine doladığı ve sanki benim evimmiş gibi kalbini kalbime bastırđıđı geceden beri içmedim.

Hayır.

Böyle şeyleri düşünemem.

Tek yapmak istediğim onu yakınımda tutmak, güvende tutmak ve ben bastırılmış cazibe ve gidecek hiçbir yeri olmayan duygularla kendimi çıldırtırken ona bir tür arkadaş olmak. Bu, pes edip kaçınılmaz olarak onu mahvettiğim anda delirmekten kesinlikle daha iyidir.

Ben geri adım atmadan önce elimi sıkıyor, sonra da çekiştirerek beni barın içine doğru çekiyor. "Hadi gel."

Takip ediyorum, ellerimiz hala kilitli.

Gözlerim odanın içinde dans ediyor, birkaç tanıdık yüze takılıyor; annesi ve bazı akrabaları, arkadaşları, lanet olası hipster barmen, dükkândaki adamlarım. Neredeyse herkesi tanıyorum, sanki zaten onun hayatının önemli bir parçasıymışım gibi. Beni tanımadığım bir avuç insanla tanıştırdığında bana arkadaşım diyor ama beni birinden diğerine yönlendirirken elime yapışması, başparmağını tatlı bir okşayış gibi tenimde gezdirmesi, bana başka bir şey demek için can attığını düşünmeme neden oluyor.

Lucy sonunda düğündeki kıızıl saçlı kadın -sanırım Jenna- tarafından götürülüyor ve sosyal çevresi bana meraklı yan bakışlar gönderirken bir sigara yakmak için sabırsızlanıyorum.

Lanet bir sigaraya ihtiyacım var.

Ve üç kadeh burbon.

Rahatlık alanımın tamamen dışında, odanın boş bir köşesine doğru ilerliyorum ve Lucy'nin siyah elbisesinin içinde kıcının nasıl görüldüğüne odaklanıyorum. Özellikle de barda öne doğru eğilip kalçalarını dışarı çıkardığında.

Kızıl saçlı kızın söylediği bir şeye güldüğünde uzun, gür saçları kürek kemikleri arasında sallanıyor. Elbise kalçalarına kadar inerken kıvrımlarını sarıyor ve süt beyazı bacaklarını bir mil uzunluğunda gösteriyor.

"Yo. Cal."

Gözlerimi kırıştıtararak dikkatimi bardan çekiyorum ve Kenny'nin elinde bir Miller Lite ile önümde durduğunu görüyorum. Boş bir koltuğa doğru işaret etmeden önce omzuma bir tokat atıyor, kaba, kehribar rengi saçları dağınık ışığın altında kızıl bir renkte parlıyor. Dükkânda bana ilk adımla hitap eden tek kişi o. Kenny benden birkaç on yaş büyük, belki de bu bir kuşak meselesidir.

Sandalyeye bakıyorum. Ike ve kovboy Knox'un arasında duruyor, Alyssa da masanın karşısında köpek kulübesinden bir kızla sohbet ediyor. İstemeye istemeye sandalyeye doğru ilerleyip oturuyorum ve şimdiden adamların bir topun düşmesini bekler gibi bana baktıklarını hissediyorum. Belki de bir kaya parçası.

Son zamanlarda hıyarlık yaptığım doğru. Her zamankinden daha fazla.

Mutluluğun herkese verilen bir ayrıcalık olmadığını size hatırlatmak için dünyanın sayısız kez ayaklarınızın dibine çökmesi gibisi yoktur.

Ben de o şanssız azınlıktan biriyim.

"Bugün tamirat nasıl gitti?" Ike anlamsız bir konuşma yaparak merak ediyor.

Havamda değilim, bu yüzden omuz silkerek cevap veriyorum. "Peki."

Çocuklar ipucunu alıyor ve etrafımda konuşmaya başlıyorlar, gülüyorlar ve içkinin etkisi geçince bardaklarını birbirine vuruyorlar.

Benim için sorun değil.

Nash'in hâlâ barda duran Lucy'ye doğru yürümesi ya da elinde pembe bir içkiyle ona bakması hiç hoşuma gitmiyor. Masanın gürültüsü kesiliyor, yerini onun kahkahaları alıyor. Etrafımdaki yüzler bulanıklaşıyor ve tek görebildiğim Nash'in elini kaldırıp Lucy'nin ince sırtına bastırması ve ona bir şey söylemek için yaklaşması oluyor.

Çok yakındı.

Daha fazla kahkahayla başını geriye atıyor. Daha fazla neşe, daha fazla gülümseme. Ellerine bakıyorum, hala onunmuş gibi ona dokunuyor.

Geri çekilmiyor ve rahatsız görünmüyor. Elimi oraya koyduğum ilk geceki gibi bakmıyor.

Şarap barında ona boktan bir şey söylediğim için özür diledim. Hak etmediği bir şey.

Lucy ona dokunduğumda dondu kaldı, elim garip bir şekilde samimi hissettirecek şekilde sırtının girintisinde duruyordu. Temas karşısında gerildi, kızardı ve kıpırdandı. Gözleri bulutlandı. Nefes alış verışı kesildi. Yemin ederim titriyordu bile, sanki benden korkmuş gibiydi.

O gece bir şeyler hissettim. O zaman ne olduğunu bilmiyordum, ama bir şeydi - belki de o sahneden şarkı söyleyen seksi, tatlı sesinin kalan yankılarıydı, belki de kanımı ısıtan viskiydi, ya da belki de o kadar dayanılmaz kokuyordu ki, yüzümü boynunun kıvrımına gömmek ve boğazındaki o güzel deriyi ısırmağ istedim. Bunun yerine eve gittim ve onu ilk kez düşünerek otuz bir çektim.

Birçok seferin ilki.

Bahse girerim Nash de onun hakkında böyle düşünüyordur ve sadece bu düşünce bile sandalyemden kalkıp bara doğru fırlamama neden oldu.

Lucy ona doğru geldiğimi fark ediyor, gözleri mavi yıldızlarla parlıyor. "Hey!" diye seslenerek bana el sallıyor.

Sesi neşeli ve biraz vızılı geliyor ve dikkatindeki değişim Nash'in bana doğru bakmasına neden oluyor. Elini onun sırtından çekti.

Akıllı adam.

Niyetim aralarındaki kavgayı ayırmak için aralarına girmektir ama kendi zehirli sahiplenme duygum baskın çıktı ve kolumu Lucy'ye doladım. Yavaşça, kasıtlı olarak. Belki tam olarak benim değil, ama farklı bir hayatta olabilirdi.

Ve onun olmadığı da kesin.

Onu kendime çekerken parmaklarım beline dolanıyor, yanına kayıyorum ve Nash'i yoldan çekiyorum. Dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Eğleniyor musun, günışığı?"

Ona bu isimle seslendiğimde her zaman yaptığı gibi avucumun içinde macun kıvamına geldiğini hissettim - basketbol sahasında serseri bir çocuk beni kıcımın üstüne devirip yıldızlar görmeme neden olduğundan beri. Görüşüm yeniden odaklandığında, işte oradaydı: Lucy üzerimde geziniyordu, yüzü altın güneş ışığının halesiyle çerçevelenmişti, sanki güneş *gibiydi*. Parlıyordu ve cennetten gönderilmişti. Hafif bir sarsıntı geçirdiğim için öleceğimi ve onun benim koruyucu meleğim olduğunu düşünmüştüm.

Eğer yeryüzünde bir melek varsa, o da Lucy Hope'tur-ilahi, saf, o kadar tatlı ki acıtıyor.

Kimi kandırıyorum ki? Kesinlikle gidiciydim. Hâlâ da öyleyim.

Kanıtı sırtımdaki dev güneş dövmesinde, onu bunca yıldır kendime yakın tutma yöntemimde.

Lucy ve Emma, tenime kazındı.

Benim kızlarım.

Lucy'nin meyveli içeceği bana bakarken elinde sallanıyor. Bir yudum almak için eğildiğinde, gözlerini bana dikmişken pipeti ıskalıyor ve onun yerine kağıt şemsiyeyi yiyor.

Gülümsememin kaybolmasını engellemek için dudağımı ısırıyorum. "Tadı nasıldı?"

"Özür dilerim," diye gülüyor, burnunun kırışmasına neden olan dalgalı bir ses. "Rom beni kazanıyor."

Onu da kazanıyorum.

Leğen kemiğinin benimkine bir mıknatıs gibi yapıştığını hissediyorum.

Nash odayı okumakta zorlandığına karar veriyor ve etrafımda dolaşarak baloncuğumuzun içine giriyor. Boğazını temizleyerek gösterişli şeftali birasından bir yudum alıyor ve dikkatini aramızda gezdiriyor. "Peki, yakın zamanda yeni barmenlik kariyerine başlamayı düşünüyor musun Luc?"

Luc.

Bu da ne böyle?

Lucy sonunda pipeti bulup Nash'le yüzleşirken kolunu belime doluyor. Sağlıklı bir yutkunmadan sonra, "Düşünüyorum," diye karar veriyor. "Doktorum üç ay işe gitmememi önerdi ama ben biraz kafayı yemek üzereyim. Zaman geçirmek için bir şeye ihtiyacım var."

"Dükkâna geri dön," diye geveledim.

Yanımda bir tahta gibi kaskatı kesildi, neredeyse kokteylinde boğuluyordu. "Ne?"

"Ben de bu konuyu açmayı düşünüyordum," diye omuz silkiyorum. Gözlerim, hoş gülümsemesini etkileyici bir şekilde yerinde tutan Nash'e kayıyor. "Çocuklar seni özlüyor ve moral desteği işimize yarayabilir."

Çünkü son zamanlarda çok sefil bir piç oldum.

Bana karşı kıpırdanan Lucy, bardağı parmaklarının arasında döndürüyor ve pipeti kurcalamak için kolunu çekiyor. Ne söyleyeceğini tartışıyor gibi görünüyor.

Ne söyleyeceğini *bilemiyormuş* gibi görünüyor.

Belki de hiç geri dönmek istemiyordur diye içim içimi yiyor. Belki de küstahlık ediyorum.

Ona bakıyorum, bekliyorum.

"Bilmiyorum Cal," diye cevap veriyor, dudaklarında özür dileyen bir gülümseme beliriyor. "Nash'e barmenlik yapmasına yardım edeceğime söz verdim."

"İkisini birden yapamaz mısın?"

Göz kırpıyor. "Belki. Belki ikisini de yapabilirim... Bunu düşünmem gerekecek. o."

Nash kolunu göğsünün üzerinde kavuşturur ve birasından bir yudum alır. Gülümse.

Aslında o kadar da kendini beğenmiş görünmüyor ama öyleymiş gibi davranmak, suratına yumruk atma isteğimi daha da güçlendiriyor.

Gerçek şu ki, muhtemelen iyi bir adamdır. Tanık olduğum kadarıyla öyle görünüyor. Ve sanırım Lucy için daha iyi birinin olduğunu bilmek beni öldürüyor; ona iyi davranacak ve ona doğru davranacak birinin.

Benden daha değerli biri.

Burnumu çektim. "Pekâlâ." Kolumu belinden indirip bara doğru döndüm ve cüzdanımı bulmak için ceplerimi karıştırdım. Bu gece içmeye hiç niyetim yoktu ama siktir et.

Bir içki sipariş ediyorum çünkü alternatifi çok daha kötü. Sonra bir tane daha sipariş ediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

LUCY

Moğu davetli saat dokuz civarında beni kucaklayıp yanaklarıma öpücükler kondurduktan sonra bardan ayrılıyor. Annem beni birkaç nefes daha tutmak için oyalanıyor, birkaç kez sıkıyor. daha sıkı tutuyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor, yüzükleri ve mücevherleri çeneme bastırıyor.

Bana bakarken gözleri buğulanıyor. "Bütün gece seni gülümserken görmenin ne kadar inanılmaz olduğunu bilemezsin tatlım," diyor dudaklarını alnıma değdirerek. "Seni eve bırakacak biri var mı?"

İtiraf etmeliyim ki üçüncü içkimi içiyorum ve daha sert olanları da vardı. Çocukken Shirley Temples'larımı süsleyen tropik kâğıt şemsiyelere çok güveniyordum, bu yüzden biraz çakırkeyif hissediyorum. "Evet. Alyssa sürdü," diye onu temin ediyorum. Bu akşamki son kokteylim, çünkü kabarcıklı ve vızılı ile merhamet dilenen bir bar tuvaleti ve daha sonra White Castle'ı ayıran tehlikeli çizgiyi geçmek istemiyorum.

Annemi çocukluk anıları gibi kokan son bir kucaklaşmayla uğurladıktan sonra -bebek pudrası ve orkide miski- dönüp hâlâ kaynaşan misafirlerin olduğu küçük masaya geri dönüyorum. Bar birkaç dakika önce halka açılmıştı ve şu anda gürültülü bir üniversite kalabalığıyla kaynıyordu, bu yüzden Nash kutlamayı bloğun aşağısındaki Sing adlı bir karaoke bara taşımayı önermek için uğradı.

Ike ve Kenny gitmeye karar verdiler ve beni, Nash'i, Dante'yi ve Alyssa'yı birkaç dakika sonra karla kaplı kaldırımdan aşağı inerken, Cal arkamızda bir sigara dumanı bulutu içinde homurdanırken bıraktılar.

Adımlarımı yavaşlatıyorum, yanına sokuluyorum ve ellerimi ceketimin cepleriyle ısıtıyorum. Yanına yaklaşıp yaklaşmaz sigarasını çimentoya fırlatıyor ve botunun altında eziyor. Ona bakarken dudaklarımda şakacı bir gülümseme beliriyor. "Karaoke için çok heyecanlı görünüyorsun," diye takılıyorum kaşlarını çatarak. "Seni sahneye çıkarmak için ne gerekiyor?"

Sesi alçalırken yanağındaki bir kas esniyor. "Ne teklif ediyorsun?"

Ses tonunda cinsel çağrışımlar var ya da belki de alkolün etkisiyle yorumlama yeteneğimi kaybetmişimdir. Yine de yüzüm kızarıyor ve grubu takip ederken başımı eğiyorum. "Daha sonra konuşmak için hâlâ uygun musun?"

Soruyorum çünkü son bir saattir durmadan içiyor ve kafasının yeterince berrak olmayacağından endişeleniyorum.

"Şimdi konuşabiliriz," diye karşı çıkıyor. Cal başındaki kakao renkli bereyi kulaklarını örtecek şekilde yeniden ayarlıyor. Şapkanın kenarından çıkan düzensiz saç tutamları karanlık ifadesini yumuşatıyor.

"Sonra," diye mırıldanıyorum.

"Daha sonra." Bana doğru bir bakış gönderirken elleri deri ceketinin ceplerini buluyor. "Yoksa yalnız kalana kadar beklemek mi istiyordun? Çünkü aklınızdaki konu göz önüne alındığında bu kulağa tehlikeli geliyor."

Yanaklarım daha da ısınıyor. Haksız değil - eğer onu duvarlarını yıkıp kalbini bana açmaya ve korkuyu sonsuza dek geride bırakmaya ikna etmeyi planlamasaydım bu tehlikeli *olurdu*. Seks, sadece seks tehlikeli olurdu. Onun her şeyine sahip olmadan hayatta kalabileceğimden emin değilim. "Yalnız kalana kadar beklemek istiyorum, eğer sorun olmazsa," diye ciyaklıyorum, gözlerimi ileriye dikerek. Bana baktığını, parçalarını ayırdığını ve onları mantıklı bir şekilde bir araya getirmeye çalıştığını hissediyorum.

Ayaklarım önümde çaprazlama giderken omuzlarımız çarpışıyor, dengem rom ve gecenin getirebileceklerine dair hayaller yüzünden bozulmuş durumda.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Umarım geceyi erken bitirmeyi planlıyorsundur. Barmen arkadaşının olay çıkarmadan seninle göz göze gelmesine daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyorum."

Kalbim çırpınıyor. "Bana bakmıyor. Biz sadece arkadaşız." Cal alaycı bir bakışla beni süzüyor.

"Ayrıca... sen ve ben o şekilde birlikte değiliz," diye mantık yürütüyorum, istemeden de olsa damarına basıyorum. Hava esmeye başlayınca bir tutam saçımı gözümün önünden çekiyorum. "Onun benimle ilgilenmesi senin için önemli olmamalı."

Kelimeler ağızımdan henüz çıkmıştı ki, eli üst koluma dolanıyor ve sert göğsüyle tuğladan bir vitrinin yan tarafına doğru döndürülüyorum. Kasıklarımız birbirine bastırırken gözlerim açılıyor ve onun uçucu bakışlarıyla buluşuyor. Cal'ın eli boğazımı okşamak için kalkıyor, dokunuşundaki şefkat gözlerinden fışkıran ateşle baş döndürücü bir çelişki oluşturuyor.

Eğildi ve kulağıma doğru fısıldadı, "Önemli."

Duman ve burbon kokusu etrafımı sararken ve gözlerim kapanırken deri ceketini iki beyaz yumruğumla kavradığımı fark ediyorum.

"Belki de şimdi konuşmalıyız," diye ekliyor, alnımız aynı hizaya gelene kadar başını eğiyor. Ellerinden biri pardösümün kenarından aşağıya inerek kalçama yerleşiyor. "Bana ne istediğini söyle."

Dudaklarımı ıslatarak kesik kesik nefes alıyorum. "Sarhoş musun?"

"Hayır, ben iyiyim." Şakağıma bir öpücük konduruyor ve dudaklarını yanağımdan aşağıya doğru sürükleyerek dişleriyle çenemi çentikliyor. "Konuş benimle."

Kalçalarım birbirine kenetleniyor, aşağıda nem birikiyor. "I-"

"Lucy! Seksi kışını buraya getir ve benimle biraz *Bad Romance* söyle!" Alyssa karaoke barın girişinden bangır bangır bağırıyor. Köşeden kafasını uzatıp bizi kaldırımda birbirimize çarpmış halde gördüğünde elini ağzına götürüyor. "Kahretsin, özür dilerim! İşini yap. Aceleye gerek yok. Gaga bekleyebilir."

Saçmalık.

Yeni sarsılmış bir halde boğazımı temizledim ve Cal'ın elinden kurtuldum. Ona özür dileyen bir bakış atarken, aynı anda yanlış alarm için kadın tarafımdan da özür diliyorum. "Sonra," diye yankılanıyorum titrek bir sesle, barın içindeki gruba katılmak için arkamı dönene kadar geriye doğru yürüyorum.

Cal beş dakika sonra, biz yüksek bir masayı ele geçirdikten sonra içeri giriyor. Küçük grubumuza katılmıyor ve onun yerine bizimkinin hemen arkasındaki bir masaya tek başına oturuyor.

Tamam.

Sorun değil. Belki de sakinleşmeye ihtiyacı vardır.

Ben de öyle, bu yüzden uzun bir bardak buzlu su içiyorum ve sıcaklığın geçmesine izin veriyorum.

Ceketimi omuz silkerek çıkarıp sandalyemin arkasına asarken taş gibi bakışlarını yakalıyorum. Gözleri üzerimde geziniyor, göğüslerimin kabarıklığına takılıyor.

Elbisemin yakasından dışarı bakıyor, sonra da sanki çok vakti varmış gibi yavaşça geri çekiliyor.

Nefesim kesiliyor.

Alyssa bizim için birkaç şarkı söyledikten sonra masaya geri dönüyor, parlak mavi eteği ve gösterişli gülümsemesiyle yanımızdan geçen erkek müşterilerin dikkatini çekiyor. Herkes tekrar sohbete dalıyor ama dikkatim Cal'a kaymaya devam ettiği için kelimeler etrafımda bir gürültü karmaşasına dönüşüyor.

Bir kokteyl garsonu onun içki siparişini alıyor, sonra buzlu viskiyle geri dönüyor, saçlarını kabartıp gittikçe yaklaşırken onunla sohbet etmek için oyalanıyor. İçim, hayati organlarımı bir karıştırıcıya atmış ve püre haline gelmelerini izlemek için etrafta kalmışım gibi çalkalanıyor. Cal'in ona neredeyse hiç dikkat etmemesi, gözlerinin sadece likör yudumları arasında bana kayması beni bir nebze olsun rahatlatıyor.

Bir dirseğin kaburgalarımı dürttüğünü hissediyorum, bu yüzden ayağa fırlıyorum ve cevabımı bekliyormuş gibi bana bakan Alyssa'ya bakıyorum. "Pardon, ne dedin?"

"Bu adama onca ay nasıl katlandığını soruyordum." Başparmağını solundaki Dante'ye doğru uzatıyor.

Bir elini siyah, kırpılmış saçlarının arasından geçiriyor, görünüşe göre en iyi arkadaşımı kızdırmaktan zevk alıyor. Bütün gece birbirlerini kışkırtıp durdular, atışmaları flört ve düşmanlık çizgisinde gidip geliyor; tam olarak nereye düştüklerinden hâlâ emin değilim.

"Utanmana gerek yok, Bugs," diyor Dante, Alyssa yanında telaşlanırken sırtarak. Güzel kahverengi gözleri irileşiyor, başını sertçe salladığında saçları dudak parlatıcısına takılıyor. "İstersen bana çıkma teklif edebilirsin."

Bir parça ekşi şeker emiyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Bildiğime sevindim. Lütfen kendiniz çıkın."

Elimde değil, gülüyorum.

Dante pek eğlenmiş görünmüyor ama geri adım atmıyor. "Bence biraz fazla itiraz ediyorsun. Anket diyor ki: Ben senin tipinim."

Aslında haksız da sayılmaz. Dante çalımları, kasları ve dövmeleriyle tam onun tipi ve bu ikisini birleştirme fikrinin daha önce aklımdan geçmemiş olmasına şaşırdım.

Bir şekilde mahvetmiş olması çok yazık.

Alyssa sanki anket aksini söylüyormuş ve parlak kırmızı eski sevgililer zihninde yanıp sönüyormuş gibi ofluyor. "Eminim en son birinin tipi olduğunuzda kan bağışında bulunuyordunuz."

"Çok komik." Sırıttıyor, etkilenmemiş. "Bütün gece gözümün içine bakıp durdun."

"Evet, *gözlerini* sikeyim, tabii."

"Aradaki farkı anlamam için bana bir dakika izin verin."

Neyse ki cep telefonum masanın üstünden titreşerek şakalaşma bulutunu deliyor. Beni son gördüğünden bu yana yirmi dakika geçtiğini düşünerek annemin hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol ettiğini varsayıyorum ama ekranda Cal'ın adının yandığını fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor.

CAL:

Giydiğin bu elbise beni deli ediyor.

Neredeyse boğuluyordum.

Gözlerim Cal'a kayıyor. Nefesimi içime çekip bir yanıt bulmak için beynimi zorlarken ondan sıcak gerilim dalgaları yayılıyor. Aklımı başıma toplayıp ona geri mesaj gönderiyorum.

BEN:

Neden orada oturuyorsun?

CAL:

Çünkü ellerimi senden uzak tutamayacağım ve bu bir hata olur.

Yutkunuyorum.

Bir yanım, neredeyse bitmek üzere olan bardağındaki kehribar rengi likörün ona bir tür sıvı cesareti verip vermediğini ya da dışarıdaki şehvetli karşılaşmamızın onu daha cüretkâr hissettirip hissettirmediğini merak ediyor.

Bir cevap gönderdim.

BEN:

Öyle mi?

CAL:

Şey... Değişir

BEN:

...Açık mı?

CAL:

Eğer bana aşık olmadan beni becerebilirsen.

Bacaklarımın arasındaki boşluk zonkluyor, bu yüzden karıncalanmayı hafifletmek için uyluklarımı birbirine çarpıyorum.

Yüzüm ısınıyor.

Bu çok saçma. Keşke buraya gelip benimle konuşsa.

Belki bir hata olurdu, belki de bir dönüm noktası. Sorusunun cevabı açık bir hayır çünkü ona on yıl önce yarı yarıya aşık oldum ve tamamen gitmeme bir öpücük daha kaldı.

Bunu bilmek zorunda.

Boğazımın arkasında bir düğüm oluşuyor.

BEN:

Dante ile çıkmamı istediğini sanıyordum.

Gözlerinin siyah dumanla nasıl karardığını yakalamak için yukarı bakıyorum. Çenesini kaldırıyor ve bir cevap yazmak için tekrar ekrana bakmadan önce bir süre bakışlarımı tutuyor.

CAL:

Büyük insan olmaya çalışıyordum ama ikimiz de istediğimin bu olmadığını biliyoruz. Başka bir adamın sana dokunduğunu düşünmek bile ölmek istememe neden oluyor.

Dudağımı kemiriyorum.

DJ beni Wilson Phillips'ten *Hold On'u söylemem* için sahneye çağırdığında metnin ortasındayım, Alyssa'nın benim için koymuş olması gereken bir şarkı - birlikte karaoke gecelerine daldığımızda her zamanki şarkılarımızdan biri.

"Lucy, seni özledik kızım," diye sesleniyor kafası kıvrıcık saçlı tanıdık DJ, beni sahneye doğru el sallarken mikrofona. "Hepiniz bu genç bayanla bir ziyafet içindesiniz."

Karnım zonkluyor.

Ayağa kalkmak için hareket ettiğimde bakışlarım Cal'a kayıyor ve onun koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını kavuşturmasını izliyorum, gözleri hala alev alev yanıyor.

Alyssa hevesli bir omuzla beni dürtüyor. "Woo!" diye bağırıyor, bir "Woo Girl" timsali.

Dante ilgiyle izlerken Nash bana doğru bir bira kaldırıyor ve ellerimi elbisemin eteğinde gezdiriyorum. Avuçlarım nemli, derim uğulduyor.

Saçmalık.

Aylar sonra ilk kez sahneye çıkıp şarkı söylemeye hazırlanırken, Cal damarlarında viskiyle bana bakıyor ve yüzünde ateşli bir yoğunluk dans ediyor. DJ Mikey'e küçük bir el sallarken gülümsememi dizginliyorum ve mikrofonu bana uzattığında içimden farklı bir şarkı geçiyor - başka bir şey söylemek istediğime karar veriyorum.

DJ'in kulağına fısıldamak için eğildiğimde başını sallayarak bana sorun olmadığını söylüyor, ardından ekipmanında bazı ayarlamalar yapıyor ve yeni şarkıyı çalıyor.

Başlık arkamdaki büyük ekranda yanıp sönüyor, ilk notalar barda yankılanıyor. Boğazımı temizlemek için mikrofonu uzaklaştırıyorum ve sonra nefes alarak kendimi toparlıyorum.

Death Cab For Cutie'den *I Will Follow You Into the Dark*. Çok güçlü bir şarkı değil ama bir anlamı var.

Cal ve Emma biz küçükken piyanoda bu şarkıyı çalardı, ben de kareli mavi koltuklarındaki tüneğimden eşlik ederdim. Bu onun öğrendiği ilk şarkıydı; Emma'nın ona öğrettiği ilk şarkı. Sözler dudaklarımdan dökülürken ve gözlerim barın karşısındaki gölgeli köşesinde oturan Cal'a takılırken, acı tatlı anıların sağanağına tutuluyorum. Ciğerlerim su topluyor, kalbim nostaljide, kahkahaların ve piyano tuşlarının yankısında boğuluyor.

Doğru çalması biraz zaman alıyordu ve her yanlış notada onu öfkeliendiren hayal kırıklığını hatırlıyorum. Baştan başlardık ve tekrar başlardık. Ve geçen her dakika müzikle, dostlukla ve ölene kadar özleyeceğim anlarla dolu bir başka dakika olurdu.

Gözlerim hep onun üzerinde. Monitöre bakmama gerek yok çünkü şarkı sözleri iliklerime kadar ezberimde. Şarkılar böyledir - yıllarca dinlemeyebilirsiniz ama yine de her kelimesini hatırlarsınız. Bence bunun nedeni şarkıların sözlerden, notalardan, dizelerden ve nakaratlardan daha fazlası olması. Kelimeler zamanla solup dağılır ama hayatın en değerli anılarına bağlı şarkılar sonsuza dek içimizde yaşar.

Cal da gözlerini benden ayırmıyor. Sesim yüksek ve güçlü bir şekilde, her notası mükemmel bir uyumla çınlarken başka tarafa bakmıyor. Duruşu sert.

ve gergin, eli bardağını kıracakmış gibi sıkı bir yumruk halinde kavıyor. Beni izlerken ne düşündüğünden ya da ne hissettiğinden emin değilim ama dudakları düz bir çizgi halinde büzülmüş ve bakışları barın parlak ışığında yanıyor.

Son nota ağzımdan çıkarken alkış kopuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum.

Alyssa ayağa fırlıyor ve çılgınca alkışlıyor, başparmağıyla parmağı arasında ısıklık çalıyor. Sırtarak selam veriyorum ve mikrofonu Mikey'e geri veriyorum, o da bana şakacı bir yumruk atıyor.

Sonra bir nefes verip sahneden çıkıyorum.

Birkaç merdiven basamağını sürüyerek indiğimde hemen Cal'i arıyorum, oturduğu yerden kalkıp hışımınla ön kapıdan çıktığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Koyu deriden bir bulanıklık, yürüyüşü aciliyet sınırında, sanki benden yeterince uzaklaşmıyor.

Gerçekten mi?

Hayal kırıklığımı bastırarak onu takip ediyorum. Çakırkeyif müşterilerin ve şamatalı kahkahaların arasından geçip köşede kaybolurken gözlerimi sırtına dikiyorum. Masif meşe kapıyı itip her iki tarafa da bakarken bacaklarım hızlanıyor.

Ama o tam orada, binaya yaslanmış, girişten sadece bir adım ötede, gökyüzüne bakıyor. Ay ışığı onu yumuşak bir parıltıyla boyuyor ve sanki onu içiyormuş gibi derin derin nefes alıyor. Sanki yıldızları içine çekmek için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi.

"Cal." Hafiften nefesim kesildi, kalbim sersemledi. Ona doğru bir adım atıyorum, sert bir rüzgârla savrulduğumda titriyorum ve paltosuz olduğumu fark ediyorum. "Neden sen-"

"Neden bu şarkı?" diyor, yüzü hâlâ gökyüzüne doğru eğik.

Omuzlarımı kaldırarak ona doğru yaklaşıyorum, nefesim buz gibi bir hava püskürmesi gibi düşüyor. "Çünkü bir anlamı var."

Alay ediyor. "O lanet şarkıdan nefret ediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, adımlarımı yavaşlatıyorum. "Hayır, sevmiyorsun. O şarkıyı severdin."

"Artık nefret ediyorum. Bana şunu hatırlatıyor..." Sola doğru bakıyor, sonra başını eğiyor. "Bana düşünmek istemediğim şeyleri hatırlatıyor."

"Bana bizi hatırlatıyor. Paylaştığımız güzel anıları." Ona doğru bir adım daha atıyorum. "Belki de bunları düşünmelisin. Belki iyileşmene yardımcı olur."

Bu onun dikkatini çekiyor ve şüpheli bir bakışla beni mızraklıyor. "İyileştirmek," diye papağan gibi tekrarlıyor, kelimeyi sanki çıkarken onu kesiyormuş gibi gıcırdatıyor.

Başımı salladım. "Evet... Sana yardım edebilirim. Neye ihtiyacın varsa ben olurum."

Cal ağır bir tempoyla bana bakmaya devam ediyor. Sonra gözlerini tekrar yukarı çevirmeden önce vücudumda tepeden tırnağa gezdiriyor. "Neye ihtiyacım olursa," diye tekrarlıyor, bu kez alçak sesle ve imalı bir şekilde.

Otuz derece sıcaklığa rağmen tenim ısınıyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ona bakıyorum.

Tuğladan kalkıyor, gözleri çıra ve alacakaranlıkla dönüyor. "Bana ne hakkında konuşmak istediğini söyle."

Başımı sallıyorum, duygularım cesaretimi kırıyor. "Burada olmaz." "Neden?"

Çünkü fırtınalı bir Şubat gecesinde kalbimi şehir merkezindeki bu kaldırımında kanlar içinde bırakmaktan korkuyorum. Ve burası bir kalbin kanaması için uygun bir yer değil. Burası çok soğuk, çok acı. Betona yapışıp donmadan önce onu hayata döndüremeyeceğim.

Ve bu şekilde gitmeyi hak etmiyor.

Cal bana yaklaşıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, zihnim söylemek istediğim, söylemem gereken, söylememem gereken şeylerle dolup taşıyor. Ama etrafımdaki her şey sessizleşirken -hızla geçen arabalar, yoldan geçenler ya da şehir merkezindeki uğultu yok- içimi bir inanç telaşının kapladığını hissediyorum.

Bu kelimelerin söylemem gereken ya da söylememem gereken kelimeler olup olmadığından emin değilim. Tek bildiğim söylemek *istediklerim olduğu*.

Ve bence önemli olan tek şey bu. Hayatın büyük planında, önemli olan budur.

"Seninle olmak istiyorum" diye fısıldarken boğazımda bir çöl ve ciğerlerimde örümcek ağları var.

Kekeleyerek durdu.

Gökyüzünden düşen birkaç sağanak, saçlarını beyaz bir örtüyle kaplıyor.

Hava soğuk, ama cevabını beklerken içimdeki her şey bir yangın gibi yanıyor.

Evet de.

Bunu da istediğini söyle.

Biliyorum, biliyorum, bunu senin de istediğini biliyorum.

Cal'ın çenesi sıkılır, gözleri sımsıkı kapanır. "Hayır, değilsin." Gözlerimin arkasından bir damla yaş süzülüyor. "Benim var."

"Senin için iyi değilim, Lucy. Söz veriyorum. Lütfen

bırak gitsin." "*Lütfen*" çaresiz ve umutsuz bir ses.

Cesur olmaya çalışarak ona doğru ilerliyorum. Onu zaten bildiği şeye ikna etmeye çalışıyorum. "Bana bunun imkânsız olmadığını söyle."

Bana bir kırıntı ver, küçücük bir umut kırıntısı.

Ama tek yaptığı elini uzatıp bileğime dolamak ve beni kendine çekmek oluyor. Beni tuğlaların arasında döndürüp başını kararlılıkla ve hararetle sallarken şaşkınlıkla ciyaklıyorum. "Tanrım... bırak artık," diyor tekrar. "Olmamı istediğin şey olamam. Bunu çok zorlaştırıyorsun."

"Gitmesine izin veremem." Göğsüm ağırlaştı, duygularımla dövüldüm. "Bu doğru hissettiriyor. Sanki-"

Sözlerimi bir öpücükle kesiyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Ağzıyla buluşan iniltiden nefret ediyorum, cesaretimi bastırıyor. Onu çalıyor ve zayıflığa dönüştürüyor.

Dili sıcak ve talepkâr. Ve çok, çok mükemmel.

Nefes alarak geri çekiliyorum. "Bana umut olduğunu söyle."

Talebim yalvarırcasına ve iğ. İçinde cesaret var. İçinde acımasızlık var.

Eğiliyor ve beni daha sert öpüyor, dili benimkini okşuyor. Dağınık ve kaotik, ama bir olasılık gibi geliyor; bir umut gibi. Ama cevabı hâlâ kırık dökük, ıstıraplı, "Bunu yapamam. Bu senin için adil değil."

"Lütfen." Bir hıçkırık kopuyor ve öpüşmemizi zehirliyor. "Bana bir gün beni seveceğini söyle," diye yalvarıyorum ağzına karşı.

Alnımız birbirine çarparken Cal'ın elleri yüzümü kavrayacak şekilde uzanıyor, parmak uçları tenime batıyor, yüzü acıya benzer bir şeyle bükölüyor. Kalçaları benimkileri itiyor, tahrik olduğu her halinden belli. Onun ereksiyonunu hissettiğim kadar, bununla mücadele etme kararlılığını da hissediyorum.

Beni tekrar öpüyor, saçlarımı çekiştiriyor.

Ağzım bir hain gibi açılıyor ve o dilini tekrar içeri sokarken ağzının içinde ağlayıp inliyorum. Ellerim kızgın ve çaresiz bir şekilde saçlarına dalıyor. ekiyorum, yumrukluyorum, tırnaklarım kafa derisini tırmalıyor, o da konik bir iniltiyle bana sürtünüyor.

Yeterince yaklaşamıyorum.

Onun içine girmek ve beni tutmaktan başka çaresi kalmayana kadar asla ayrılmamak istiyorum.

Bir bacağım kalçasından yukarı tırmanıyor, siki zonklayan göbeğimle aynı hizaya gelene kadar beline dolanıyor. İç amaşırım sıırılsıklam olmuştu.

Acaba o da hissediyor mu? Tekrar inliyor, ağız benimkinden ayrılıp yüzünü boynuma gömüyor ve kalçalarını bana doğru itiyor. Sürtünme zihnimi bulanıklaştırıyor, bedenimi titretiyor, iradem ayaklarımın altında küle dönüşüyor.

"Siktir... *siktir*, Lucy..." diye inliyor, boynumdaki deriyi ısıyor ve morarana kadar dişlerinin arasında çekiyor. "Seni çok istiyorum."

Beni istiyor ama bana *ihtiyacı* yok.

Benim ona ihtiyacım olduğu gibi değil.

Bana asla bundan fazlasını veremeyeceğini, asla sıradan bir seksten fazlası olamayacağımızı söylüyor ve ben yine de kendimi ona atıyor ve ayaklarımın dibinde bıraktığı yetersiz kırıntıları yiyorum.

Onu güçsüzce itiyorum.

Cal'ın yarı kapalı gözleri lamba ışığının altında beni içine çekiyor. Ben hâlâ hafif sarhoşum, o ise hafiften de öte. Gidecek yeri olmayan hormonlar viski ve romla birleşince felakete davetiye çıkarıyor. Keskin, dengesiz nefeslerle göğsünün genişleyip daralmasını izlerken alt dudakım titriyor. Soğuk, sıcak ve kafam karışık ve o kadar eminim ki, kalbimin bu kesinliğin ağırlığıyla çatladığını hissediyorum.

Ondan eminim.

Bizden.

Ama bana hiç cevap vermedi, tek yapmam gereken onun sessizliği. Ve ben de öyle yapıyorum. Kaçıyorum.

Elbisemin eteğini aşağı indirirken duvarı itiyorum ve ana girişten geri dönüyorum. Gözyaşlarımdan bulanıklaşan gözlerimle kalabalığın arasından dolanarak masamın önünden geçiyorum ve tuvalete doğru aceleyle kaçmadan önce kimsenin beni fark etmemesini umuyorum.

Köşeyi dönüyorum, saçlarım yüzümdeki gözyaşı lekelerine yapışıyor. Kapıya doğru hızla ilerlerken kapı grafitiler ve parlak çıkartmalarla süslenmişti. Ufacık, tekil bir banyo, sadece bir tuvalet ve lavabo var ve ucuz parfüm, bayat bira ve şu okyanus esintili oda spreylерinden biri gibi kokuyor.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Kapıyı sırtımla kapatırken içimden bir çığlık kaçıyor, bir anlık rahatlama için sabırsızlanıyorum.

Ancak kapı açıldığında yalnızlığım yarıda kesildi ve öne doğru tökezledim, ancak sert bir el beni tekrar ayağa kaldırdı.

Kolunu. Beni ayağa kaldırıp kendisine doğru döndürüyor ve Cal ile göz göze geldiğimde şaşkınlıkla bir nefes alıyorum.

Ona bakıyorum, zor nefes alıyorum, kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Sızdıran musluktan su damlacıkları süzülüyor.

Barın gürültüsü içeri sızıyor: takırdayan bardaklar, karmakarışık sesler, bir Bryan Adams cover'ı.

Burası bunu yapmam gereken en son yer. Ama yine de yapıyorum.

Birbirimize uçuyoruz.

Bir kez daha savruluyorum, ta ki o kapıyı çarparak kapatıp arkamdan uzanıp kilitleyene kadar. Boğazımdan bir nefes fırlıyor, öne doğru dalıp beni çalkantılı bir öpücüğe boğduğunda ağzı tarafından yutuluyorum. Bir elini başımın yanındaki kapıya dayamışken, diğer elini sahiplenme duygusuyla boğazıma doluyor ve ağzını boynumdan göğsüme, göğüslerimin arasındaki yara izine doğru sürüklerken başımı geriye doğru eğmeye zorluyor. İniltisi içimde titreşiyor ve bacağımı kaldırıp kalçasına kilitleniyorum, ellerim sabit durması için saçlarına yapışıyor.

"Cal," diye mırıldanıyor dudaklarım, kalbim küt küt atıyor.

Bacaklarımı ayırıyorum ve dili tekrar yukarı kayarken ve ağızlarımız kilitlenirken onu saçlarından tutup kendime çekiyorum. Tadı sigara ve dumanlı burbon gibi, kokusu günah gibi. Öpüşme çılgınca ve beceriksizce, diller birbirine dolanıyor, her şeyi ve her şeyi arıyor. Zor nefes alıyorum, zor ayakta duruyorum.

Akılsızca ellerim güneye doğru ilerliyor ve kemer tokasına uzanıyor.

Cal ağzımın içine doğru iniyor, neredeyse bir hırıltı. Elbisemi kalçalarımın kadar itiyor, sonra iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı yırtıyor. "Hâlâ âdet görüyor musun?" diye soruyor düzensiz bir şekilde.

Başımı
sallıyorum. Dün
bitti.

Cevabımı kaydeden iki parmak içime dalıyor ve pompalamaya başlıyor - o kadar lezzetli bir şekilde tanıdık, o kadar iyi ki zaten patlamanın eşiğindeyim.

Zevkten çılgın atacak gibi oluyorum ama beni ağzıyla susturuyor, elimi kemerinden çekip kendisi açıyor. Tokanın çınlamasını, fermuarın vızıltısını belli belirsiz fark ediyorum. Bacağımı tekrar beline doladığında kırmızı külotum bir ayak bileğimden sarkıyor. Başımı kapıya yaslıyorum, pelvisim parmaklarına doğru itilirken

içimde daha da derinlere iniyor. Neredeyse acıtıyor, ama umursamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Pantolonunun yere düştüğünü duyduğumda başımı kaldırıp gözlerimi indiriyorum. Kot pantolonu ayak bileklerinin etrafında koyu renk bir kot havuzuna dönüşmüş, boxer'ı aşağı doğru itilmiş, kaslı kalçalarının etrafına sıkışmış.

Öfkeli ereksiyonu bana dönük, büyük, dövmeli elinde yumruk olmuş. Şaftının çelik kalınlığının etrafındaki çıkıntılı damarlar nervürlenirken, şişman ucu precum ile parlıyor.

Aman Tanrım.

Seks yapacağız.

Tam burada, şu anda, bu pis bar banyosunda.

Her zaman hayalini kurduğum gül yapraklı, şaraplı ve yemekli, yavaş tempolu bir sevişme akşamı olmayacak. Dağınık, çığ ve çaresiz olacak.

Canın yanacak.

Uzun bir süre acıyacak. Ve ben hala istiyorum.

Bunu çok istiyorum.

Cal bir koluyla beni kapıya doğru kaldırıyor ve sikini kalçalarımın arasına sokuyor, başı kayganlığımın üzerinde kayarken dişlerinin arasından sert bir inilti çıkarıyor. "Siktir, Lucy... siktir," diye homurdanıyor, beni belinden tutarken alnımızı birbirine bastırıyor, parmakları içime giriyor. "Senin içinde boğuluyorum. Senin için *çıldırıyorum*."

Bacağımı ona daha sıkı sarıyorum ve diğer ayağım fayansa neredeyse hiç değmezken onu daha da yakınımaya çekiyorum. Kollarım omuzlarına dolanıyor, parmak uçlarım saçlarının arkasında gezinirken ona tutunuyorum.

İçime girdiğinde geriliyor, bir tutam saçımı sıkıyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum. "Oh Tanrım..."

İnleyerek alnını benimkinden ayırıyor ve daha da içeri iterken alnının omzuma düşmesine izin veriyor. "Lanet olsun... o kadar sıkısın ki..." Bir santim daha, bir homurtu daha. "Lucy, Lucy... *Siktir*. Çok ıslak, çok sıkı. Sen mükemmelsin."

Bu saldırı beni titretiyor, tam sınırdayım. "Cal... Cal, aman Tanrım," diye bağıriyorum, kalçalarımın ileri doğru pompalanmasını engelleyemiyorum.

"Sikimi mi istiyorsun?" diye kulağıma hırılıyor. Neredeyse yere yığılıyordum.

"Evet... lütfen, evet."

Daha da içeri kayıyor, bir santim daha, yıkıcı bir itme daha. Sesi hırçın, keskin hatlarla dolu ama boynuma yumuşaklıkla öpücükler konduruyor. "Çok mükemmel. Çok tatlı."

Acı tutkuyla birleşirken kalbim kaburgalarımın altında gümbür gümbür atıyor. Bedenlerimizin arasına bakıyorum ve sikişimin içimde kayboluşunu izliyorum - ve parmaklarını klitorisime götürüp çekilirken beni ovmaya başladığında, sonra tekrar içeri girip bunu tekrar tekrar yaptığında, paramparça oluyorum.

Ateşli ellerle onu kavriyorum, orgazm beni sular altında bırakırken tüm vücudum titriyor. Başım kapıya çarpıyor, diğer bacağım beline sarılmak için kalkıyor.

Cal iki eliyle beni kıcımdan kavriyor ve sonuna kadar içeri sokuyor.

Vay anasını.

Bir acı şoku içimi kesip geçerken dalgalanmalar ve dalgalar sönüyor.

Başını kaldırıyor, gözleri özür, arzu, zayıflık ve *her şeyle* benimkilere kilitleniyor. Ağzıma karşı çaresizce inlerken gözleri altın sarısı bir kahverengiyle parlıyor. Dudaklarım ayrılıyor, kollarının arasında hareketsiz kalırken boğazımdan sadece bir miyavlama kaçıyor. Bir elim paltosunun derisini sıkıyor, diğer elim saçlarına dolanmış, onu incitmekten korktuğum kadar sert çekiştiriyorum.

Ama bana zarar vermekten korktuğunu biliyorum.

Titrek bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum, pelvisimi sessiz bir rıza gibi öne doğru eğiyorum.

Gözleri kapanıyor, dudakları benimkilere yaklaşıyor, ta ki ikimiz de açık ağızlarla birbirimize karşı nefes nefese kalana kadar. Hareket etmeye başladı. Hızlı, sarsıntılı itişler, sanki sahip olabileceği herhangi bir kontrol toza dönüşmüş gibi.

"Tanrım..." Bir elini kapıya dayayarak sağ koluyla beni arkamdan tutuyor ve içime doğru itiyor. "Lucy...siktir..."

Gözlerimi sıkıca kapatıp acının sancılarını engelliyorum.

Onun içimdeki hissine odaklanıyorum, dışarı çekip tekrar içeri itiyor, büyük, sert ve her şeyi tüketiyor.

Çıkardığı sesleri ezberliyorum, omurgamı titreten gırtlaktan gelen iniltiler.

Dili içeri girdiğinde ağzım daha da açılıyor, içimden daha fazla inilti dökülüyor. Temposu artıyor, içimdeki zevk düğümü tekrar çözülüyor, acının yerini alıyor ve onu daha sıkı kavriyorum, itişlerini kendiminkilerle karşılamaya çalışıyorum.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip yumruk yapıyor ve dilini ağzımdan çekip törpülüyor: "Çok iyi hissediyorsun. Çok tatlı ve

sıkı."

Gözlerimi zorla açıyorum.

Vücutlarımız birbirine çarparken, kürek kemiklerim tahtaya vururken yüzü acı dolu bir zevk maskesine dönüşüyor.

Islak, kaygan sesler etrafımızda yankılanıyor, topraksı şampuanının ve tütünün kokusu başımı döndürüyor.

Daha hızlı, daha sert, daha hızlı, daha sert.

Kalçalarım onun beline dolanmış, yanaklarım sıcaktan kızarmış, saçlarım onun parmaklarının arasından geçerken keçeleşmiş bir halde kapıya doğru itiliyorum.

Yüzünü tekrar omzumun kıvrımına gömüyor, kalçaları küçük bir koordinasyonla ve her türlü aciliyetle hareket edene kadar hızını artırıyor.

O gelecek.

Cal geriliyor, bana her zamankinden daha sıkı sarılıyor.

"Oh, siktir... *siktir*," diye inliyor boynuma doğru, yumruğu saçlarımı sıkıyor, avuçları kıcımlı sıkarken içime pompalıyor ve serbest kalıyor.

Zonkladığını, boşaldığını, beni doldurduğunu hissediyorum, coşku dolu inlemeleri son hamleleriyle aynı anda kulağıma ulaşıyor.

Bana doğru çöktüğünde, sıcak nefesleri kulağımın altındaki hassas deri parçasına çarpıyor, bacaklarımdan biri uyluğundan aşağı kayıyor. Bileğimi baldırına doluyor ve kapıya doğru gevşiyorum.

Titreyen bir nefes alarak tavana bakıyorum.

Loş sarı ampuller tepede titreşerek bir küme ölü sineği aydınlatıyor. Küflü banyo kokusu ve Glade deniz esintisi baş döndürücü seks bulutuna karışırken damlayan musluğun sesi daha da yükseliyor.

Cal yavaşça başını kaldırırken uzun, boğuk bir iç çekiş kulağımın kabuğunu gıdıklıyor.

İçimden kaymaya başladığını hissediyorum. Ve bu acıtıyor.

Acıtıyor ve sürtünüyor ve sonuna kadar çekerken sıkılmış dişlerimin arasından çıkardığım tıslamaya engel olamıyorum. Gözlerim kapanıyor ve yavaşça yere yatırıldığımda keskin bir nefes alıyorum, ince topuklu ayakkabılarımla titreyen bacaklarımda ağırlığı altında bükülüyor.

"Yüce İsa," diye fısıldadığını duyuyorum alçak, kırık bir sesle.

Orada öylece duruyorum, göz kırpyorum, dişlerim alt dudağıma gömülüyor ve onun salgısının iç bacaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

"Kahretsin, Lucy, özür dilerim... Çok özür dilerim."

Sonunda ona bakıyorum, gözyaşlarımı tutabildiğim için rahatlamışım. Üzgün değilim, pişman değilim ama ne yapacağımı bilemediğim duygularla dolup taşıyorum.

Harap olmuş görünüyor.

Bir elini yüzünde ve saçlarında gezdirdikten sonra çılgınca poposunu yukarı çekip fermuarını çekiştirirken gözlerinde vahşi bir parıltı var.

"Cal."

Beni duyduğunu sanmıyorum çünkü küçük lavaboya doğru dönüyor ve kâğıt gibi ince havlu makaralarını indiriyor. Suyu ılık açıyor, karton gibi kahverengi kâğıtları sıırıslamak olana kadar suyun altına itiyor, sonra elinde parçalanırken sıkarak çıkarmaya çalışıyor. "Kahretsin," diye küfrediyor, her şeyi yeniden yapıyor, rulodan başka bir kâğıt havlu çıkarıp onu daha nazikçe ıslatıyor. Cal arkasını dönüp bana yaklaşıyor, dizlerinin üzerine çöküp kalçalarımı ayırıyor.

"Cal..." Tekrarlıyorum, sadece boğuk bir fısıltıyla. Ne yapacağımdan emin değilim, bu yüzden havluyu bacaklarımın arasındaki hassas noktaya sürerken onu izliyorum. Biraz irkiliyorum. Sıcaklığıma karşı serin hissettiriyor ama aynı zamanda yakıyor.

Kâğıdı kalçalarımın bir aşağı bir yukarı gezdirirken ve kıpkırmızı oluşunu izlerken o korkunç sesi çıkarıyor. "Tanrım, Lucy..." Başı öne arkaya sallanıyor, yüz hatları acıyla sıkışmış. "Özür dilerim."

Bir elimi kaldırıp başının tepesine koyuyorum. Yumuşak, dalgalı saç tutamları parmaklarıma ipek gibi dokunuyor. "Bunu ben istedim," diyorum ona usulca. "İkimiz de istedik. Sorun değil."

"Bu iyi değil. Hiç iyi değil." Cal beni temizlemeye, benimle ilgilenmeye devam ediyor, havluyu cildimde dikkatlice sürüklüyor, tıpkı hafta başında regl olduğumda yaptığı gibi.

Bana bu anı daha önce hayal ettiğini söylemişti ama bu şekilde hayal ettiğini sanmıyorum.

Biri yumruğunu kapının diğer tarafına vuruyor.

Bu davetsiz misafirden irkiliyorum, gerçeklik içime çöküyor: neredeyiz, ne yaptık, bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok...

"Acele et, işemem lazım!" diye bağılıyor bir yabancının sesi.

Cal birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. Elbisemin eteklerini kalçalarımın üzerinden aşağıya, uyluğumun ortasına kadar çekiştiriyor.

Yere bakıyorum ve ayakkabımın tabanıyla iç çamaşırlarıma bastığımı fark ediyorum. Onları tekrar giyemem; muhtemelen kirlenmişlerdir. Telaşla eğildim.

Cal kullanılmış kağıt havluları arkalarından atarken, onları toplayıp çöp kutusuna gömüyor.

Ve sonra hiçbir şey olmamış gibi.

Geriye kalan tek kanıt bacaklarımın arasında zonklayan ağrı ve Cal'ın gözlerindeki trajik bakış.

Bana bakıyor ve gözlerini kırıştırıyor, başını sallarken kaşları derin bir çatıklıkla eğiliyor. "Çok özür dilerim, günışığım. I-"

"Acele edin lan!" diye bağıyor biri, avucunu kapıya vurarak.

İkimiz de sıçradık.

Cal tekrar gözlerini kırıştırır ve çenesini eğerek derin bir nefes verir.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden dönüp kapının kilidini açıyorum ve bar gürültüsü beni sağır ederken kapıyı çekip açıyorum. Yirmili yaşlarında tiki bir adam ellerini ceplerine sokmuş, uzak duvara yaslanmış bana ölümcül bir bakış fırlatıyor. Cal arkamdan sıvışıp uzaklaştığında adamın dikkati hafifçe dağılıyor.

Yabancı, karmakarışık saçlarımı ve arı sokmuş dudaklarımı fark etmiş olmalı ki yumruğunu havaya kaldırıyor. "Birinin *şansı yaver gitmiş*," diye kahkaha atarak bağıyor, sonra tökezleyerek yanımdan geçip banyoya giriyor.

Yutkunuyorum.

Çevresel görüşümün dışında Cal, gerginlikten titreyerek, omuzlarını dikleştirmiş bir şekilde barın karşısındaki masamıza doğru fırlıyor ve ben de zihinsel olarak kendimi toparlayıp aynısını yapıyorum.

Biri fark edecek mi merak ediyorum. Acaba Alyssa fark edecek mi?

Barın içinde dengesiz yürüyüşüme başlarken saçlarımın karışık ağları gözlerime düşüyor. Bileğim topuğuma dolanıyor ve biri bana biraz su içmemi söylüyor. Bacaklarımın arası ağrıyor ve sızlıyor, kalçalarım daha fazla kayganlıkla birbirine sürtünüyor.

Berbat durumdayım.

Alyssa bir şeylerin ters gittiğini Nash'le konuşurken dönüp bana göz kırptığında kesinlikle fark ediyor. Etrafıma bakıp Cal'i arıyorum, arkamdaki masada öne doğru eğilmiş, başını ellerinin arasına almış olduğunu görüyorum. Sinirle Alyssa'ya dönüp bakıyorum ve duruyorum.

Üçünün de başı döndü.

Bütün gözler üzerimde.

Biliyorlar, biliyorlar, biliyorlar.

Alyssa masanın karşısından cenazeye gitmeye hazırlanıyormuş gibi görünen Cal'a bakıyor, sonra bana dönüyor. Neyse ki bana lütfediyor. "Biliyor musun, yorulmaya başladım. Bu gecelik bu kadar yeter mi?"

Nash boğazını temizler ve ayağa kalkar. "Evet, aynı. Yakında tekrar sahnede görüşürüz, Luc?"

Dante de bir şeyler mırıldanıyor ama kelimeler anlaşılmıyor. Cal sandalyeden kalkıp masanın üzerine yirmi dolarlık bir banknot bırakırken ona bakıyorum.

Belirli bir şeye kafa sallayarak yanağımı kaşıyorum ve bacaklarımı Cal'a doğru hareket etmeye zorluyorum. Sanırım bana doğru dönecek, konuşabilmemiz için beni eve götürmeyi teklif edecek, bana sarılacak ya da beni kucaklayacak ya da ona yaklaştığımı görecektir - ama bunun yerine cırtlak bir şekilde duruyorum.

O bunu yapmaz.

Bunu hiç yapmıyor.

Diğer tarafa, ön kapıdan çıkıp gidişini izlerken kalbim duracak gibi oluyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

CAL

I Bir kova buzlu su yüzüme çarptığında irkilerek uyandım.
"Ne oluyor *lan*?" Buzlu damlacıklar gömleğimin yakasından aşağı süzülürken sıçrayarak ayağa kalkıyorum. İki elimi de yüzüme sürüp ıslak ıslak

Gözlerimden saç parçaları kaçıyor, önümde duran kişiye odaklanmaya çalışıyorum.

"Seni aptal, *aptal* salak."

Göz kırpıyorum.

Ses kırbaç gibi şaklıyor ve onun Jolene olduğunu anlıyorum.

Jolene'in evimde ne işi var?

"Delirdin mi sen?" Mırıldanıyorum, tişörtümü sıkıyorum ve kucağımdaki buz küplerini silkeliyorum.

"Öyle misin?" İki yumruğunu beline dayıyor ve tiksinti dolu bir bakışla beni mızraklıyor. "Tekrar kullandığına inanamıyorum. Seni boğmak istiyorum. Gerçekten seni boğmak istiyorum."

Bilişsel becerilerim salyangoz hızında çalışıyor, bu yüzden onun iddiasını anlamam bir dakika sürüyor. Kaşlarımı çatıyorum ve avuç içimi alnımın ortasına bastırıyorum. "Ben..." Muhtemelen Oscar'dan aldığım uyuşturucuları duyduğunu fark ettiğimde kelimeler kesiliyor. *Kahretsin.* "Ben hiçbir şey almadım."

"Sen lanet bir yalancısın."

"Yalan söylemiyorum. Tanrım." Kanepeye sırtımı yaslayıp saçlarımdaki suyu silkeliyorum. Eve döndüğümde kendimi komaya sokacak kadar içmiş olmamın etkileri hâlâ içimde yüzüyor ve dikkatimi dağıtıyor. Midem bulanıyor ve kendimi iyi hissetmiyorum. "Komodinimin içindeler. Onlara dokunmadım."

Jolene bana hâlâ inanmıyormuş gibi eğiliyor ve göz bebeklerimi ve göz hareketlerimi tam olarak incelemek için başparmağıyla göz kapaklarımı açıyor.

Elini çekiyorum. "Kullanmıyorum, Jolene. Belki kullanacaktım ama..."
Ama... Lucy.

Lucy.

Lanet olsun. Lucy.

Lanet olsun, rüya değildi.

Gerçekten oldu.

Hayır, hayır, lanet olsun.

Bakışlarım lanet olası bir zaman makinesi bulmak için odanın içinde çılgınca zigzaglar çiziyor ama tek gördüğüm Jolene'in her zaman içimi gören o gri-yeşil gözleriyle beni incelediği.

Başını eğip ıslak kıyafetlerimi, kireçli tenimi ve hayalet gibi yüz ifademi inceliyor. "Senin kıza mesaj attım bile. Yola çıktı."

Bu, migrenim için hiçbir şey yapmadan dik durmamı sağladı. "Sen Ne?"

Lanet olsun.

Telefonumu arıyorum ve şans eseri buzlu su saldırısından kurtulmuş bir şekilde yanımdaki kanepe minderinin üzerinde buluyorum. Giden mesajlarımı bakıyorum ve kanıtları çabucak görüyorum.

JOLENE:

Selam ben Jolene. Sana Cal'in telefonundan mesaj atıyorum çünkü aptal bir pislik gibi kanepede sızdı ve kendi başına yapamıyor. Kız arkadaşına ihtiyacı var.

Metnin ardından aptal bir pislik gibi kanepede sızdığım bulanık bir fotoğraf geliyor.

Sikeyim.

Lucy'nin cevabı bana bakıyor, on beş dakika önce gönderilmiş.

LUCY:

Teşekkür ederim. Aslında çoktan yola çıktım. Dün gece bir arkadaşım da kaldım. Bana bir iyilik yapıp köpeklerimi tuvaletlerini yapmaları için dışarı çıkarabilir misin? Gerçekten minnettar olurum :)

JOLENE:

Tamamdır!

Sanki soğuk su bir şekilde derimin içinden sızmış gibi damarlarımda buz kayıyor. Ama bu su değil, kendi kişisel pişmanlık buzulum. "O benim kızım değil," diye mırıldanıyorum sefilce.

O değil.

Lucy'nin benim kızım olma ihtimali, kontrolümü kaybedip onu kirli bir bar tuvaletinde çiğ çiğ siktiğim anda pencereden uçup gitti.

Bekâretini en iğrenç şekilde çaldım ve aptalca ve pervasızca içine boşaldım.

Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

Onun için iyi bir şey yapacağımı, zaman ayıracağımı ve her santimine değer vereceğimi söyledim ama bunların hiçbirini yapmadım. Ona ucuz bir kadınmış gibi davrandım.

Utanc bana çarpıyor. Sanırım kusacağım.

Viski, ne kadar boktan biri olduğumu biliyormuş gibi bana dönüyor ve koltuktan sıçrayıp mutfığa doğru sendeliyorum ve çöp kutuma yığılıyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Bunu ona yaptığıma inanamıyorum.

Çöp sepetinden kalkarak kıcımin üstüne düşüyorum ve beni ayakta tutan tek şey o olana kadar uzaktaki duvara yaslanıyorum. Saate baktığımda ertesi sabah saatin çoktan dokuz olduğunu fark ediyorum.

Lucy eve hiç gelmedi.

Kafamı dağıtmak için sigara içmeye dışarı çıktım ve sefil bir on dakika boyunca sokakta volta atmayı bitirdiğimde Alyssa ile birlikte kaçmıştı bile. İçeri girip onu aradığımda gitmiş olduğunu fark ettim.

Muhtemelen onu bir korkak gibi terk ettiğimi düşünmüştür.

Dürüst olmak gerekirse, bunu düşündüm. Bisikletime atlayıp bir daha arkama bakmamayı düşündüm. Neyse ki o akşam yaptığım pek çok hatadan biri bu değildi; eve Uber'le döndüm, köpek kaplarını doldurdum, sonra da hiç uyanmamayı umarak içip uyudum.

Sonsuza kadar uyumak, Lucy'ye yaptığım şeyle yüzleşmekten daha iyi geliyordu. Sanırım yine hasta olacağım.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, ikinci kez kusmamak için burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. "Kahretsin, kahretsin, lanet olsun, *kahretsin.*"

Başımı geriye atarken yumruğum fayans zemine çarpıyor.

Cricket kanepenin altından çıkıp yayılmış bacaklarımın ve ayak bileklerimin etrafına dolanıyor, küçük burnunu kot pantolonumun içine sokuyor. Mırıldıyor. Sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi mırıldıyor ve bu beni daha da kötü hissettiriyor.

"Kendine ne yapıyorsun böyle?" Jolene usulca sorar.

Gözümün ucuyla bana doğru yaklaşan bir karaltı ve sesi başlangıçtaki azarlayıcı tonundan uzaklaşıp daha yumuşak bir tona bürünüyor. Küçümsemeden çok acıma.

Daha da kötüsü.

Tek yapabildiğim başımı sallamak çünkü bilmiyorum bile. Ne yaptığımı bilmiyorum - tek bildiğim yaptığım ve asla geri alamayacağım şey.

"Çok yol kat ettin Cal. Seni böyle görmek beni öldürüyor."

Ve sonra yanıma çömeliyor, deri pantolonu her iki gözünün köşesinden kanat şeklinde çekilmiş mürekkepli göz kalemiyle eşleşiyor. Kıvrıkcık, siyah saçları görüş alanıma giriyor ve çenem sıkılıyor. Dişlerim birbirine çarpıyor, neredeyse kırılacak.

Çatlamak üzereyim.

Belki çoktan bıraktım, belki de hiç bırakmadım.

"Onunla yattım," diye mırıldanıyorum sefilce, ellerimi kalçalarımı taşlamak için yumuyorum. Cricket, içinde saklanmış çıtır çıtır bir şey bulma umuduyla bir tanesine hafifçe vuruyor. "Onu mahvettim." Öfke ve pişmanlık siyah bir pelerin gibi üzerime örtülüyor. "*Tanrım.*"

Jolene yanımda duvara yaslanırken bir iç çekiş kulaklarımı dolduruyor. Aramızdaki boşluğu sessizlik dolduruyor ve beni incelemek için uzun bir an ayırıyor. Beni okumak için. "O yetişkin bir kız," diyor sonunda. "Eğer olduysa, bunu o istedi ve dürüst olmak gerekirse daha önce olmamasına şaşırdım. O gün garajda sana nasıl baktığını gördüm - senin için deli oluyor Cal."

Buz gibi gülüyorum. "Onun hatası."

Omzuma beklediğimden daha sert bir tokat atıyor ama muhtemelen hak ettiğim kadar sert değil. "Kes şu kendinden nefret etme saçmalığını. Sen bundan daha iyisin. Çoğu zaman iflah olmaz bir pislik olduğun kesin ama sandığın kadar da kötü değilsin."

"Teşekkürler."

"Ben ciddiym. İki buçuk yıl önce seni bu yola sokan şey bu düşünce tarzıydı ve bunun tekrarlanmasına seyirci kalırsam lanetleneceğim."

Eylül ayındaki o yağmurlu gece hâlâ üzerimde bir yük, kasvetli varlığımı tamamlayan bir başka trajedi. Gıcırdayan lastikler, lamba ışığının bulanıklığı, kaldırıma çarpan metaller. Islak zeminde uzanırken yıldızların görünüşü, gözlerime damlayan kan.

Hareket ediyor gibi görünüyordlardı. Galaksiden galaksiye dans ediyor, benim olmayan dilekleri yerine getiriyorlardı. Yağmur yüzüme yağarken ve sırtım ikiye ayrılmış gibi hissederken o anda Emma'yı düşündüm. Onun da o yıldızların arasında olup olmadığını merak ettim. Babamın da. Biraz daha parlak, biraz daha büyümlü görünüyordlardı, ama motosikletimin patinaj yapmasına ve beni motordan atmasına neden olan ağrı kesicilerin kalıcı etkileri olabilirdi.

O acımasız aylarda kontrolümün nasıl sarsıldığını hâlâ hissediyorum.

Çıkış yolu olmayan bir mezarlığın altında rehin tutulma hissi. Ne temiz hava, ne de çamurların arasından sızan ve beni sağlam zemine yönlendiren güneş ışığı. Tırnaklarım geriye doğru bükülene, parmaklarım kanayana ve ciğerlerim kir ve harçtan boğulana kadar tırmanmam gerektiğini biliyordum.

Bunu biliyordum ama kulağa çok zor geliyordu.

Hayatta hiçbir şey kolay olmamışken, kolay çıkış yolu cazip geliyordu. Bu yüzden karşıma çıkan her kolay şeye sarıldım.

Alkol, uyuşturucu, isimsiz kadınlar.

Karanlık bir yerdeydim, bu yüzden kendimi ona göre gölgeledim. Ve sonra kaza oldu.

"O hapları neden aldın?" Jolene bana sordu. Endişesi her kelimesine sinmiş. "Hayatında tekrar o yola girmeyi düşünecek kadar kötü ne olmuş olabilir? Çok çalıştın Cal. Ben sadece... Açıkçası çok kızgınım. Sana gerçekten çok kızgınım."

Sesindeki öfkeyi, ne kadar önemsedığını duyuyorum.

Ben cevap veremedim köpekler verandanın perdesini tırmalamaya başlıyor, ben de kışımı yerden kaldırıp mutfığa doğru ilerleyerek onları içeri alıyorum. Tüylerindeki kar tanelerini silkeliyorlar ve samur ve krem rengi bir bulanıklık içinde manik daireler çiziyorlar.

Kiki bana Lucy'yi hatırlatıyor. Hiper, memnun etmeye hevesli, her zaman sevgiyi arıyor, yanlışı yerlerde bile. Lemon bana Emma'yı düşündürüyor. Soğukkanlı ve kendinden emin, hiç siklemiyor.

Bir de benim sevgi ve ilgiyi reddeden huysuz kediciğim var.
Genellikle saklanırlar. Genellikle gölgelerde gizlenir, güneşten korkar.

Paralelliklere neredeyse güleceğim.

Cricket beni şaşırtıyor ve kaosa katılarak köpekleri mutfaktan oturma odasına kadar kovalıyor. Bir dakika duruyorum, duraklıyorum. Bu sahne beni bir kez olsun hafif ve neşeli bir şeye dikkatimi vermeye zorluyor; kendi iç karartıcı saçmalıklarımın başka bir şeye.

Üç beklenmedik arkadaş, kaygısız ve vahşi bir şekilde koşarak macera yaratırken, korkmuş küçük bir kedi "siktir et" der ve doğrudan karışıma dalar.

Duvara yaslanıp ellerimi hâlâ nemli olan ceplerime sokarken göğsüm sıkışıyor. Jolene'e bakıyorum ve çenemi döndürüyorum. Orada bağdaş kurmuş oturuyor, sorusuna cevap vermemi, hayatımı neden tekrar mahvetmeye çalıştığıma ışık tutmamı bekliyor.

Beni bu işten sıyrmasına imkân yok ve ben de onu suçlamıyorum.
"Onları almak gibi bir niyetim olduğundan bile emin değilim." Bir elimi ovuşturuyorum

saçlarımı karıştırıp eklemlerime vuruyorum. Ayakta durmak zor geliyor ama dik durmayı başarıyorum. "Bu... tanıdık bir güvenlik ağıydı. Orada olduklarını bilmek her şeyi biraz daha kolaylaştırıyordu. Yakınımda."

Eminim bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordur ama bence gerçek bu. Doğru hissettiriyor. Boğazıma bir hap tıkmak için milyonlarca fırsat vardı ama yapmadım. Her zaman Lucy'yi ve onun ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünürdüm - onu hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek *beni ne* kadar hayal kırıklığına uğrattı.

Kendimi hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek.

Tekrar.

Jolene cevabımı alırken dudaklarını büküyor. Dumanlı gözleri yeşim taşıyla birleşerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve ellerini kucağında birleştiriyor. "Biliyor mu?" diye merak ediyor.

"Hayır. Sanırım daha sık içtiğimi fark etti ama haplardan haberi yok."

"Bunlardan herhangi birini biliyor mu? Geçmişini, geçmişini? Kazayı?"

Başımı hızlıca sallayarak gözlerimi kapatıyorum, sanki anıları yerinden oynatmaya çalışıyormuşum gibi. "Hayır."

"İstersen onunla konuşabilirim. Eğer daha kolaysa." Kulağa hoş, korkakça bir yol gibi geliyor. *Cezbedici.*

"Yapamam," diyorum sonunda. "Bu işi yeterince berbat ettim. Erkek olma zamanı."

"Güzel. Kabul etseydin seni yine tokatlayacaktım," diyor kollarını kavuşturarak.

Bir gülümseme seğirir ama yapışmaz.

Jolene benim en kötü halimi gördü, bundan eminim. En iyi halimi de gördüğünü söylemek isterdim ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. En iyi yanım, kız kardeşimin Şeytan'la yollarının kesiştiği gece fırtına bulutlarıyla dolu bir gökyüzünün altında kaldı.

O kişiye geri dönmenin yolunu
bulmalıyım. Eve dönüş yolunu
bulmalıyım.

Bu düşünce aklımdan geçerken, kapının tokmağı dönüyor ve siyah elbiseli bir melek içeri adım atıyor. Anında iki köpeği tarafından pusuya düşürülüyor, Kiki bir aşağı bir yukarı zıplıyor, Lemon topuklarının etrafında dönüyor. Cricket kenarda durmuş ne yapacağını düşünürken onu izlemekten kendimi alamıyorum.

Lucy'nin bacağını koklamak için öne doğru süzüldüğünde beni ikinci kez şaşırtıyor.

Dikkatli, dikkatli.

Ama yine de yapıyor. Lucy'nin eğilmesine ve tekrar kanepenin altına kaçmadan önce kulaklarının arasını hızlıca kaşımaya izin veriyor.

Lucy başını kaldırıp odanın diğer ucunda durduğumu fark ettiğinde rimel lekeleri ve kan çanağına dönmüş gözler bakışlarımı karşılıyor.

Nefes almayı bıraktım. Dün gecenin anıları geri geliyor ve beni tam karnımdan vuruyor. Bacaklarının etrafıma sarılmış hissi, çıkardığı sesler, adımları en sevdiği şeymiş gibi inlemesi. İçine ilk kez girdiğimde ne kadar sıkı, ıslak ve *mükemmel* hissettiğini. Onu hiç bırakmak istemeyişim.

Bunu o istedi; istediğini biliyorum. İstedikinden son derece emin olmasaydım bunun olmasına izin vermezdim.

Ve hala bunun için kendimden nefret ediyorum.

Bu şekilde olmamalıydı, bu kadar ani ve pervasızca. *Orada* değil, tam o anda değil. Bundan daha iyisini hak ediyordu. Daha tatlı, daha yumuşak, daha nazik bir şey.

Beni hasta ediyor. Her yerimi yakıyor.

Kalbimi kırıyor.

Jolene yerdeki yerinden sıçradı ve kapı aralığındaki Lucy'ye doğru ilerledi. Omzunun üzerinden bana bakmak için durakladı. "Ziggy ve ben bisikletini alacağız. Adresi bana mesaj at," diyor ve bana minnettarlıkla karşılık verdiğim sivri bir bakış gönderiyor.

Lucy'ye doğru eğilip kolunu nazikçe sıkarken ne dediğini duyamıyorum ama Lucy sulu bir gülümsemeyle başını sallıyor ve sonra ona bir şey için teşekkür ediyor.

Jolene'i daha sonra daha iyi teşekkür edeceğimi bilerek kendi gülümseme versiyonumla uğurluyorum. Ve sonra sadece ben ve Lucy yüz yüze duruyoruz, aramızda bir oda var.

Aramızda çok şey var.

Ona ne diyeceğimi bilmiyorum.

Herhangi bir şey, her şey.

Bir şeyler.

Yutkunduğumda boğazımdan çamur akıyor ve duvardan uzaklaşıyorum, ellerim tekrar ceplerime giriyor. "Hey."

Sanırım bu da bir şeydir.

Bir yanım Lucy'nin pençeleri ve dişleriyle üzerime gelmesini bekliyor. Gazap ve intikam.

Kalbime elli kırbaç.

Beklediğim son şey bir kucaklaşma.

Bacakları onu bana doğru taşırken stilettolar parke zeminimde tıkırdıyor. Sallantılı ve dengesiz ama yine de kararlı. Amaç dolu, yürüyüşünde zerre kadar kızgınlık yok. Kolları beni sardığında, yüzü ıslak gömleğime çarptığında beni gafil avlıyor ve dengemi sarsıyor.

Ve sonra fısıldıyor, "Hey."

Hey.

Kollarım onu tutmak için kalktı. İçgüdü, özür, ihtiyaç. "Özür dilerim," diye saçlarına doğru nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. "Böyle olmamalıydı."

Derin bir nefes alıyor, sözleri kalbimi hedef alıyor. "Nasıl olduğu ya da nerede olduğu umurumda değil. Tek umursadığım kiminle olduğu."

Gerginlik içimde dalgalanıyor.

Bunu kastetmiş olamaz, bu mümkün değil.

"Ama," diye devam ediyor, "bunu bir daha yapamam. Ne o şekilde, ne de bu şekilde. İyi değilsin ve sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Benimle ilgilenmek istediğini söylüyorsun ama önce kendinle ilgilenmelisin." Gözleri bana bakıyor, çok fazla kalp ağrısı ile parlıyor. Ne yapacağını bilemiyor. Tek istediği bana yardım etmek, çünkü Lucy bu, ama nasıl yapacağını bilmiyor. "Bu canımı acıtıyor Cal," diye fısıldıyor acı içinde, elbisesinin önünü kalbini sıkarak yumrukluyor. "Beni incitiyorsun."

Sikeyim.

Ona bakakaldım.

Kendi kendime verdiğim acı içimi yakıp kavuruyor. Tek yapmak istediğim onu korumak, güvende tutmak, yakınımda tutmaktı ama hastalıklı çaresizlik ve geçmiş travmaların kalıntıları çabalarımı yıkıma dönüştürdü. Ben sadece tam tersini yaptım.

İblislerim en kötü senaryoları en olası senaryolara dönüştürüyor.

Şeytanlarım geçmişî bana karşı kullanıyor, onu kanıt olarak etiketliyor.

Her zaman başarısız
olacağımın kanıtı. Her
zaman kaybedeceğim.

Bir yanıt bulmaya çalışarak nefesimi üflüyorum ve konuşmaya başlıyorum ama Lucy başını sallıyor ve elimi tutuyor. "Hiç uyumadım," diyor bana, gözleri iri ve yorgun, geriye doğru çekilerek. "Konuşmamız gerek ama... belki önce benimle yatabilirsin. Sadece kısa bir süre için."

Ona söylemem gereken o kadar çok şey var ki.

Özür dilerim, özür dilerim, çok özür dilerim.

Geçmişimi, bağımlılık geçmişimi, kazayı itiraf etmeliyim. Dün gece olanları ve *bir* daha olursa ne olacağını. Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığımı.

Daha önce bir kadına karşı hiç bu kadar dikkatsiz davranmamıştım - her zaman, *her zaman* prezervatif kullandım. Seks yapmayalı uzun zaman oldu, bu yüzden ona bir şey vermeyeceğimi biliyorum, ama yine de gerçekten aptalcaydı.

Tanrım. Ya hamile kalırsa?

Yakın zamanda baba olmaya uygun değilim. Kendime zor bakıyorum.

Bu düşünceyle nabzım hızlanıyor ama Lucy çoktan beni kısa koridordan misafir yatak odasına doğru yönlendiriyor, corgis'leri ayak bileklerimizi takip ediyor.

Konuşuruz.

Konuşuruz.

Ama önce iyileşeceğiz.

Kiki ve Lemon köpek yataklarında birlikte kıvrılırken Lucy şiltenin üzerine tırmanıyor ve battaniyenin altına girerek panda ayısına uzanıyor.

"Bana bir dakika ver," diyorum ona. Kahverengi saçları başının etrafında toplanıyor, açık çikolata rengi bir hale yastığın üstünü süslüyor. "Hemen döneceğim."

Her şey sırayla.

Bana başıyla selam veriyor ve ben de kendi yatak odama doğru yürüyüp

başucumdaki çekmecedен gümüş tenekeyi çıkarıyorum. Tereddüt etmedim, duraklamadım.

nefes alıyorum. İçimdeki güven ateşi beni koridordaki banyoya götürüyor ve hiç düşünmeden hapları tuvalete atıp sifonu çekiyorum. Dönüp durmalarını ve kanalizasyonda kaybolmalarını izliyorum.

İyi ki kurtulduk.

Sonra misafir odasına dönüp Lucy'nin yanına gidiyorum ve uykuya dalarken göğsünün sürekli inip kalkmasını izliyorum. Dizim yatağa çarptığında kirpikleri titreyerek açılıyor. Dağınık pencere ışığında gözlerimiz buluşuyor ve dudaklarını bir gülümseme boyuyor. Sanırım rahatlama.

Gömleğim hâlâ nemli olduğu için başımın üzerinden çekip yatağın yanına atıyorum ve sonra onun yanına uzanıyorum. Battaniyeleri ikimizin üzerine çekerken bana doğru dönüyor. Kelimeler ağzından çıkmıyor ama bir kolumu beline doladığımda kalp atışları göğsümde yüksek sesle atıyor.

Elim kalçasında kalıyor, gün ışığı odaya sızarken gözlerim onu içine çekmek için alçalıyor. Dağınık saçlarına, pembe yanaklarına, kirli elbisesine bakıyorum. Göğüs kemiği boyunca uzanan yara izlerini.

Bir parmağımla büzülmüş derilerini ve yumuşak kenarlarını gıdıklıyorum.

Lucy neredeyse hiç kıpırdamıyor, titremiyor. Kollarımın rahatlığında uykuya dalıyor ve ben de aynı şeyi yapmak için gözlerimi kapatıyorum.

Yara izlerini, savaş yaralarını düşünüyorum. Hayatı boyunca gururla taşıdığı bir savaşın fiziksel kanıtları. Onları asla saklamaya çalışmıyor, makyaj yapmıyor ya da eşarp ve şallarla kendini kamufle etmiyor.

Onlardan utanmıyor. Neredeyse ölmek üzere olduğunu hatırlatmıyorlar.

Yara izleri, hayatta kaldığı her şeyin bir kanıtı.

Hâlâ burada.

Ve sanırım şimdi anlıyorum... Sanırım anlamaya başlıyorum.

Herkes var Şeytanlar. Canavarlar PUSUDA etrafında her
Köşede, kulağınıza fısıldıyor, yatağınızın altında saklanıyor,
derinizin hemen altında yaşıyor.

Önemli olan şeytanlarınızı arkadaşla dönüştürmektir. Yoldaşlar. Sizi korkutmalarına izin vermeyin. Sizi kovalamalarına izin vermeyin.

Bırakın sizinle koşsunlar.

Ancak o zaman

kazanırsınız.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

CAL

I Hastayım amına koyayım.

Aynı gün birlikte uyuduğumuz uykudan uyandığımda aniden ortaya çıktı. İlk başta sadece korkunç bir boğaz ağrısı, Lucy'nin Sabahki konuşmamızı etkileyici bir şekilde geçıştirdikten sonra bir tencere sebze-erişte çorbası hazırladım. Sonra ateşim çıktı - uzun otların arasına gizlenmiş bir yılan gibi gecenin köründe saldırdı. Çorbayı ve suyu içtikten sonra kanepede sızıp kaldım, sonra kığım titreyerek uyandım, cildim yanıyordu, hiç hissetmediğim kadar güçsüzdüm.

Ve bu çok şey ifade ediyor. "Cal, yanıyorsun."

Lucy'nin fısıltılı sesi, kanepede göbek üstü uzanmış, bir bacağımı yana sarkıtmış haldeyken ateş sisini yarmayı başarıyor. Amaçsızca, olmayan bir battaniyeye uzanıyorum ve bir dakikalığına yatağımda olduğumu düşünüyorum. "Hm," diye mırıldanıyorum, sesim kanepenin minderi tarafından boğuluyor.

İki el omuzlarımı sıkıyor ama kendimi kıpırdamaya zorlayamıyorum.

"Cal," diye tekrarlıyor, sesi çok uzaklardan geliyor. "Bir şeyler alman gerek. İzin ver yatmana yardım edeyim."

Bir kolumu kaldırıp ona çarpana kadar sallıyorum. Tuttuğum şeyin kıcı olduğundan oldukça eminim, bu yüzden onu kendime doğru çekiyorum, sanki en sevdiğim pelüş hayvanımmış ve ben hala beş yaşındaymışım gibi.

Parmaklarım saçlarımı hafifçe karıştırıyor. Yüzümü yana yatırmayı başarıyorum, yanağımı kanepenin yastığına yapıştırıyorum ve Lucy'ye göz kırparak odaklanıyorum. "Sanırım ölüyorum," diye mırıldanıyorum sefilce. "Karma, muhtemelen. Benim için Cricket'a iyi bak."

Kolumu çekiştirmeye başladı ama ben ağırlığımı kaybetmişim. "Cal, lütfen. Kalkmana yardım edeyim."

"Hmmpf."

Görüş alanımdan buharlaştığını belli belirsiz fark ediyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve kısa bir komaya giriyorum. Bir dakika sonra, dişlerimin arasına sert bir şey sokuldu.

Çıglık atıyorum ama karşı koyacak enerjim yok.

Bir şey bip sesi çıkarıyor ve dilimin altındaki madde çekiliyor.

"Ateşin 103.9," diye nefes nefese kalıyor Lucy.

Bu doğru gibi. "Vasiyetim yok... ama istersen evi alabilirsin."

"İlaca ihtiyacın var. Lütfen bunları yut."

Dudaklarımı birbirinden ayırıyor ve ağzıma üç hap düşüyor. "Otur," diye emrediyor.

İstemiyorum ama aynı zamanda ölüm gibi hissetmeye devam etmek de istemiyorum, bu yüzden bir parça güç topluyorum ve hafifçe yükselene kadar kendimi yukarı itiyorum. Hapları kovalamak için soğuk su boğazımdan aşağı kayıyor ve sonra yatağımın yorganı üzerime katlanıyor.

Titreyen bir adam burritoya dönüştüm.

Başımı kanepeye yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum - sonra bir şekilde tekrar açtığımda yatağımdayım.

Lucy yanımda, şarkı söylüyor, sanki gerçekten beş yaşındaymışım ve hâlâ ninnilere hasretmişim gibi.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyorum, battaniye kozasının içinde titriyorum. Bir gözüm açılıyor ve yatağın üzerinde benden sadece birkaç santim uzaktaki porselen yüzünü görüyorum. Arkasındaki pencereden içeri bir ışık huzmesi sızıyor ve *lanet olsun...* Yemin ederim güneşten bir hale takmış. "Bir meleğe benziyorsun. Güneşe yakalanmış bir melek." Sesim çatlıyor, boğazım beni ele geçirmeye karar veren uygunsuz virüs yüzünden yanyor.

Alnımdan bir tutam saç almak için şarkı söylemeyi bırakıyor, parmak ucunu şakağımda gezdirirken dokunuşu uzun sürüyor. "Belki de öyleyimdir," diye fısıldıyor.

Sanırım gerçekten parlıyor, ama muhtemelen sayıklıyorum.

Yorgunluk içime işliyor ve sonra uyuyorum, *I'll Follow You Into the Dark*'ın melodisini mırıldanırken onun sesine kapılıyorum.

Ve öyle de yapıyor; beni takip ediyor.

Lucy, neyin gerçek olup olmadığından emin olamayana kadar ateşli rüyalarımaya giriyor. Emma da orada. ocuktuk, yetişkindik ve Emma hiç gitmedi. Dönme dolabın tepesinde oturuyoruz, sadece üçümüz, gökyüzünden yıldızları koparıyoruz. İçlerinden biri parıldayan bir şimşek kümesine dönüşüyor ve Emma'nın kahkahası o kadar gerçek geliyor ki yanımda olduğuna ikna oluyorum.

Sonra Lucy'yi görüyorum, beyazlar içinde. Bir hayalet, bir melek ya da güzel bir gelin gibi bana doğru süzölürken ince bedeninden ipek ve dantel tüller süzölüyor.

Kemanlar, piyanolar ve beni ağlatmayan müzikler duyuyorum.

Bir tepenin üzerine tünemiş bir ev var, etrafı çimenlerin arasında koşuşturan çocuklarla dolu. Onları tanımiyorum ama biliyorum. Evi de tanımiyorum ama sanki benim kemiklerimle inşa edilmiş gibi geliyor.

Lucy elimi tutuyor, hâlâ beyazlar içinde bir görüntü. Belki ölmüşüzdür, belki de ölmemişizdir.

Aslında, bence hiç bu kadar canlı olmamiştık.

"Yeni bir macera geliyor," diyor bana ve gözlerinde yıldızları ve ay ışığını görüyorum. "Hazır mısınız?"

Hazır olsak da olmasak da atlarız.

Bir şeyin üzerinden atlıyoruz, altımızda bir su havuzu parıldıyor ve işte o zaman irkilerek uyanıyorum.

Terden sıırılsıklam oldum. Battaniyeler bacaklarıma dolanmış ve bir kolum Lucy'nin beline dolanmış, o da bana doğru bastırıyor. Oda zifiri karanlık, gece tarafından alınmış ve kendimi tamamen berbat ve sarsılmış hissediyorum, ama aynı zamanda garip bir şekilde memnunum.

"Lucy," diye mırıldanıyorum saçlarına doğru, onu daha yakına çekmek için biraz güç topluyorum.

Hafifçe kıpırdıyor ama bir şey söylemiyor ve ben yine rüya yüklü bir uykuya dalıyorum.

Hâlâ burada.

Dişlerim takırdıyor.

Lucy ağzıma daha fazla ilaç soktuğunda hala gecenin bir yarısı. Ateşimin tekrar düşmesini beklerken, onun kendini ördüğünü hissediyorum.

Bir ceset kadar hareketsiz, sırtüstü yatarken etrafımda. Yine de hayattayım. Bana hala hayatta olduğumu hatırlatıyor.

"Her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyor musun?" Bacağı kalçalarımındaki boşluğun arasına yerleşirken soruyorum. Muhtemelen derin tartışmalara girmenin zamanı değil, ama beynim delilikle dönüyor. Delilik ve berraklık, bir arada dönüyor.

Burnu boynumun kıvrımına sokuluyor. "Hayır," diyor, tenime karşı sadece bir titreşim. Sakinleştirici bir mırıltı. "Ama her şeyde bir neden bulabileceğimize inanıyorum."

Anladığımdan emin değilim, ama belki kafam daha net olduğunda anlayabilirim. "Hm," diye cevap veriyorum. "Özür dilerim... Seni mahvettim. Sen çok mükemmelsin... çok safsin. Her şeyi berbat ettim."

"Cal, yapma. Sadece biraz uyu ve kendini daha iyi hissettiğinde bu konuyu konuşabiliriz," diyor ve boğazıma bir öpücük konduruyor. "Beni mahvetmedin."

"Ya hamile kalırsan... ne yapacağız..."

Tepedeki bir evin etrafında daireler çizerek koşan o gülen çocuklar aklıma geliyor. Çok tanıdık ama bir o kadar da ulaşılmaz.

"Birkaç hafta önce doğum kontrol hapı almaya başladım," diyor. "İlişkimiz ilerlediğinden beri, her ihtimale karşı proaktif olmak istedim..."

"Seni... bir barın tuvaletinde becerirsem diye," diye mırıldandım acıyarak. "Kanını akıttım. Seni ağlattım da."

"Ben ağlamadım."

"Seni orada bırakmadım," diye ekliyorum, aniden onu barda bıraktığımı düşündüğü fikrine kapılıyorum. "Söz veriyorum yapmadım... Sadece bir sigaraya ihtiyacım vardı. Kafamı boşaltmak için. Geri döndüm ama sen... orada değildin."

"Sorun yok." Lucy beni tekrar öpüyor, dudakları boynumun genişliğinde dans ediyor. "Benim de düşünmek için birkaç saate ihtiyacım vardı. Alyssa benimle konuşarak yardımcı oldu."

"Eminim sikimi kesmek istiyordur."

"Hayır. Yeniden başlamamız, ikimizin de ne istediğini bulmamız gerektiğini düşünüyor."

Birbirinizi tanıyın - *gerçekten* birbirinizi tanıyın."

Ateş sersemliği içinde bunu düşünebildiğim kadar düşündüm. Lucy'yi tanıyormuşum ve o da beni tanıyormuş gibi hissetmeme rağmen, durum tam olarak böyle değil. Son on yılda neler yaşadığımı bilmiyor. Şeytanlarımı, eksikliklerimi. Annemle olan ilişkiyi ve beni tek evimden, Emma ve babamla olan tek bağlantımdan çaldığı anda nasıl kötüleştiğini bilmiyor.

Lucy'den.

Annemin, babamın kendini öldürmesinden bir yıldan kısa bir süre sonra, kirli anılardan kurtulmak için yeniden evlendiğini bilmiyor.

Yedek bir aile, çünkü ona bakacak kadar iyi değildim. Bu yüzden ondan nefret ettim, ona çok içerledim.

Hala da öyle.

Lucy'yi de tam olarak tanımıyorum. Onun kalbini, parlak ruhunu ve kahkahalarının en asık suratlı ruh halimi bile nasıl tatlıya çevirdiğini biliyorum. Limonlu jöle ve elmalı keklerle yaşayabileceğini ve her türlü felaketten şarkı söyleyerek kurtulabileceğini biliyorum. Gergin olduğunda saçmalar, mutlu olduğunda ağlar. Her şeyin en iyisini görür, bir gülümsemenin kırık bir kalbi iyileştirebileceğine inanır. Sevgi dili her sevgi dilidir çünkü sevgi onun için sadece bir yaşam biçimidir.

Onu çok iyi tanıyorum, bildiğimi fark etmediği şeyleri bile. Ama her şeyi bilmiyorum - ben de onun acılarının, mücadelelerinin, zaferlerinin ve başarılarının on yılını kaçırdım. Babasını ve iyi bir arkadaşını kaybetti, sağlık krizleri yaşadı ve muhtemelen pek çok hayalini kaybetti, ve ben bunların hiçbirinde orada değildim.

Kalbinin gücünü biliyorum ama onu harekete geçiren her şeyi bilmiyorum. İlaç etkisini gösterince gözlerim kapanıyor.

"Dinlen Cal," diye nefes alıyor bana doğru, eli saçlarımı okşuyor.

"Yakında konuşacağız."

Derin bir nefes alıp veriyorum ve elini bulmak için kolumu kaldırıyorum. Parmaklarımız birbirine kenetlendi.

Ben uyurum.

Gün ışığı yatak odamı aydınlattığında içimi bir his kaplıyor.

Hiç kuş cıvıltısı duymuyorum ama duyuyor da olabilirler.

Şafak sökmeden önce ateşim tekrar düştü ve terden ve hastalıktan yapış yapış olsam da yataktan kayarak çıkıp ayağa kalkacak kadar iyi hissediyorum. Sessiz olmaya çalışıyorum, yanımda usulca horlayan Lucy'yi uyandırmamaya dikkat ediyorum, sonra da odadan sendeleyerek çıkıyorum.

Bir rüya gördüm.

Hava şimdi bulutlu ama elimi yüzümde gezdirirken görüntüler hâlâ zihnimde titreyiyor. Her nasılsa üzerimde eşofman var ve Lucy'yi hayal meyal hatırlıyorum.

Ateşimin en yüksek olduğu bir anda kot pantolonumu çıkarmama yardım etti.

Koridorda ilerlerken adımlarım hantal, kahvaltı ve temiz hava için can atan hayvanların dikkatini çekiyor. Kapılarını doldurmayı ve onları dışarı çıkarmayı başardıktan sonra oturma odasına geri dönüyorum.

Duruyorum ve tam önümdeki siyah işarete bakıyorum. Odanın köşesinde boş boş oturuyor, neredeyse alanın yarısını kaplıyor.

Kalbim tekliyor.

Hâlâ güçsüzüm ama bir yanım güçsüz değil.

İlerlerken nabzım hızlanıyor, uzanıp kadifemsi kumaşı piyanodan koparıyorum ve ayaklarımın dibine düşmesine izin veriyorum. Görüntü nefesimi kesiyor.

Gül ağacı ve tozlu tuşlar.

Emma'nın adı babasının çakısıyla tahtaya kazınmış, bu oyma ona bir haftalık bir ceza kazandırmış.

Sikeyim.

Göğsümdeki sızıyı hafifletmeye çalışarak burnumun kenarını sıkıyorum. Dizlerim titriyor, ateşin etkisinden çok, yıllardır ilk kez kız kardeşimin değerli piyanosuna baktığım için. Onu gözlerden uzak tuttum, zihnime gömdüm.

Çok acıdı.

Hâlâ acıyor ama artık bunun beni durdurmasına izin vermiyorum.

Küçük ahşap bankı çekip çıkarıyorum, önüne oturana kadar bir bacağımı, sonra diğerini sallıyorum. O yanımdaymış, parmaklarımı nereye koyacağımı öğretiyormuş, akorlar ve tuşlar konusunda beni eğitiyormuş gibi davranıyorum. Bana piyano öğrenebilirim her enstrümanı öğrenebileceğimi söyledi.

Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi kaldırıyorum.

Emma benimle bu bankta oturduğu son gece beni Dorian mode ile tanıştırdı.

"Bunu yeni öğrendim," dedi heyecanla ve beni Mi minör gamında aydınlattı. Saçlarını kendine has atkuyruğu şeklinde toplamış, elleri klavyenin üzerinde kayarken bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Dorian modu şarkılara bu ürkütücü, unutulmaz sesi verir. Şunu bir dinleyin."

The Beatles'ın *Eleanor Rigby* şarkısını zahmetsizce çaldı.

Ve dün gece onu duydum. Ateşten titrerken, vahşi bir rüyanın içinde kaybolmuşken, şarkı zihnimin bir yerinde çaldı, her zamanki gibi unutulmaz ve güzeldi.

Kahkahasıyla karıştı.

Şimdi burada otururken, paslanmış ve beceriksiz bir halde, kayda değer bir şey çalmaya çalışmıyorum. Sadece parmak uçlarımı farklı tuşlara bastırıyorum, akorlarını içime çekiyorum, hala çaldıkları için şükrediyorum.

Hâlâ oynuyorum.

Umudumu yitirmedim.

Piyano notaları küçük alanda çınlıyor, ilk başta yıpratıcı. Bu duvarlarda yankılanan yepyeni bir ses, kulaklarıma yabancı bir şey. Ama aşinalık içime işledikçe ve ellerimi tuşların üzerinde gezdirdikçe, kendimi evimde hissetmem uzun sürmüyor.

O buradaymış gibi davranıyorum, bana yol gösteriyor, kötü bir notaya bastığımda benimle dalga geçiyor.

Beni cesaretlendiriyor, neşelendiriyor ve kulağa tamamen bok gibi gelmeyen bir şeyler çalmayı başardığımda histerik bir şekilde alkışlıyor.

Piyano müziğinin Lucy'yi uykusundan çekip çıkarmasına şaşırmıyorum ve son nota sessizliğe gömüldüğünde arkamdan bir boğulma sesi duyuyorum.

Bankın üzerinde dönüyorum ve onu ağzı açık bana bakarken buluyorum. Sersemlemiş, şoka girmiş, çok sevinmişti.

Çıplak ayakları ve beline kadar uzanan saçlarıyla orada duruyor ve bir elini kalbine bastırıyor, sanki içinden düşmeden önce onu tutması gerekiyormuş gibi.

Hiçbir şey söylemiyorum; kelimeler beyhude görünüyor. Yarardan çok zarar verirler.

Ben de onun beni izlemesini izliyorum.

Tüm yalnız insanlar.

Hepsinin nereden geldiğini biliyorum çünkü yıllarca onlardan biri olarak var oldum.

Odanın diğer ucundaki Lucy'ye bakarken, dudaklarını uçuşturan ve gözlerini sulandıran gülümsemeyi içime çekerken, kesin olan bir şey olduğunu biliyorum...

Artık yalnız olmak istemiyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

LUCY

M Arabayı park ettiğimde garaj yolu yeni küreklenmişti. Cal'ın ateşi düşeli yirmi dört saat oldu. İşe dönmesi için çok erken olduğunu düşünmüştüm ama Salı sabahı zirve yaptı ve sadece hafif bir öksürük göğsünü salladı, endişemi fırçaladı ve dükkana yöneldi.

"Bugün bana ihtiyaçları var. Yoğun bir programım var," dedi, gözleri kızarmış ve teni solgunlaşmıştı. Hâlâ berbat görünüyordu. "Sen... burada iyi misin?"

Bakışları etrafı tararken "burada" kelimesinin "evinde yalnız" anlamına geldiğini düşündüm ve başımı salladım. Kendimi meşgul edebileceğim bir dizi temizlik projem - orada kaldığım sürece üzerime düşeni yapmaya kararlıydım - ve yapmam gereken birkaç ayak işim yoktu.

İkimiz de yakın gelecekte bir konuşma yapmamız gerektiğini biliyorduk ama Cal'ın önce iyileşmesi gerekiyordu ve ben onun henüz iyileştiğine ikna olmamıştım. Bir çeşit virüs onu ele geçirmişti ve bu kötü bir virüstü.

Sadece sesimle ve nazik dokunuşlarımla ateşini düşürmeye çalışırken kollarımda titrediğini hâlâ hissediyorum. Uykusunda benimle konuştu, canlı rüyalar gördü. Benim adım birden fazla kez dudaklarından döküldü, Emma'nınki de öyle, çok az anlam ifade eden bir sürü mırıldanma gibi.

Çok endişelendiğimi söylemek hafif kalır.

Ancak dün sabah piyano tuşlarının sesiyle uyandıgımda ve Cal'i Emma'nın eski piyanosunun başına tünemiş halde gördüğümde, endişem boğazımın her santimini tıkayan yürek parçalayıcı bir duyguya dönüştü.

Huşu ve şaşkınlık.

Saf, su katılmamış

neşe.

Piyanoyu siyah kadife ile yeniden kapladıktan ve günün büyük bir kısmını uyumak için yatağına geri döndükten sonra, kucığımda köpeklerimle kanepede hıçkırarak hıçkırarak ağladım.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Hâlâ da emin değilim, tek bildiğim bunun bir atılım gibi geldiği.

Postalarımı almak ve evdeki bitkilerimi sulamak için eve uğramış, garaj yolumda boş boş otururken çantamdan cep telefonum çaldı.

ALYSSA:

Konuşma nasıl gitti? Ayrıntılara ihtiyacım var!

Yutkunarak dudaklarımı çiğniyorum. Cal'la aramızda olanları henüz konuşmadık, ateşle karışık bazı saçmalıklar dışında ve bu da benim suçum. Pazar sabahı onun evine giderken o kadar yorgundum ki, böyle bir konuşmaya katılacak zihinsel kapasiteye sahip olmadığımı biliyordum.

Ona buradan nereye gideceğimizi sormak istiyorum. Onun için ne anlama geldiğini. Jolene'in o sabah neden onun evinde olduğunu. Eğer onlar...

Hayır.

İçimden bir ses bunun öyle bir ziyaret olmadığını ve Cal'ın tüm kusurlarına rağmen asla böyle bir şey yapmayacağını söylüyor.

Bir cevap yazıyorum.

BEN:

Henüz gerçekten konuşmadık. Cal yüksek ateşle hastalandı, bu yüzden ona ben bakıyorum. Muhtemelen bu gece olacak!

ALYSSA:

Daha iyi. Bu belirsizlik ülser yapıyor beni. Ülserden bahsetmişken, Dante beresini arabamda unutmuş. Belki geri verebilirsin?

Bir gülümseme kıvrılıyor. Alyssa çok içtiği için Dante'yi eve bıraktı, ben de bundan bir şey çıkıp çıkmadığını merak ettim.

BEN:

Dante nasıl?

ALYSSA:

Onu son gördüğümde ne kadar alakasızsa benim için de o kadar alakasız. Neden?

BEN:

Sebebi yok :)

ALYSSA:

Tamam. Çok tatlısın. Hayır ondan hoşlanmıyorum, hayır onunla yatmayacağım ve evet bunu ona söyleyebilirsin.

Gülerek ona bir sürü öpücük emoji gönderiyorum ve telefonumu yolcu koltuğuna fırlatıyorum. Tam o sırada arabamın camına bir tıkırtı geliyor ve bir çığlık atarak neredeyse tavana çarpıyordum.

"Üzgünüm kızım, üzgünüm," diye tanıdık bir ses geliyor.

Az önce gözlerimin önünden geçen hayatımın kalıntılarını kırıpıştırarak soluma bakıyorum ve Roy Allanson'ın elinde bir kürek tuttuğunu görüyorum.

Muhtemelen kar için ya da beni arkaya gömmek için.

Nasıl bir ruh halinde olduğuna bağlı.

Kendimi toparlayıp arabanın kapısını açıyorum ve buz gibi bir hava akımı ciğerlerime dolduğunda garaj yoluna çıkıyorum. Şapkamı kulaklarımın üzerine çekerek ona bir gülümseme gönderiyorum. "Merhaba!" Yıpranmış bir nefesle cıvıldıyorum. "Beni korkuttun."

Komşumun kocasının -Cal'in çalıştığı yeri bana bildiren sokağın aşağısındaki yaşlı *kadın*- aslında Cal's Corner'ın yerleşik huysuzu Roy Allanson olduğunu anlamam aylar aldı. Görünüşe göre, benden sadece birkaç ev aşağıda küçük beyaz bir çiftlikte yaşıyor ve kırk yılı aşkın süredir burada. Düşündüğümde, ön bahçedeki bahar sabahlarını, erimiş kar birikintilerinde sıçradığımızı, her sabah aynı saatte yaptıkları gibi el ele kaldırımda yürüyen Allanson'lara el salladığımızı hatırlayabiliyordum.

"Evet, evet," diye yakınıyor. "Hanım her zaman boynuma bir düdük takmamı söylüyor. Bugünlerde bira göbeğim olmadan çok gizliyim. İçkiyi on yıl önce bıraktım ve otuz kilo verdim." Metal ucu araba yoluna değen küreğine yaslanıyor ve karnını ovuşturuyor. "Bir süredir ortalıkta olmadığını fark ettim, bu yüzden garaj yolunu kürekledim. Umarım sakıncası yoktur."

Kalbim uçuyor.

Kürek çekmek muhtemelen yorucu bir iş olduğundan ve doktoruma göre hala yasak olduğundan, amcamı benim için ilgilenmesi için aramaya niyetliydim. Cal işten sonra ilgilenmek için ısrar etmeye çalıştı ama bu sabah halsiz ve bitkin bir şekilde ön kapıdan çıkarken yalan söyledim ve bir şirketin çoktan geldiğini söyledim.

Hoş bir sürpriz oldu, birisi uğramıştı.

Minnettarlıkla sıırıyorum. "Çok nazıksınız. Ödeme yapmak için cüzdanımı alayım-"

"Domuz yıkama. Benden olsun kızım." Gülümsemesine karşılık verirken sararmış dişleri parlıyor ve yün şapkasını düzeltiyor. "Bak ne diyeceğim, bir gün bana şu keklerden yap da ödeşmiş olalım. Tarçınlı olanlardan, içinde küçük fındıklar olanlardan."

"Bunu yapabilirim," diye kıkırdıyorum usulca, eşarbımla oynayarak. "Gerçekten minnettarım. Cal'la kalıyorum-" Yanaklarım kışın acısıyla ısınıyor, az önce ciddi bir çok fazla bilgi vakası geçirdiğimi fark ediyorum. *Oops*. Boğazımı temizleyip devam ediyorum: "Bir sağlık sorunu yaşadım, o yüzden bana göz kulak oluyor. Yakında buraya geri döneceğim. Muhtemelen önümüzdeki hafta falan."

Roy dudaklarını büzüyor, sanki benim fazla paylağımımı düğünüyormuş gibi. "Bishop, ha?" Uysalca başımı sallıyorum.

"İyi çocuk," diye düşünüyor. "Eskiden şimdikinden daha katlanılabilir biriydi ama ona dağıtılan kartlar için onu suçlayamam. Onun için iyi olacaksın, sanırım." Cal'i ve onun berbat kartlarını düşününce kanım donuyor. "Biz sadece arkadaşız, gerçekten," diyorum, çünkü anlaşılmamızı şu şekilde açıklamak daha kolay

gerçekte ne olduğundan daha fazla dostluk.

"Çok kötü. Senin gibi tatlı bir kızıdan faydalanabilirdi," diye homurdanıyor. "Çocuğun hayatında bir kadın dokunuşuna ihtiyacı var, kendi annesini uzaklaştırdığını düşünürsek. Yılda birkaç kez arayıp Joan'ı bilgilendiriyor. Dana hâlâ her şeye çok üzülüyor."

Nefes alıyorum, Volkswagen'ime yaslanıyorum, sözleri karşısında tenim karıncalanıyor. "Onu itti mi?" Yankıladım. Cal ve annesi arasında neler geçtiğini merak ediyordum ama burnumu sokmak istemedim. Tek anladığım, aralarındaki ilişkinin gergin olduğuydu. "Ne oldu?" "Ah, bilirsin işte," diye omuz silkiyor, beyaz bıyıklarını kaşıyor. "Dana hayatına devam etti, kendi kızı olan başka bir koca buldu ve kendine yeni bir hayat kurdu.

Bishop'ı kızdırdı ve o da bağlarını kopardı. Onu kırdı kalp."

"Oh." Kelime küçük bir nefes nefese döküldü. "Bunu duyduğuma üzuldüm."

"Sana bundan hiç bahsetmedi mi?" Roy bunu düşünür, sonra yavaşça başını sallar. "Sanırım bu mantıklı. Bana pek paylaşımcı bir tip gibi gelmedi."

"Çok şey yaşadı," diye nazikçe savunuyorum boğazımdaki düğümü iterek. "Aile karmaşık olabilir."

Gözleri yağan kardan yansıyarak parlıyor. "Şey... Bay Michael'ın J. Fox bir keresinde şöyle demişti: 'Aile önemli bir şey değildir. Her şeydir,' demişti," diye alıntı yapıyor Roy, ceketinin fermuarını yarıya kadar açıp *Family Ties* tişörtünü gösteriyor. Bana yine çarpık bir sırıtış fırlatıyor. "Belki bu hatırlatma ona iyi gelir."

Gülümsemem buğulu bir şekilde çenemi sallarken bakışlarım tekrar yukarıya yöneliyor. "Küreklediğiniz için tekrar teşekkür ederim. Bu hafta biraz ikram getireceğim."

"Dört gözle bekliyorum, kızım. Kendine iyi bak, şimdi."

Onu kaldırımdan evine doğru yürürken izliyorum; Joan Allanson elinde sıcak bir fincanla kapının önünde bekliyor. Yaşlı çift bir öpücük için bir araya gelmeden önce bana nazikçe el sallıyor, sonra da içeri giriyorlar.

Roy haklı, aile Cal için her şeydi. Ve onu kaybettiğinde, muhtemelen hiçbir şeyi yokmuş gibi hissetti.

Ama... kimsenin hiçbir şeyi yok.

Belki sadece kırık parçalar, belki de sadece yıkıntı ve moloz.

Bazen yapabileceğimiz tek şey, elimizden geleni yapmak ve onu değerli bir şeye dönüştürmektir.

Roy'la yaptığımız aile sohbetinin beni nostalji hazineleriyle doldurmasının ardından, annemin evine gidip öğleden sonrayı onunla geçirmeye karar verdim. Şehir merkezindeki butiklerde alışveriş yaptık, yerel bir bağımsız kitapçıya göz atarken kahve ve hamur işleri yedik ve ardından hala evini süsleyen bir sürü yılbaşı süsünü kaldırmasına yardım ettim. Pek çok el yapımı hazine, çocukluk anıları ve hatta babamın balık kancalarıyla yaptığı balıkçılık süsleri koleksiyonu alanı dolduruyordu; onları saklamak için sevgiyle kutulara ve plastik kutulara geri yerleştirirken her şey hem gözyaşı hem de gülümseme getirdi.

Cal'a eve geç geleceğimi ve akşam yemeği için bir tencere lazanya pişireceğimi mesaj attım, bu yüzden markete hızlı bir uğradıktan sonra, saat yediden hemen önce iki kolumun altında iki kahverengi poşetle n kapıdan içeri girdim.

"Hey! zgnm geciktim, ben-"

Gözlerim kucak dolusu yiyeceklerin üzerinde gezinirken duruyorum.

Mum ışığı oturma odasına gölgeler ve sıcaklık yayıyor, bol miktarda taze orkidenin altını çiziyor. Her boyda, her renkte. Kpeklerim çılgına dönmüş, ayak bileklerimin etrafında dönüyorlar ama ben onları doğru düzgün selamlayamayacak kadar nefessizim. Tek yapabildiğim ağzım bir karış aık, çantaları indirirken öyle bir titriyorum ki bir tanesi devriliyor ve soğanlar yerde yuvarlanıyor.

Dik durduğumda Cal omzunu uzaktaki duvara yaslamış, elleri ceplerinde, yorgun ama büyüleyici bir ifade takınıyor. Arkasında masa beyaz örtüler, parlayan mumlar ve ev yapımı bir yemekle hazırlanmış.

Onlar *raviolis* mi?

Ona göz kırpıyorum, kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Cal neredeyse utangaç bir tavırla başını eğiyor ve boğazını temizliyor.

"Hey," diyor.

Ağlıyorum.

Tabii ki biliyorum.

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor, yayılan kocaman gülümsemeyle yan yana geliyor. "Aman Tanrım... Cal," diye fısıldıyorum, ona doğru bir adım atarak. "Bütün bunlar da ne?"

"Bir teşekkür. Bir zr." Omuz silkiyor, duvardan kalkıyor. "İstediğini se."

"Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Evet, köpek mamasına benzeyen raviolilerin beni ele vereceğinden eminim." Omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Pesto yapmayı denedim ama avokado-kusmuk çamuruna benziyordu, bu yüzden onu hurdaya çıkardım ve daha önce yaptığım bir şeye döndüm. Markete  panik durağı ve yol boyunca unutulmuş birkaç adım ve yenilebilir bir şeyimiz var. Bunu ğreneceğiz."

O her şeyi kmserken, kalbim içimden akıp gidiyor, ayaklarımda dibinde bir su birikintisi oluşturuyor.

Derin bir nefes alıp odanın ortasında benimle buluştuğunda yüzündeki küçük gülümseme kayboluyor. Cal yutkunuyor, gözlerinde ciddi bir bakışla bana odaklanmadan önce bakışlarını etrafta gezdirirken saçlarını karıştırıyor. "Sadece yarım gün çalıştım, senin için güzel bir şey yapmak istedim. Benim için yaptıklarınla asla kıyaslanamayacak bir şey. Sabrın, affediciliğin, nezaketin. Ama... Denemek istedim," diyor kısık sesle. "Seni sadece kendimden uzaklaştırdığımı, uzak tuttuğumu bilmelisin, çünkü bu benim seni kendimden korumaya çalıştığım berbat bir yol. Seni akla gelebilecek her şekilde istemediğimden değil, seninle bir hayatı çok canlı göremediğimden de değil, o hayatın sana ne yapacağından korktuğum için. Bunu nasıl mahvedeceğimi, *seni nasıl* mahvedeceğimi düşünmekten çıldırıyorum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, aklım başımdan gidiyor, ellerim iki yanımda titriyor. "Hayatım boyunca kendimi yürüyen bir lanet gibi hissettim ve sen... sen bu kaide üzerinde." Elini başının üzerine kaldırıyor. "Çok mükemmel ve tatlı. Mahvetmek zorunda kalacağım tertemiz bir tuval. Ve bu düşünce beni öldürüyor... beni *öldürüyor*, Lucy."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek çenemde birikiyor. Elllerine uzanıp sertçe sıkarken başım ileri geri sallanıyor. "Cal, hayır... Bu korkunun konuşması. Bu gerçek değil."

"Bu *benim* gerçekliğim," diye ısrar ediyor, daralan bir nefes alıyor. Yutkunuyor ve devam ediyor. "Benim hakkımda bilmediğin şeyler var. Pek çok şey. Kötü şeyler. Daha birkaç gün önce tekrar yapmak istediğim şeyler ve senin hiçbir fikrin yok."

Karnım zonkluyor. "Jolene?" Merak ediyorum.

Cal kaşlarını çatar ve başını sallar. "Hayır...hayır, lanet olsun hayır. Öyle bir şey değil. O sadece bir arkadaş ve dürüst olmak gerekirse, biz her zaman her şeyden daha iyi arkadaş olduk. Çıktığımız zamanlarda bile. İkimiz de inatçı ve dik kafalıyız ve o da kadınları en az benim kadar seviyor."

İçimdeki kıskançlık sızısının yerini rahatlama alıyor. Omuzlarım gevşedi ve başımı salladım.

"Dinle... Seninle daireler çizmeye devam etmek istemiyorum. Bunu daha fazla yapamam," diyor ve bir parmağını çenemde gezdirmek için ellerimden birini bırakıyor. "Ama yavaştan almak istiyorum. Gerçek beni tanıman gerekiyor. Kendini neyin içine soktuğunu anlamalısın ve sonra, diğer tarafa kaçmak istediğine karar verirsen, onu alacağım. Yapacağım."

"Cal..." Parmağına uzanıyorum ve yumuşak bir öpücük için dudaklarıma götürüyorum. "Gerçekten senin kusurlu parçalarını ortaya çıkaracağıma ve bir an için bile onların saklamaya değer parçalar olmayacağını düşüneceğime inanıyor musun?" Parmak ucu alt dudağımda gezinirken ağzım açık kalıyor. "Bu imkânsız olurdu."

Gözleri ağzıma doğru kayarken bir sıcaklık titremesi gözlerini çalıyor. Yüzümün yan tarafını kavıyor, başparmağı iki dudağımın arasında geziniyor. "Bunu bilmiyorsun."

"İstiyorum... ama bunu aceleye getirmek de istemiyorum. Ağırdan almak iyi bir fikir." Kalbim umutla dörtlüye atıyor çünkü Cal bana birkaç gün önce şehir merkezindeki o karlı sokakta ona yalvardığım umudu veriyor. Bir kırıntı. Asla olamayacağımıza yemin ettiği şey olma şansı.

Ağzıma bakarken, işleri ağırdan alma önerisinden pişmanlık duyup duymadığını merak ediyorum. Acaba o da *benim* düşündüklerimi düşünüyor mudur -dili ağzımda, bedenlerimiz birbirine dolanmış ve birlikte hareket ediyor, homurdanmalar, inlemeler ve zevk akıntıları.

Nefesimi içime çekiyorum, hain dilim başparmağını tatmak için dışarı çıkıyor.

Cal'ın beni kavrayışı güçleniyor. "Yavaş," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle, onun için bir hatırlatma, benim için bir hatırlatma. "Gerçi... yemeğimi bir kez denersen, hiç şansım kalmayabilir."

Bir gülümseme gerginliği bastırıyor ve Cal kasıtlı bir adım geri atıyor. "Yemek pişirdiğine inanamıyorum," diye iç geçiriyorum şaşkınlıkla, mutfığa bakarken.

"*Pişmiş* cesur bir kelime. Ezilmiş ve sakatlanmış malzemeler daha doğru."

Hâlâ gülümseyerek oturma odasındaki titrek alevlere ve renkli orkidelere bakıyorum. "Bu gerçekten çok tatlı Cal. Bunu hiç beklemiyordum."

Yüzü biraz düştü. "Benden güzel şeyler beklemen için sana hiçbir sebep vermediğim için özür dilerim. Bunu değiştirmek istiyorum." Bakışlarımı çiçek dizisine doğru takip ederken ensesini ovuşturuyor. "Kız kardeşim her zaman renklerin bir anlamı olduğunu söylerdi. Farklı renkler farklı şeyler ifade edermiş... Ben de ellerindeki tüm renkleri topladım," diye açıklıyor. "Güzellik için mavi, dostluk için sarı, heyecan için turuncu, iyi şans için yeşil, tutku için kırmızı."

Cal haklı-Emma renklere özellikle dikkat ederdi, annem evi yeni çiçeklerle doldurduğunda hep not alırdı. Ben sadece

Çünkü yakın zamanda okuduğum bir günlük yazısında bunu detaylandırmıştı. Tekrar ona baktım. "Hepsinin ne anlama geldiğini hatırladın mı?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Hayır, ama Google yaptı." Bileğimden tutup beni mutfığa doğru çekiştiriyor. "Hadi gel."

Kiki yanımızda utanmadan artıklar için yalvarırken ve Lemon köşedeki köpek yatağından sessizce hüküm verirken masada kendi koltuklarımıza oturuyoruz. Hatta Cricket, çoraplarımı koklamak için fayansın üzerinden sıçırıyor ve memnun bir miyavlamayla Cal'ın ayak bileklerinin arasına yerleşiyor.

Bir aile gibi birlikte yemek yiyoruz ve Cal'ın çikolatalı süt bardağının üzerinden bana gönderdiği gülümseme pastanın üzerindeki krema. Büyük smaç. Üç sayı çizgisinin gerisinden galibiyet şutu atılıyor ve iki küçük kız kenardan sevinç çığlıkları atıyor.

Yine o küçük kız
oldum. Ve o benim
yıldızım.

Kabak püresi her şekilsiz makarna poşetinden dışarı sızar, sos bozuktur ve sarımsaklı ekmek çıtır çıtır yanmıştır.

Şüphesiz, şimdiye kadar yediğim en iyi yemekti.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

CAL

Ilke kafama bir lolipop fırlattığında ve yürümeye başlayan bir çocuk gibi güldüğünde işleri düzenlemek için acele ediyorum.

"Ne oluyor be?" Masadan kaptığım gibi ona geri fırlattım.

"Bilysin ki ben hafta sonu yokken burayı sizin gibi pisliklerin yöneteceğine inancım sıfır."

Şeftalili Dum Dum'u açıp ağzına atıyor ve hâlâ sırtıyor. "Seni suçlamıyorum patron. Ne yazık ki başka seçeneğiniz yok." Şekeri yanağına doğru emerken kaşlarını oynatıyor. "En azından burayı ayakta tutacağız."

Ben ikna olmadım. "Kenny garaja lanet bir ısıtıcı getirdi ve tüpün yanına koydu."

"Üşüdüm," diye omuz silkiyor.

İki elimi yüzümde gezdirip bir nefes veriyorum. "Bu faturayı kapattıktan sonra on dakika içinde çıkıyorum. Pazartesi sabahı döneceğim. Acil durumlar için bana mesaj at," diyorum ve ekliyorum, "Ve hayır, Dante'nin tuvaleti tekrar tıkaması acil bir durum değil. Tesisatçının numarası dinlenme odasında."

İki eli de havaya kalkıyor, avuç içleri öne doğru. "Hey şimdi, romantik hafta sonunuzu bozmayacağız. O bebek bir kraliçe gibi ağırlandı ve yemek yemeyi hak ediyor." Göz kırıyor. "Onun takılıp kaldığı kralın sen olması çok kötü."

Ona ters ters bakıyorum.

Grip hastalığım nihayet beni rahat bırakmaya karar verdiğinden, Lucy'yi birkaç geceliğine rahatlatıcı bir kaçamak için Door County'ye davet ettim. Ike'ın ima ettiği gibi "romantik bir hafta sonu" değil, daha çok

daha derin bir seviyede bağlantı kurma ve bazı sorunlarım üzerinde çalışma şansı. Konuşmak, Ephraim'de güzel yemekler yemek, belki şarap tadımı yapmak. Çocukken en güzel anılarımdan bazıları yaz aylarında Door County'yi ziyaret etmek ve Eagle Limanı'nın karşısındaki kayalıkların manzarasını seyrederken su kenarında sosisli sandviç ve muzlu börek yemekti.

Hatta bir yıl ben dokuz, o yedi yaşındayken Lucy ve ailesi de geldi ve Cave Point'i keşfettik, kanoya bindik ve otelin havuzunda tenimiz budanana kadar su sıçrattık.

Kışın ve yetişkinler olarak farklı bir deneyim olacak ama ben yine de dört gözle bekliyorum.

Garaja geri dönerken Ike'ın kahkahası onu takip ediyor, ama içeri girmeden önce onu durduruyorum. "Hey."

Dönüyor. "Öyle mi?"

Onun berrak mavi gözlerine bakarken göğsüm biraz sıkışıyor ve içimden bir minnettarlık dalgası yayılıyor. Yutkunarak, "Teşekkürler. Arkamı kolladığın için," diyorum ona, sesim gergin.

Detaylandırmama gerek yok; neyi kastettiğimi biliyor.

İfadesindeki ciddiyet kayboluyor ve yavaşça başını sallayarak emiciyi ağzından çıkarıyor. "Biliyorsun ben de o yollardan geçtim Bishop," diyor. "Hayatımı mahvettim, sonra onu sıfırdan yeniden inşa etmek zorunda kaldım. Çocuk oyuncağı değildi, orası kesin - bir arkadaşımın aynı cehennemi ikinci kez yaşamasına seyirci kalırsam lanetleneceğim."

Boğazım yanıyor, kaslarım kilitleniyor. Onun neler yaşadığını çok iyi biliyorum çünkü aynı şeyleri birlikte yaşadık. Opiyat bağımlılığının şakası yok ve ikimizin de kendi nedenleri, kendi kişisel şeytanları olsa da, yıkım aynı görünüyordu.

İyileşmedim ve iyileşmiyorum. İşler böyle yürümüyor.

Uyandırma çağrısı tam bir iyileşme değildir; bu bir ilk adımdır.

Bu farkındalık.

Bu yüzümüze inen bir tokat, hepimizin kaybetmeye değer bir şeylere sahip olduğumuzu ve gerçek atılımın onu korumak için verdiğimiz çetin mücadelede olduğunu hatırlatıyor.

Herkes uyanmaz. Bazılarımız hemen uykuya geri döner ve ben o kişi olmayı reddediyorum.

Bir an için başımı eğip yukarı bakıyorum ve bana gönderdiği yumuşak gülümsemeyi yakalıyorum. Daha önce hiç gerçek bir arkadaşım olduğu aklıma gelmemişti. İnsanlar önemsediklerini söylediler, hatta önemsediklerini *gösterdiler*. Ama görmediğinizde

Kendinizi hayatınızdaki iyi şeylere layık görürseniz, o şeylere karşı cahil olursunuz.

Boğazımı temizliyorum, kırılganlık içimde patinaj yaparken gülümsemeye karşılık veriyorum. "Minnettarım."

Lolipopunu kaldırıyor. "Ne zaman istersen, dostum. Ve hey, eğer kaşıntını dindirecek bir şeye ihtiyacın olursa, bunlar hiç fena değil." Ike bana başka bir sarılmış Dum Dum fırlatıyor ve bu sefer ben yakalıyorum. "Bir ya da iki çürüğü alternatifine tercih ederim."

Teşekkür ederek başımı sallıyorum, küçük beyaz çubuğu parmaklarımın arasında döndürüyorum ve servis kapısından çıkıp işinin başına dönmesini izliyorum.

Lolipopu açtım ve ağzıma attım. Tadı sakız gibi, tıpkı öpücüğü gibi.

Lucy'yi almak için eve gitmeden önce bir mola daha veriyorum.

"Oh, merhaba!" Vera, karşılama masasının arkasındaki tüneğinden kalkarak cıvıldıyor. Kısa saçlarını alnından geriye doğru pati izli bir tokayla tutturmuş. "Bu benim favori iyilikseverim değil mi?"

Beremi başımdan aşağı doğru çekerek ilerlerken bana gülümsüyor. "Geçen ay seni göremediğim için üzgünüm. Zor bir kış oldu."

"Bunun için sakın özür dilemeyin. Sığınağımız için yaptığınız her şeyi takdir ediyoruz. Hayvanlar için de."

Ceplerimi karıştırırken cüzdanımı çıkardım ve bir tomar nakit çıkardım - tam olarak bin dolar. Hiç çek yazmadım çünkü kimliğimin gizli kalmasını istedim. Lucy'nin geçen yılın sonbaharından beri *Forever Young'a* bağışta bulunduğumu öğrenmesini istemedim, o zaman bu organizasyon için gönüllü olarak çalıştığını öğrendim. Bu onu etkilemek ya da brownie puanı kazanmakla ilgili değil. Bu iyi bir şey yapmakla ilgili, özellikle de bu şey onun için önemli bir şeyse.

Ayda bir kez çalışmadığı bir gün uğruyor, adımı vermeyi reddediyor ve sadece masadaki Vera ile muhatap oluyordum. Kızıl saçlı beni bir noktada fark etmiş olmalı, Kasım ayındaki o gece şarap barında beni neredeyse ele veriyordu. Ve Vera'nın Lucy'nin sürpriz partisine katılmaması bir mucize, yoksa işim biterdi.

Nakit bağıışı kabul ederken Vera'nın gözleri parlıyor. "Aman Tanrım. Sen gerçek bir meleksin, yemin ederim öylesin." İki elini birden

şaşkınlıkla başını salladı. "Bunun küçük mabedimiz için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

Ne anlama geldiğini biliyorum.

Bana gelen yeni bir bağışı anlatırken, Freckles ve başarılı kısırlaştırması ya da Bay Perkins'in diş ameliyatı hakkında bilgi verirken veya yeni gelen bir kişiyi tam aşı seti ve sağlık muayenesiyle nasıl kabul edebildiklerini anlatırken Lucy'nin gözlerinde bunu görüyorum.

Ateş böceği gibi parlıyor. Hatta bir keresinde ağlamıştı.

Bunun ne anlama geldiğini ve yarattığı farkı çok iyi biliyorum.

Bir öğleden sonra Cricket'i otoparkta birinin arabasının altında saklanırken bulduğumda başka bir sürprizle karşılaştım. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen uyuz yavru kediye içeri götürüp Vera'nın onunla ilgilenmesini sağlamalıyım ama barınağın sadece yaşlı hayvanları kabul ettiğini biliyordum ve yavru kedinin hayvan kontrolüne götürüleceğinden ve hiç şansı olmayacağından korkuyordum.

Bu yüzden, çömelip elimi uzattığımda lastiğin arkasından başını çıkarıp bana doğru süzüldüğünde, onu kendim almaya karar verdim. Veteriner ziyaretinde mikroçipi ya da sahibi olmadığı tespit edilince onu eve getirip sahiplenmek daha mantıklı geldi.

Huysuz mizacım ve iri cüssem göz önüne alındığında, yavru kedinin bana bu kadar kolay ısınması garipti. Ben bir tür hıyarım ve kesinlikle sevimli, evsiz yavru kediler için bir mıknatıs değilim. Çoğu *insan* bana asla ısınmaz ama Cricket ısındı. Çabucak ve zahmetsizce. Belki de bunun nedeni bende bir ruh benzerliği hissetmesiydi. Başka bir kırık, yalnız ruh.

Ve böylece, birdenbire kendi mutsuzluğumdan başka bir şeyin bakıcısı haline geldim.

Cüzdanımı cebime geri koyup kapıya doğru ilerlerken Vera'ya yumuşak bir baş selamı gönderiyorum. "Sorun değil. En azından bunu yapabilirim."

"Çoğunun yaptığından daha fazlası," diyor buğulu gözlerle ve pembe yanaklarla. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

İçimden çok iyi bir his geçerken küçük bir gülümseme yayılıyor. "Bir şey değil." Ana kapıdan dışarı çıkıyorum, sonra bisikletimle beş millik yolu kat ederek eve dönüyorum.

İşte orada Lucy'yi Volkswagen Passat'ının arka koltuğuna bir sürü valiz tıkıştırırken buluyorum. Kaşlarımı kaldırarak motoru durduruyorum ve bir bacağımı bisikletimin üzerine atarak onu garaj yolunda karşılıyorum. "Nereye gidiyorsun? Afrika safarisine mi?"

Doğrulamak için hamle yaptı ve başını arabanın tavanına çarptı. Yüzü buruşsa da bana gülümsemeyi başarıyor. "Hey!" diye selamlıyor, şişliğe masaj yapıyor. "Özür dilerim, herhalde panikledim. Ne getireceğimden emin değildim. Birkaç kışlık mont, botlar, kar kıyafetleri, kitaplar, kapalı havuz varsa mayolar, seyahat atıştırmalıkları, güzel yemek kıyafetleri-" Yüzümdeki boş ifadeyi yarım düzine kez göz kırparak durduruyor. "Fazla eşya aldım, biliyorum. Gergindim, o yüzden eşyaları bavullara atmaya başladım. Blender getirdim." Kaşlarım daha da yukarı kalktı. "Smoothie'ler için. Ya da shake'ler için. Asla bilemezsin."

"Tanrım." Başımı kaşıyarak ona doğru bir adım attım. "Sadece iki gece."

Dişlerini göstererek gülümsemeye çalışıyor. Pastel pembe ponponlu şapkasından iki uzun saç örgüsü dökülürken yerinde kıpırdanıyor, iki elini düğmeli ceketinin altından geçiriyor.

Sinirler ondan yayılıyor.

Sanırım gergin olduğu için onu suçlayamam. Onu rüya gibi, iki gecelik bir kaçamağa götürüyorum, güzel bir deniz ürünleri restoranında akşam yemeği rezervasyonu yaptırdım ve tek yataklı bir otel odası ayırttım.

Duyarsızım, biliyorum. Ben de panikledim.

Birkaç kez aynı yatağı paylaştığımızı ve ellerimi kendime saklamayı başardığımı fark ettim. Bir yatak otomatik olarak seks anlamına gelmez.

İyi olabilirim.

Baştan başlayıp yavaştan alabiliriz, söz verdiğim gibi.

Lucy boğazını temizler ve örgülerinin uçlarıyla oynar. "Tamam, hayvanları anneme bıraktım bile. Her ihtimale karşı ona senin numaranı, otelin numarasını ve bu akşamki yemek için restoranın numarasını verdim. Nasıl endişelendiğini bilirsin." Hafifçe gülüyor. "Ben, şey... Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum, Cal. Biraz gerginim ama... heyecanlıyım."

Siktir... Ben de.

Bu gecenin ilerleyen saatlerinde birlikte tek kişilik yatağa girdiğimizde Lucy'nin mayo giydiğini ya da yumuşak ve dar bir şeyler giydiğini hayal etmemeye çalışıyorum.

Bunun yerine onu güzel bir elbise giymiş, gülümseyen ve akşam yemeği için süslenmiş bir halde hayal ediyorum.

Benimle akşam yemeği.

Bir randevu.

İçimdeki sinir gıdıklanmasını bastırarak garaj yolunda ona yaklaşıyorum ve Şubat soğuğu yüzünden gözlerinin açılmasını ve yanaklarının pembeleşmesini izliyorum. Elimi uzatıp parmak uçlarımı çenesinde gezdiriyorum ve dilinin dudaklarını ıslatmak için nasıl dışarı çıktığını izliyorum. "Beklentim yok," diye mırıldanıyorum, gözlerimi dudaklarından ayırmaya zorlayarak. "Güzel bir akşam yemeği yeriz, konuşuruz, belki Sister Bay'de buz pateni yapmaya gideriz ve yıldızların buzda parıldamasını izleriz..." Kulağa çok romantik geliyor. Dönmem gerek. "Ağırdan alacağız," diye boğazımı temizliyorum. "Keyfimize bakacağız. Eğlenceli ve kolay olacak, tamam mı?"

Lucy titrek bir nefes alıyor ve elim yüzünden düşüyor. Başını sallıyor, gözleri kışın arka planını yansıtan kar küreleri gibi. "Tamam," diye sırtıyor. "Gidip çantamı ve anahtarlarımı alayım, sonra yola çıkabiliriz."

"Pekala."

Etrafında dönüyor ve garaj yoluna doğru ilerliyor.

Hafta başında Lucy'ye her şeyin bir nedeni olduğunu düşünüp düşünmediğini sorduğum huzursuz ve ateşli rüyalar gecemi hatırlıyorum. Gerçekten kendimde değildim ama sözleri aklımda kalmayı başardı.

Dedi ki: *"Hayır, ama ben her şeyde bir neden bulabileceğimize inanıyorum."*

O zamanlar bunu anlamlandıramayacak kadar hastaydım, ama kapalı bir gökyüzünün altında araba yolunda oyalanırken, sanırım anlıyorum.

Emma, kaderin acımasız ve adaletsiz bir cilvesiyle karşılaşması dışında herhangi bir nedenle ölmedi.

Babam, kendi eliyle ve aşılmaz kederinin dışında herhangi bir nedenle ölmedi.

Onları kaybetmek için hiçbir *neden* yoktu.

Korkunç, anlamsız hiçbir şey için *sebep* yoktur.

Ama Lucy'nin çantasını almak için evin içinde kayboluşunu izlerken, saç örgüleri sırtında sallanırken, omzunun üzerinden bana doğru bir gülümseme fırlatırken... Anlıyorum.

Benim var.

Acı çekmek için bir neden yoktur, ama devam etmek için her zaman bir neden vardır.

Chariea 1h

LUCY

"C Al, bu inanılmaz!" Cal son bir yolculuğa çıkıyormuşum gibi arabaya tıktırdığım gereksiz valizlerin geri kalanını taşıırken çantayı ayaklarımın dibine bırakıyorum. Otel odasına girer girmez,

Duvar genişliğindeki pencereden içeri parıldayan, caddenin karşısındaki suyun muhteşem manzarasıyla karşılaşıyoruz.

Otel, daha turistik olan Sturgeon Bay'in sessiz ve sakin bir muadili olan şirin Ephraim'de yer alıyor. Emma'nın kolunu benimkine dolayarak kaldırımdan aşağıya atladığımızı, cam şişeden kök birası içtiğimizi ve şehir merkezinde önünden geçtiğimiz her dükkânda durmaları için ailelerimize yalvardığımızı hatırlıyorum.

Cal bavulları tek kişilik yatağın yanına bırakıyor ve ellerini kalçalarına koyarak bir süre manzarayı seyrettikten sonra bana dönüyor. "Fena değil, değil mi? Su manzaralı son oda burasıydı." Yatağa bakıyor ve yanağını kaşıyor.

Takdir ve hayranlıkla dolu bir şekilde gülümsüyorum. "Bu inanılmaz... Bu çok fazla." Ceketimin düğmelerini açarak kollarımdan sıyrılmasına izin veriyorum ve büyük pencereye doğru ilerliyorum. Yoldan geçenler renkli atkıları ve kışlık şapkalarıyla kalabalık olmayan caddede geziniyor.

Cal'la yüzleşmek için döndüğümde, tam arkamda duruyordu, gözleri benimkilerdeydi. Artık manzaraya ya da suya değil, sadece bana.

Aptalca bir anı gülümsememi uzatmadan önce nefesim bir an için kesiliyor. "Sahilde öğle yemeği yerken o acılı sosisliyi suratıma çarptığın zamanı hatırlıyor musun?"

Ciddi ifadesinin yerini eğlence alıyor. "Sonra da mayomun içine kum doldurdun."

"En güzel anlarımdan biri," diye sırtıyorum.

Göz göze geldiğimizde ağırlık yavaşça geri dönüyor ve Cal derin bir nefes alıyor. "Uzun zamandır o tatili düşünmeme izin vermiyorum," diyor yana bakarak. "Çok acıttı."

Kendi gülümsemem kayboluyor, kasvetli bir his sinsice içeri giriyor. "Bunu her zaman düşünüyorum," diye itiraf ediyorum.

Cal başını sallıyor, boğazını temizleyip beni pencereden uzaklaştırana kadar hala o uzak bakışını koruyor. "Hadi gel. Giyinelim ve akşam yemeğinden önce biraz gezelim."

İki saat sonra, yakındaki bir deniz ürünleri restoranında mum ışığında iki kişilik bir masaya yönlendirildik.

Fish Creek'te popüler bir deniz mahsulü kaynatma etkinliğine katıldığımız ve alevler önümüzde dans edip bizi turuncuya boyarken uzun bir bankta birbirimize bastırarak ateşin yanında oturduğumuz son geziyi canlı bir şekilde hatırlıyorum. Büyülü bir deneyimdi ve sıcak aylarda bir gün geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

Küçük bir kabinde karşılıklı oturduğumuzda Cal gergin görünüyor, ben de ceketimi çıkardım. Saçlarım açık ve kıvrık, makyajım ince ama elbisemin kızılçık tonunu vurgulamak için dut ve leylak rengi tonlarıyla gölgelenmiş. Saçlarımı geriye atıp sadece iki ince askıya sarılmış çıplak omuzlarımı sergilerken Cal'ın gözlerinin üzerimde gezinmesini izliyorum. Yakası düşük, güneşsiz kış ayları sayesinde tenim porselen beyazı. Elbisemin kırmızı tonlarıyla uyumlu yara izim daha da çarpıcı görünüyor.

Oturduğu yerde kıpırdanan Cal, kayrak grisi, atletik kesim düğmeli gömleğinin yakasını kurcalıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Konuşmak üzereyim, ben konuşurken toparlayacağım kaçınılmaz bir hikayeye onun sinirlerini yatıştırmak istiyorum ama önce o konuşuyor.

Konuşuyor ve sözleri beni şok ediyor, ciğerlerim buz kesiyor. "Ben bir bağımlıydım," diye açıkladı.

"Opiatlar."

Su bardağıma uzanıyorum ama parmaklarımı bardağın etrafına dolayamadan elim donuyor. Masanın karşısından ona göz kırpmıyorum, yanlış duyup duymadığımı merak ediyorum. "Ne?" Cevap veriyorum, sadece bir nefes.

Derin bir iç çekerek dirsekleri üzerinde öne doğru eğilir ve ellerini çenesine götürür. "Özür dilerim. Muhtemelen seni buna alıştırmalıyım... ama siktir et. Bilmen gerekiyor ve bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Bir yıldan uzun bir süre opiyat bağımlısı oldum. OxyContin. Bir bisiklet tamiri sırasında sırtımda bir şey olmuştu ve Jolene'in bir arkadaşı bana

ağrı kesiciler yardımcı olabilir." Doğrudan bana bakmıyor. Sadece omzumun üzerinden bir yere, sanki kelimeleri söylemek ve aynı anda yüzüme bakmak çok zormuş gibi. "Yardıma oldu. Biraz fazla yardımcı oldu ve ben battım. Çabucak. Onlar olmadan işlevimi yerine getiremedim, bu da beni neredeyse öldürecek olan bu düşüş sarmalına sürükledi."

Kaşlarım şaşkınlık ve dehşetle eğiliyor. Empati kuruyorum ve elini tutmak için masanın öbür ucuna uzanıyorum. "Cal..."

Geri çekiliyor. "Yapma Lucy," diyor, çenesi gergin. "Benim için üzülme. Lütfen. Bunu kendime ben yaptım ve pek çok insanı mahvettim. Gurur duymadığım şeyler yaptım -her zaman hafızamda bir leke olarak kalacak şeyler. Uyuşturucu hayatımı ele geçirmeye başladığında Jolene beni terk etti, ben de daha da kötüleştım. Kadınlara pislik gibi davrandım, seksi içi boş bir kaçış gibi gördüm."

Bunun üzerine geri çekiliyorum, masa örtüsüne bakıyorum, midem bulanıyor.

Bir garson içki siparişlerimizi almak için durdu ve ben diyet kola hakkında bir şeyler mırıldandım, sadece kısmen onun içecekleri getirmek için ortadan kaybolduğunun farkındaydım.

Cal, garson gözden kaybolduğunda, "Jolene ve ben iki yıldan biraz fazla bir süre önce işleri yeniden yoluna koymaya çalıştık," diye devam ediyor. "Ona temizleneceğimi, kendimi toparlayacağımı söyledim. Dövme sanatçısı olmak için resmi olarak lisansını almıştı ve ailesi ve arkadaşlarıyla destansı bir kutlama yapıyordu. Bu onun için büyük bir olaydı, çok şey ifade ediyordu." Duraksayarak suyundan bir yudum alıyor ve kabinde arkasına yaslanıyor. "Peki, ben ne yaptım? Kafayı buldum ve yolda bisikletimin üzerinde döndüm. Neredeyse ölüyordum. Yine de kendimi partiye sürükledim ve tökezleyerek içeri girdim, kan, çamur ve yağmurla kaplıydım, bir aptal gibi davranıyordum. Her şey mahvoldu ve o da büyük başarısını kutlamak yerine bütün geceyi benimle birlikte acil serviste geçirdi. Ondan sonra resmi olarak yollarımızı ayırdık ve hayatımda kaldığı için şanslıyım. O iyi bir insan ve arkadaş olarak iyi çalışıyoruz. Ama bir değişiklik yapmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden her şeyi bıraktım. Uyuşturucu, seks, hatta sigara. Emma'nın orada olup beni görseydi ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünüp durdum."

Dinlerken gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor. Acı çekerken. Titrek bir nefes alarak başımı ileri geri sallıyorum, keşke bunu benimle daha önce paylaşırdı; keşke daha önce onun yanında *olabilseydim*. "Özür dilerim," diyorum, *başka* ne diyeceğimi bilemeden. "Tanrım, bunu yaşadığın için çok üzgünüm."

Titreşen ateş ışığında gözleri kararıyor. "Neredeyse her şeyi yeniden yaşıyordum, biliyorsun," diyor bana. "Sağlık sorunundan sonra. I

haplar aldım ve her ihtimale karşı başucumdaki çekmecedeki sakladım. Seni kaybedersem diye... Seni mahvedersem diye."

Hayır.

Boğulur gibi bir ses çıkarıyorum, nefesim kesiliyor. "Cal, hayır. Lütfen bana almadığını söyle-" "Hiçbir şey almadım. Sifonu çektim," diye hızlıca cevap veriyor. "Bir şey almadım.

partinizden sonraki sabah. Bizden sonra..." Gözleri ilk kez benimkilere kayıyor. "Seks yaptıktan sonra. Evime geldin ve bana *sarıldın* Lucy. İlk seferini bu kadar... kirli yaptığım için suratıma bir tokat atman gerekirken bana sarıldın. Çok ucuz ve anlamsız. İğrenç bir bar tuvaletinde, Tanrı aşkına."

Ellerim titreyerek düşen gözyaşlarını siliyorum. "Hiç de anlamsız değildi," diye ısrar ediyorum. Bu kelime içime çarpıyor ve midemi bulandırıyor. Cal'in birlikte geçirdiğimiz ilk zamanı düşünüp *anlamsız bulması* isteyeceğim son şey. "Sen... hiçbir şey hissetmedin mi?" diye sorarken alt dudağım titriyor. Yutkunuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ekliyorum, "Sen içimdeyken?"

Bir an için sessizleşiyor. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda, gözlerindeki cevabı görmekten çok korktuğum için restoran telaşı bastırıyor. Gerçeği bilmekten çok korkuyorum.

Kalbim duracak gibi oluyor, taş kesiliyorum, yanaklarım yanıyor.

Parmaklarını masa örtüsünün üzerinde birbirine bağlarken benimkileri gıdıkladığını hissediyorum. Gözlerimi açıyorum ve bana büyük bir ciddiyetle bakıyor.

"Hiçbir şey hissetmemekten çok daha fazlasını hissettim Lucy."

Boğazım düğümleniyor, göğsüm ağırlıklar ve tuğlalarla doluyor. "Ama... sen benim hissettiklerimi hissetmedin," diyorum, kelimelerim fısıltı halinde.

Kaşlarını çatıyor. "Ne hissettin?"

Başka tarafa bakıyorum, küçük bir hıçkırığın duyulmasını engellemek için dudaklarımı büzüyorum. Sonra usulca cevap veriyorum, "Her şey."

Garson o anda benim için bir diyet kola ve Cal için bir su doldurarak geri dönüyor. Henüz menüye bile göz atmadığımı fark ediyorum, bu yüzden söylediği spesiyali sipariş ediyorum - Şili levreği ve limon yağında sote deniz tarağı. Cal bir sörf ve çim kombinasyonu sipariş ediyor ve birkaç dakika sonra itiraflar ve acı gerçeklerle dolu kendi özel balonumuza geri dönüyoruz.

Yüzüm sıcak, kalp atışlarım hızlı ve pervasızca çarpıyor. "Buna cevap vermek zorunda değilsin," diyorum, dikkatimi dağıtmak için peçeteyi kucağımda düzleştiriyorum. "Özür dilerim."

"Tabii ki her şeyi hissettim."

Başımı kaldırıp bakıyorum, donup kalmışım. Cal masanın karşısından bana bakıyor, yüz hatları sıkışık ve sıkıntılı.

"Kendime hissetmeyeceğimi söylediğim her şeyi hissettim. Hissedemedim," diyor. "Hissetmek *istemediğim her şeyi* çünkü *hissetmek her zaman acıya dönüşür*. Aşk eşittir kayıp. Bir yuva inşa etmek, sonunda çökecek ve bizi diri diri gömecek bir şey inşa etmek demektir. Ve sen..." Tekrar elime uzanıyor ve çaresizlik hissiyle sıkıyor. "Hayatımda kalan tek iyi ve tatlı şey sensin Lucy. Seni incitmek, seni yıkmak düşüncesi... bu benim sonum olur."

Yanağımı dişlerken gözlerim çatal bıçak takımına kayıyor.

"O Noel sabahı seni kaybettiğimi sandım," diyor ciddiyetle. "Son iyi şeyimi, bağımı ve ben sadece... o deliğe geri düştüm. Gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim sendin, kollarımda bir bez bebek gibi sallanıyordun, bir gece önceki kalp ağrın kulaklarımda çınılıyordu. Lanet olası bir korkak olduğum için oraya koyduğum kalp ağrısı. Bu beni kırdı."

Tekrar ona bakıyorum, görüşüm bulanık. "Bu korkuyu anlıyorum," diye mırıldanıyorum boğazımdaki düğümün arasından. "Anlıyorum. Ben de aşık olma fikrini reddettim, çünkü bunu gerçekleştirecek kadar uzun yaşayamayacağımdan korkuyordum. Diğer yarımı geride bırakacağımdan, aşkta yapayalnız kalacağımdan. Greg gibi. Tanrım, Jess öldüğünde o kadar kırılmıştı ki..." Duygularımı dizginlemek için duraksıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ama aşk bir lanet değildir Cal. Korkulacak bir şey değil, hem de hiç değil. Noel gözlerimi açtı. Ondan kaçıyordum, buradaki zamanımın sınırlı olduğunu düşünüyordum... ama sınırlı ya da değil, zaman değerli bir şey. Her dakikası. Burada geçirdiğimiz zaman bir armağan ve onu bulacak kadar şanslıysak ödülümüz sevgi. Kutsal kase. Her şey sevgiyle ilgili."

Bana bakıyor, dokunaklı bir şekilde, çenesi bükülüyor.

"Korkudan daha güçlü olan tek şey, onu yenme azmimizdir." Sulu bir gülümsemeyi zorluyorum. "Ölüm korkusu, kaybetme korkusu, değer verdiğimiz insanları incitme korkusu. Çok yol kat ettin Cal. *Çok yol kat ettin*. Hayatın sana ne kadar adaletsiz davrandığını biliyorum ve sen hâlâ buradasın, hâlâ savaşıyorsun." Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirirken gülümsemem parlıyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş durumda. "Mücadelelerin beni korkutmuyor. Kusurların bende başka yöne kaçma isteği uyandırmıyor. Sadece seninle *birlikte* savaşmak istememe neden oluyorlar."

Cal keskin bir nefes veriyor ve elini yüzüne götürerek çenesini kaşıyor. Uzaklara, sonra tekrar bana bakıyor, sözlerimi özüksüyor. "Aldatıcı

Cadence," diyor gırtlaktan gelen bir fısıltıyla. "Emma eskiden bundan bahsederdi-

bu isimde bir grup kurmak istedim." İçinden bir kıkırdama geliyor, sadece bir nefes patlaması. "Hayatın kendisinin aldatıcı bir kadans gibi olduğunu söylerdi, sizi diken üstünde tutmak için dev bir müzikal numara. Bir şeylerin belli bir yönde ilerlediğini düşündüğünüzde, size bir falsolu top atılır. Hiç beklemediğin bir şey."

Emma'nın bir bahar öğleden sonrasında okul bahçesinde bana aynı şeyi söylediği zamanki dişlek sırtışını hayal ederek gülümsememi dizginliyorum. Müzik konusunda tutkuluydu. Hayat hakkında.

Aşk hakkında.

Cal sözlerini şöyle bitiriyor: "Tıpkı senin gibi. Tam dibe vurduğumu, ipin ucunu kaçırdığımı düşündüğümde... bana o tatlı gülümsemeyi veriyorsun. Ve her şey çok daha az zor geliyor."

Acınası bir şekilde ağlıyorum.

Ve daha da acınası bir şekilde yerimden fırlayıp Cal'in yanına, kabinin onun tarafına çöküyorum, kollarımı ona doluyor ve yüzümü omzuna gömüyorum. Meşe ve amber gibi kokuyor, sıcaklık ve sığınak gibi hissettiriyor. Sanki... "Evim," diye mırıldanıyorum gömleğinin koluna doğru. "Bana bunu hatırlatıyorsun. Bana hep bunu hatırlattın."

Eli uzanıyor, parmakları çenemin altına girip başımı yukarı kaldırıyor. O kadar yakın ki, dudaklarıma bastırıldığı öpücüğünü neredeyse hissedebiliyorum, gözleri bir amaç uğruna parlıyor.

"Ev uzun zaman önce gömdüğüm bir şey," diyor bana, sesi duygusalıktan çatlayarak. Aramızdan bir nefes geçiyor, bir davul sesi. Sonra fısıldıyor: "Ama onu senin içine gömdüm. Olur da geri dönmek istersem diye."

Kelimeler ruhuma damgasını vurdu.

Dudaklarım titreyerek elini tutup yanağıma götürüyorum ve avucunun içine bir öpücük konduruyorum. Eğilip dudaklarını bulmak istiyorum ama garson yine masanın yanında duruyor, anın içine sızıyor ve bize yalnız olmadığımızı hatırlatıyor.

Bir süre sonra yemek getiriliyor ve sohbet yumuşuyor, hafifliyor, kahkahalar gözyaşlarını çalıyor. Cal'in oto tamirhanesini devralması ve "Cal's Corner" isminin nasıl kolay bir karar olduğu gibi geçmişimizin daha iyi, daha lezzetli kısımlarını paylaşıyoruz - Emma'nın her zaman yanında taşıdığı küçük bir parçası. Ayrıca bana dükkânı aldığı günü de anlatıyor.

tabelası ve "Corner "da fazladan bir "O" ile geldi, bu da çocukların ona aylarca "D.O.A." demesine yol açtı.

Hikaye bana hatalı tişörtlerimi hatırlattı ve bir yerlerde renkli bir mizah anlayışına sahip bir çalışan olup olmadığını merak ettim.

Ve sonra ilk canlı performansımı sergilediğim anı paylaştım, sahne korkusuyla taş kesilmiştim ama son nota çaldığında ve beraberinde coşkulu bir alkış getirdiğinde çok gururlu ve tatmin olmuş hissettim.

Ona babamdan, onun da gitar çaldığından ve benim müzik hevesimi her zaman nasıl dizginlediğinden bahsediyorum.

Birbirimizin küçük parçalarını paylaşıyoruz, omuzlarımız birbirine bastırılmış, dirseklerimiz birbirine vuruyor.

Bütün gece, yemek ve tatlı boyunca orada, Cal'ın tarafında kalıyorum.

"Oof!"

Kıçımın üstüne düştüm, zavallılığın timsali.

Kendimi yukarı çekmeye çalışırken kuyruk sokumum yanıyor ve hemen başarısız oluyorum, sonra tekrar başarısız oluyorum ve o kadar çok gülüyorum ki deliliğe doğru sürüklendiğimden emin oluyorum.

Cal bana yardım etmek için eğiliyor, ama bacakları kaymaya devam ediyor, patenleri buzda aynı beceriksizlikle kayıyor, ta ki yanıma bir yığın halinde düşene kadar, soğuk geceye küfürler mırıldanıyor.

Birbirimize bakıyoruz ve kaşlarını çatması sadece daha çok gülmeme neden oluyor. Pes ederek geriye doğru düşünüyorum ve pistin üzerine yığılıp yıldızlara bakıyorum. "Gülünç durumdayız."

"Ben de bunun çok romantik olacağından endişeleniyordum," diye mırıldanıyor Cal. Pekâlâ.

Oldukça romantik.

Kelimeleri içimde tutmak için dudağımı ısırıyorum.

"Hadi," diyor, beni dikleştirmek için elime uzanıyor. En az bir düzine deneme gerekiyor, ama sonunda birbirimizin karşısında, yüz yüze sallanıyoruz, iki elimiz de bizi ayakta tutmak için birbirimize tutunuyor.

"Tanrım, eskiden bunda daha iyiydim."

"Gerçekten mi?" Gülümsüyorum.

"On iki yaşındayken, evet. Bisiklete binmek gibi bir şey olacağını düşünmüştüm."

"Artık çok iri ve hantalsın," diye takılıyorum. "Zarif olman imkansız."
Gözlerini kısar. "Hulky. Çok gurur verici."

Tekrar gülüyorum, bizden çok daha becerikli bir grup insanın arasından zigzaglar çizerek geçerken ayaklarım kendi içinde dönmeye çalışıyor. Ellerimiz sımsıkı kenetlenmiş, can havliyle tutunuyoruz. Cal'ın fındık kahverengisi beresi deri montuna uyum sağlarken, dengesini korumaya odaklanıyor, dudaklarından küçük erik gibi nefesler kaçıyor. Donmuş göletin üzerinde sabit bir ritim tutturduğumuzda yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bana her zaman yapmak istediğin ama henüz yapmadığın bir şey söyle," diyorum, bir patenci bana çarptığında neredeyse tökezliyorum.

Gözlerini kısa bir süre kaldırıyor, sonra dikkatini tekrar buza veriyor. "Bir şarkı yazmak istiyordum."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Sen mi yaptın?"

"Evet." Gergin ve odaklanmış, çıplak elleri fildişi eldivenlerimin etrafında kıvrılmış. "Uzun zaman önce bir tanesine başlamıştım. Pek iyi değildi ama bazen onu düşünüyorum; bitirmenin, paylaşmaya değer bir şeye dönüştürmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum."

"Hâlâ sende mi?" Göğsümde heyecan verici bir pıtır, bir sevinç patlaması var. Cal'ın şarkısını duymak için her şeyimi verirdim. "Bitirmeyi düşünür müsün?"

Omuzlarından biri kalkıyor, bakışları hâlâ aşağıda, sağa sola savrulan patenlerimize sabitlenmiş durumda. "Eminim annem taşındığımızda bütün o ıvır zıvırdan kurtulmuştur. Müziğimi, klarnetimi... Emma'nın eşyalarını," diye mırıldanıyor, sesi titreyerek. "Günlüğü."

Göğsümdeki his buz sarkıtlarına dönüşüyor.

Ellerini sıkıca kavrarken kekelememeye ya da titrememeye çalışıyorum.

Cal, Emma'nın değerli eşyalarının hâlâ eski yatak odasının döşemelerinde saklı olduğunu bilmiyordu. Ona bundan hiç bahsetmedim çünkü bana onun hakkında konuşmayacağıma dair söz verdirdi, eski yaraları deşmeyeceğime dair yemin ettirdi. Son birkaç ay içinde anılar ve anılar akıp gitmiş olsa da, ona günlükten bahsetmek daha *büyük* hissettirdi.

Daha sert.

Daha zararlı.

Sonra zaman geçip gitmeye devam etti ve her şeyin açığa çıkmasını daha da zorlaştırdı. Şimdi ona söylemenin tam zamanı olduğunu fark ettim.

Şu anda.

Söyle ona, Lucy.

O zaman bana bakıyor, sanki gerçeği bekliyormuş gibi. Sanki bunu ondan küçük kirli bir sır gibi sakladığımı biliyormuş gibi. Pistin ışıkları ve yıldızların parıltısı arasında ela gözleri parlıyor. Ama o an geçip gidiyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Emma birkaç hafta önce yanlışlıkla klarnetimi kırdı..." Başını eğerken çenesi kenetleniyor. "Korkunç hissetti. Düzelteceğine söz verdi, ama ona önemli bir şey olmadığını söyledim. Onu çöpe attım, ancak o günün ilerleyen saatlerinde onu bulup yatak odasında kaybolurken buldum. Ona ne olduğunu hiç öğrenemedim ama tekrar bir araya getirmeye çalıştığını düşündüm."

Gözlerim buğulanıyor, suçluluk duygusu midemi kara bir kömür yığınınna dönüştürüyor.

"Her zaman böyle şeyler yapardı," diye nefes alıyor, sesi her zamankinden daha yumuşak. "Bir şeyleri tamir etmek. Kırık parçaları onarırdı." Küçük bir gülümseme onu ele geçiriyor. "O her zaman yapıştırıcıydı."

Çaresiz bir his boğazımı tıkıyor ve dudaklarımı dişlerimin arasına alıp hıçkırıklarımı tutarak yana bakıyorum.

"Sanırım çözülmemin bir nedeni de bu, biliyor musun? Beni bir arada tutmak için orada değildi. Parçalarımın dağılmasını engellemek için." Cal iç geçiriyor ve pistin ortasında yavaşlayarak duruyoruz. "Her neyse, sanırım o eşyalara ne olduğunu asla bilemeyeceğim. Annem onlardan hiç kurtulmadığına yemin etti ama ben ona inanmadım. *Onlardan* kurtulması, hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi anılarını bir kenara atması çok kolaydı - günlüğü de atması aynı derecede kolay olurdu."

"Hayır... hayır, o bunu yapmaz," diye konuşuyorum, kelimelerim kırık dökük geliyor. Kalbim endişe ve utançla çarpıyor. "Yapmayacağını biliyorum. Söz veriyorum hala dışarıda bir yerde ve onu bulacağız."

"Bunu bilmiyorsun. Babam öldükten bir yıl sonra yeniden evlendi... bir yıl, Lucy. Bu çok boktan," diyor. Bu itiraf aramızda asılı kalıyor, havayı kirleten bir ağırlık. "Bana hayatına devam etmesi gerektiğini, yoksa kederinde boğulacağını söyledi ama hayatına devam etmek, yerine birini bulmak gibi bir şeydi. Adamın Emma'nın yaşında bir kızı vardı. Madeleine. Beni bildiğim her şeyden, *senden* uzaklaştırdı ve bunu kabullenmem gerekiyordu. Benim de hayatıma devam etmem gerekiyordu." Başını sallıyor, kasvetli düşüncelerden sıyrılıyor. Bir iç geçiriyor ve ellerimi sıkıyor. "Özür dilerim... Bütün bunları senin üzerine yıkmak istememiştim. Bunun gecenin eğlenceli ve kolay kısmı olması gerekiyordu. Artık iç karartıcı şeyler yok."

"Sorun değil... Annen hakkında daha fazla şey duymak istiyordum. Onu

özledim."

Homurdanıyor. "Başka bir zaman. Bunu daha sonra konuşuruz" diyor. "Hadi, biraz sıcak çikolata alalım ve ısınalım."

Titrek bir nefes alarak Cal'ın buzun kenarına doğru çekmesine izin veriyorum ve orada sabit bir zemine çıkıp botlarımızı giyiyoruz. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Ona günlükten, Emma'nın eşyalarından bahsedeceğim ama bunu burada yapmamalıyım - burada değil, bu özel hafta sonunda değil.

Eve gittiğimizde.

Eve gider gitmez ona göstereceğim. Ona her şeyi vereceğim, sonra dilim damağım kuruyana kadar özür dileyeceğim.

Cal siyah kar botlarını bağlarken ben de UGG'lerimi giyiyorum. Ay ışığı bizi küçük bir büfeye götürüyor ve burada iki sıcak kahve sipariş edip pistten uzaklaşarak su boyunca sessiz bir patika buluyoruz. Kendimizi eski anılara ve hala gelecek olanlara kaptırırken aramızdaki boşluğu bir süreliğine sessizlik dolduruyor.

Ben bu sözsüz anı bozmadan önce Cal konuşuyor. "Bana her zaman yapmak istediğin bir şeyi söyle," diyor.

Buz tutmuş suya bakıyorum ve bardağı dudaklarıma götürüyorum. Cevabım kolay geliyor. "Küçüklüğümde beri kendi hayvan barınağımı inşa etmek istedim. Hasta oldukları ya da özel ihtiyaçları olduğu için istenmeyen hayvanları kabul eden bir yer. Yaşlı olanları, sakat olanları. *Forever Young* gibi ama... Daha interaktif ve benzersiz olmasını istiyordum. Bir kahve barı, şarkı söylemek ve müzik çalmak için bir sahne olsun. İnsanların evcil hayvanlarını getirip eğlencenin tadını çıkaracakları etkinliklere ev sahipliği yapacağım, bir yandan da barınağı ayakta tutmak için fon kullanacağım." Dudaklarımı büzerek, düşünceli bir ifadeyle bana bakan Cal'a bakıyorum. "Bu büyük bir hayal, ama belki bir gün. Muhtemelen önce faturaları ödemek için ne yapacağıma karar vermeliyim," diye hafifçe kıkırdıyorum. "Muhtemelen daha fazla canlı konser alacağım. Şarap barında, belki birkaç başka yerde. Kendime bir isim yapıyorum, bu yüzden yapılabilir gibi geliyor."

"Hmm." Cal yavaşça başını sallıyor ve içkisinden uzun bir yudum alıyor. Dudaklarını yalıyor ve biz yan yana yürürken dosdoğru önüne bakıyor. "Kulağa senin gibi geliyor."

"Müzik konserleri mi?"

"Hayvan rüyası," diye yanıtlıyor. "Sevdiğiniz bir şeyi yaparken bir fark yaratmak."

Gülümsüyorum, başımı sallıyorum. "Kulağa çok büyük fikirleri olan, sürekli aşırı başarılı birinin yapacağı bir şey gibi geliyor. Her şeyi yapmak istiyorum,

ama hiçbir şey yapmamış gibi hissediyorum."

"Doğru değil. Bildiğinden daha fazlasını yaptın." Bana sert bir bakış fırlatıyor, iliklerime kadar işleyen bir bakış.

Sonra kakaosunu bırakıyor ve arkamızdaki karlı çimlere doğru geri adım atıyor. Tıpkı Şükran Günü'nde annemin ön bahçesinde yaptığı gibi büyük beyaz bir tümseğin içine düşüşünü izliyorum. Kolları aşağı yukarı, bacakları sağa sola kayıyor.

Kar meleği yapıyor.

Bir an öylece durup onu içime çekiyorum. Daha kolay, kaygısız anlardan çekinmeyen bu hafif, duvarları yıkılmış Cal'ı gözlemliyorum.

Benden çekinmeyen biri.

"Geliyor musun?"

Yutkunarak fincanımı onunkinin yanına koyuyorum ve karda onun yanına düşüyorum. Ellerimiz çarpıştığında ve buzlu kar parçaları botlarımızın içine girdiğinde gülüyoruz. Eldivenlerimin arasında bir top topluyorum, sonra ona fırlatıyorum ve ceketinin önünde parçalanmasını izliyorum. Cal olması gerektiği gibi karşılık veriyor ve yıldızlar benim kıkırdamalarımı ve kar paltomun içine dolduğunda çıkardığım çığlıkları izliyor.

Yuvarlanıyor ve üzerimde geziniyor.

Gülünce nefesim kesiliyor ve sessizleşiyorum.

Cal elini kaldırıp bir tutam saçı dudaklarımdan çekerken, gözleri pembe yanaklarımda ve iri gözlerimde geziniyor. Keskin bir nefes alıyor. "Şükran Günü'nde seni öpmek istedim... tıpkı böyle" diyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Seni öpmeyi o kadar çok istedim ki."

Boğazımda bir inilti düğümleniyor.

Ben de bunu istiyordum ama o zaman buna izin veremezdim. Korku içime işledi, beni oyaladı ve durgunlaştırdı.

İki elimi kaldırıp ceketinin yakasını kavriyorum ve yüzünü kendime yaklaştırıyorum. "Bu sefer hayır demezdim," diye fısıldıyorum. "Ben de seni öperdim."

Ayrılmış dudaklarıma bakarken gözleri parlıyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, bir dizim kalkıyor ve kalçasını sıyrıyor.

"Sana bu işi ağırdan alacağıma söz vermiştim," diyor sesi derin ve karanlık. "O yüzden beni yavaşça öp."

Gözlerini kaldırıyor, bir tereddüt kıvılcımı arıyor ama öyle bir şey yok. Gittikçe yaklaşıp yakasını daha sıkı sıkıyorum, dudaklarımız birbirine sürtünüyor, tüy gibi hafif.

"Seni yavaşça öpeceğim," diyor düzensiz bir şekilde, dudağımın kenarına bir öpücük kondurarak. "Yumuşak, sert, dağınık, tatlı." Dil dokunuşuyla bir öpücük daha. "Seni buradan öpeceğim..." Ağzı çenemden aşağı inip boynumu buluyor. "Ve burası." Bir eli pardösümün uzunluğunu takip ediyor, altından kayıyor ve kalçalarımın birleştiği yeri sıyrıyor. "İşte, eğer izin verirsen." Sonra dudaklarını kulağıma götürüyor ve "Seni oradan öpmek için ölüyorum." diyor.

Beni daha sert kavradığında, kulağa pornografik gelen bir inilti çıkarıyorum ve bacaklarım açılıyor. "Cal..."

Her iki bileğimi de avuçlarının arasına alıp başımın üzerine doğru çekerek beni olduğum yerde sabitlerken boğazından bir hırıltı yükseliyor. Yüzü üzerimde beliriyor, irisleri altın rengi ve ay ışığıyla dönüyor. "Bana izin verdiğin sürece seni öpeceğim, Lucy."

Tereddüt etmiyorum. Yukarı kalkıp ağzını yakalıyorum ve dudaklarımız çarpıştığında çıkardığı iniltiyi içime çekiyorum. Ağzımı kendi ağzıyla ayırıyor, dili içeri kayıyor, soğuk zemine karşı yakıcı bir sıcaklık. Bir eli bileğimi bırakıp yanağımı kavlıyor, öpüşmemiz daha da sıcaklaşırken sıkıca kavlıyor. Dillerimiz ıslak bir kayışla birbirine dolanıyor, başımı eğiyorum, onun her şeyini tatmak için daha yukarı kaldırıyorum. Öpüşmemiz dağınık ve aç, tutkulu ve yavaş. Geri çekilip alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor, hafifçe çekiştiriyor, sonra tekrar içeri dalıyor ve yüzümü iki elinin arasında tutuyor.

Nefesimiz tükendiğinde ve titrediğimizde, Cal alnını benimkine bastırıyor, beni bağrına basarken gözlerini kapatıyor ve ağzıma son bir öpücük konduruyor.

Ve biliyorum ki, hiç şüphesiz, beni sonsuza dek öpmesine izin verirdim. Umarım sonsuzluk yeterince uzun olur.

Bölüm 17

CAL

Lucy odaya döndükten sonra bir bluz ve küçük pembe bir erkek şortu giyiyor. Bütün gece şapka taktığı için saçları uzun ve karışık, gözlerimi onun üzerinde defalarca gezdirirken hiç bu kadar seksi görünmemişti.

Bu gece *sadece* uyumayı planlıyorsak neyin güvenli hissettirdiğini. Bir esnemeyle yatağa doğru yürüyor ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünen bir tutam saçını düzeltiyor.

Ayakları yatağın kenarına yakın bir yerde yavaşça durduğunda, sadece bir tane olduğu gerçeğinin farkına varıyor. Saçlarını hızlı hareketlerle birkaç kez kulaklarının arkasına atarken, bir tarafa yayılmış olan bana bakıyor, solumdaki boş alan imalarla dolu.

Ne söyleyeceğimden ya da ne yapacağımdan tam olarak emin değilim, bu da beni kaşındırıyor. Normalde niyetimi dile getirmekte zorlanmam ve niyetim kesinlikle dilime boşalana ve adımı söyleyene kadar yüzümü kalçalarının arasına gömmek yönünde.

Bu düşünceyle aletim hemen sertleşiyor ve kanıtı gizlemek için çarşafı belime kadar çekiyorum. "Yorgun musun?" Bir dizini yatağın üzerine kaydırduğunda ve yatak onun ağırlığının altında gıcırdadığında, akşam için beklentilerini ölçmeye çalışıyorum. "Uzun bir gün olduğunu biliyorum."

Eğer hazır değilse ona bir çıkış yolu veriyorum.

Tek istediğim tekrar içine girmek, ama bundan da öte, kendini güvende ve rahat hissetmesini istiyorum. Banyodaki karşılaşmamızın zihninden silinmesini istiyorum çünkü aksi yöndeki ısrarına rağmen ilk seferinde böyle olmamalıydı.

Lucy yanıma tırmanırken gülümsüyor ama bu gergin bir gülümseme. Çok fazla göz kırpmıyor, yastık kılıfındaki gevşek bir iple oynuyor. "Ben bir

Sanırım biraz yorgunum."

Dick: Soğuk suyla tanış.

Kendimi kontrol altına alıp başımı sallıyorum ve yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. Bir elimle başımı yukarı kaldırarak yorganın altına yerleşmesini ve çenesine kadar çekmesini izliyorum. "Pekâlâ."

"Film ya da başka bir şey izlemek ister misin?"

"Hayır. Uyku iyi gelir."

Uyku kulağa berbat geliyor ama sabırlı olabilirim.

Kırmızı ve lezzetli bir şekilde dolgunlaşana kadar dudağını kemirerek bana doğru bir başka gergin gülümseme gönderiyor. İki büyük mavi göz üzerimde geziniyor. Her zamanki gibi sadece boxer giymeme rağmen beyaz bir tişört ve eşofman altı giyiyorum. Fazla tenle onu ürkütmek istemedim.

Gerçi şimdi geçmişimin tüm kirli detaylarıyla onu korkutmayı başarıp başaramadığımı merak ediyorum. Benden soğuduğu ya da tereddüt ettiği izlenimini vermedi ama kar setinde paylaştığımız o akıllara durgunluk veren öpücükten sonra gecenin farklı geçmesini bekliyordum.

Gıcırtilı küçük inlemelerini yutarken meraklı dilinin ağzımın damağıyla alay etmesinin anısı, aletimi yeniden harekete geçirdi.

Bir yatak muhtemelen kötü bir fikirdi.

Kendimi ayarlamak için uzanıyorum ve başucu lambasını kapatmadan önce fark etmemesini umuyorum. Karanlık üzerimize çöküyor. Lucy uzun, sözsüz bir esnemeyle rahatlarak yatağın birkaç kez eğildiğini hissediyorum ve sessizlik beni derimden sürünerek çıkmaya zorluyor.

Işığı tekrar açıyorum.

Başını bana doğru eğdiğinde sırtüstü yatıyor, parmakları yatak örtüsüne dolanmış. "Her şey yolunda mı?" diye merak ediyor.

Zaten dağınık olan saçlarımı karıştırarak ona yaklaşıyorum ve bir mırıldanma sesi çıkarıyorum. Soru dolu bir iç çekiş. "Öyle misin?"

"Ben ne miyim?"

"Tamam."

Lucy gözlerini kırıştırarak bana bakıyor ve sonra tavana bakıyor. "Evet. Ben - ben sadece... bundan sonra ne olacağından emin değilim. Bilirsin işte... bizimle."

"Sen nasıl istersen," diye cevap veriyorum kolayca, parmağımı uzatıp yastığının üstüne dökülen bir tutam saça doluyorum. "Nasıl rahat hissedersen."

Kirpikleri açık kahverengi kaşlarını gıdıklarken bir düzine kez göz kırpmaya devam ederken dudakları düşünceyle büzülüyor. "Sanırım..." Birkaç gergin vuruş için gözlerini kapatıyor. Gözleri tekrar açıldığında yumuşak bir sesle sözlerini bitiriyor: "Sanırım bana bir süre sarılmanı istiyorum. Eğer sorun olmazsa."

"Tabii ki sorun değil."

Gülümsemesi endişesinden bir parça kaybediyor ve gözlerine ulaşacak kadar parlaklaşıyor. Benim gülümsemem de ona uyuyor ve isteğinin kesinlikle sorun olmayacağına dair ona güvence veriyor.

Işığı kapatmak için uzanıyorum, sonra yanına kıvrılıyorum ve bir kolumla onu göğsüme çekiyorum. Anında hafifliyor. Kucağında ağırlıksız bir tüy gibi. Nefesi onu terk ediyor, sınırlarını ve gerginliğini de beraberinde götürüyor ve ben bir parmağımı köprücük kemiği boyunca gezdirirken ikimiz de rahatlıyoruz.

Bu doğru hissettiriyor.

Lucy bana yaslanmış, sıcak ve canlı, kollarımda teselli ararken uykuya dalmak. O gece barda onu grafiti lekeli kapıdan çekip bacaklarının arasına soktuğumda hiçbir rahatlık yoktu. Şefkat yoktu, ilgi yoktu. Bir hayvandım, kontrolüm ince bir ipliğe bağlıydı, onun sıkı sıcaklığının içine doğru ilerledim ve yavaşça çözüldüm.

Lucy, kaşıklışıp sarmaş dolaş olana kadar yaklaşabildiği kadar yaklaşıyor, elim onun üzerinde geziniyor, yatıştırıcı bir okşayış. Elim, tişörtünün altından görünen çıplak karnının üzerine geliyor, hafifçe sıyrıyor, nazikçe oyalanıyor. Çıkardığı iç çekiş mükemmele yakın. Başını arkaya doğru eğiyor, böylece yüzüm onun karışık saçlarına gömülüyor, ben derin nefes alırken hareketsiz kalıyor.

Tatlı armutlar ve bir parça çiçekli misk.

Muhteşem.

Sessizlik huzura dönüşüyor ve daha önce hissettiğimden emin olmadığım bir memnuniyetle beni doyuruyor. Ellerimin arasında tamamen gevşemesi uzun sürmüyor, dinlendirici bir uykuya dalarken nefes alış verişini düzene giriyor.

Bu seks değil.

Ama aynı derecede iyi hissettiriyor.

Gözlerimi karanlık bir odada açıyorum, bir rüyanın etkisiyle uyanıyorum.

Bir elin sikimi okşadığı erotik bir rüya.

Lucy'nin eli.

Şehvetli iniltieler içime doluyor, neredeyse beni doğrudan orgazma göndermeye yetiyor. Kendimi toparlayıp nerede olduğumu, kimin yanında uyuduğumu hatırladığımda, bunun bir rüya olmadığının farkına varıyorum. Yatakta yüz yüzeyiz, bacaklar tamamen birbirine dolanmış, dudaklar neredeyse birbirine değiyor. Avuç içim kıkına yapışmış, parmaklarım sıkıyor, kalçalarım yavaşça dönüyor.

Ve Lucy'nin eli eşofmanımın içindeki kaya gibi sert çadırı yokluyor, bana karşı kıvranıyor ve beni uçurumun kenarına getiren o müstehcen miyavlama seslerini çıkarıyor.

Pantolonuma bir yük boşaltmadan önce bileğini yakaladım. "Lucy...siktir..."

Durgun bir şekilde geriniyor, boşdaki eli benim azgın aletime uzanırken, diğeri saçlarını alnından süpürüyor. "Hmm..." diye inliyor, habersiz.

Tanrım.

"Rüya mı görüyorsun?" Sesim çakıl taşlı, uyku ve şehvetten pürüzlü.

"Ne...?" Kendini gerçekliğe geri getirirken birkaç saniye geçiyor, sersemlemiş ve kafası karışmış. Karartma perdelerindeki büyük çatlaktan içeri sızan ince bir ay ışığı, tam da gözlerinin dehşetle açıldığı anı vurguluyor.

Sonra bir çığlıkla geri sığıyor, sanki sikim saldırmaya hazırlanan bir kral kobraymış gibi elini çekiyor.

Fena bir benzetme değil.

Avucumun topuğunu ereksiyonuma bastırarak altıya kadar sayıyorum çünkü ona kadar yapamıyorum ve ona doğru dönüyorum. "Tanrım." Bir nefes üflüyorum. "Seks rüyası mı görüyordun?"

İkimiz de seks rüyası mı görüyorduk?

Daha önce hiç biriyle sevişirken uyanmamıştım.

Şimdi acıyla bastırılmış durumdayım, sikim zonklıyor, sönmeyi reddediyor.

"Cal?" Lucy ciyak ciyak bağıyor, gözlerindeki uykuyu sildikten sonra bana göz kırpmıyor ve çarşafı bir tür koruyucu zırh gibi kavıyor. "Bir... seks rüyası mı?"

"Evet. Uyandığımda muhteşem bir kadın yatakta yanımdaydı ve sikimi okşuyordu."

Kaba ama doğru.

"Oh..." Bocalıyor, bakışları güneye dalıyor ve çarşaflardaki eğime takılıyor. Sonra yorganı üzerinden atıyor, kaçmaya çalışırken ayaklarını tekmeliyor ve çırpınıyor. "Aman Tanrım."

Yataktan fırlamadan önce elim kolunu tutmak için fırlıyor. "Hey, hey... Sorun yok."

"Aman Tanrım," diye tekrarlıyor, hâlâ kaçmanın ortasındayken.

"Ciddiyim. Sorun yok... buraya gel." En parlak önerim bu değildi ama istediğim son şey onun korkup gecenin karanlığında kaçmasıydı. "İyisin. Buraya gel."

Tereddüt ederek bacaklarını yatağa doğru kıvrıyor ve yavaşça bana doğru dönüyor. "Ben... Ben ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım rüya görüyordum ve..." Utanç duygusu hissediliyor. Telaşla parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve başını eğiyor. "*Çok* özür dilerim. Bu çok aşağılayıcı."

"Üzülme." Tüm vücudu titreyerek bana doğru yaklaşıp kadar kolunu bir kez daha çekiştiriyorum. Göğsümde mahcup bir su birikintisine dönüştüğünde, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Her şey yolunda, günışığım. Burada şikayet yok."

Korkusunu tişörtümün içine bastırmaya devam ederek başını sallıyor, uzun saçları parmaklarımın çatlakları arasında düğümleniyor. "Sen... um..." Çenesi çekingenlikle yukarı kalkıyor, gözleri loş odada yüzümü arıyor. "Tamam mı?"

Ben iyi miyim?

Hayallerimin kızı kollarımın arasında, ereksiyonuma yaslanmış, esintili bir yaz gününde meyve bahçesi gibi kokuyor.

İçgüdüsel olarak bacağım onunkilerin arasından kayıyor ve tekrar iç içe geçiyoruz. Hepsi sarılmış, uzuvlar yumuşak çarşafların üzerinde kayıyor, ten fırçalıyor ve alay ediyor. Üst uyluğum bacaklarının arasındaki sıcaklığı dürttüğünde boynumun ortasıyla buluşan iniltiyi maskeleyemiyor. Bilerek yapmıyorum ama sırf o sesi tekrar duymak için kendimi bir kez daha yaparken buluyorum. "Ben iyiden de öteyim Lucy," diyorum ona kısık sesle, zar zor kendimi toparlayarak. Bu gece ya Lucy'nin aletimin etrafında parçalanmasıyla ya da benim duşta onun adını dilime dolayıp mastürbasyon yapmamla sona erecek.

Lucy boyalı erkek şortuyla bana sürtünüyor. Sırılsıklam olduklarına dair evim üzerine bahse girerim ve sadece bu düşünce bile göğsümde bir hırıltı koparıyor. "Sen iyi misin?" Soruya karşılık veriyorum, dudaklarım saçlarında kıvrılıyor, meyvemsi kokusunu içime çekiyorum.

"Evet." Şimdi nefes nefese, küçük sesler çıkararak boynumdaki teni ısıtıyor. Kalçalarımla daha fazla sürtünme ararken kalçaları hızlanıyor. "Ben de... iyiden daha iyiyim."

Lanet olsun.

Gecenin bir numaralı seçeneğe doğru gittiğini düşünüyorum. Onun içine tekrar kaymayı hayal etmek bile, böylesine sıkı ve tatlı bir uyum, içimdeki canavarın yüzeye kükremesine neden oluyor. "Öyle mi?" Saçlarını avuçluyorum, diğer elim kışını avuçlayana kadar omurgasından aşağı iniyor. Alnını kendime doğru çekerek karanlıkta gözleriyle buluşuyorum ve göz bebeklerinin büyüdüğünü, irislerinin neredeyse siyah görüldüğünü izliyorum. "Bana şu anda ne kadar ıslak olduğunu söyle."

O kadar tahrik oldum ki, sesim şeytani geliyor.

İniltisi dudaklarımdan süzülüyor, kalçalarını bacağımın etrafına sıkıştırırken gözleri dalgın dalgın kapanıyor. Bana göstermeyi tercih eden Lucy cesurca elimi buluyor ve arkasından şortunun önünde biriken ıslaklığa doğru sürüklüyor.

İniltim ikimizi de titretiyor ve şortunun üzerinden amını sıkıca kavıyorum, ta ki o sarsılıp tiz bir miyavlama çıkarana kadar. "Sırılsıklam olmuşsun," diye törpülüyorum, parmaklarım alay ediyor. "Öyle olacağını biliyordum. Beni çılgına çeviriyor."

"Cal..." Kalçalarını pompalamaya, kıvranmaya ve inlemeye devam ediyor. Çok muhtaç. Titrek parmakları eşofmanımın bel bandına uzanıyor ve onu kalçalarımdan aşağı çekmeye başlıyor. "Sana ihtiyacım var."

Bu kız benim sonum olacak.

Ereksiyonum serbest, öfkeli ve talepkar bir şekilde zıplıyor. Öne doğru eğilip derin bir iniltiyle karnına sürtünüyorum ve neredeyse kendimi kaybediyorum. "Sikimin içinde olmasını mı istiyorsun?" Dudaklarımız birbirinden kıl payı uzaklaşana kadar saçlarını sıkıca kavıyorum. Dilimi dudaklarının yayına dokunduruyorum, giriş için bir izin.

İçinden zayıflamış bir iç çekiş dökülüyor ve yukarı kalkıp ağızlarımızı birbirine çarpmadan önce nefes nefese küçük bir *evet diyor*. Bar tuvaletinde olduğu gibi çaresizlik onu ele geçiriyor ve onu yutuyorum, dişlerimi geçiriyorum, elim dilimin araması ve keşfetmesi için çenesini daha geniş açıyor. Sikim karnına sıkıca bastırıyor, bir bacağını kalçama dolayarak yaklaşmaya çalıştığında kalçalarım çok az kontrolle sarsılıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar bir elimi kalçasının altından geçirip onu sırtüstü çevirerek bacaklarının arasına park ediyorum ve kızarmış yüzü, ayın sarhoş ettiği odanın kısmen aydınlattığı bana bakıyor. Bir parça yıldız ışığı gözlerinin derin mavisini öpüyor, ateş ve çivit mavisinin güçlü bir girdabı.

Onu öpmek için eğildiğimde, dillerimiz açlıkla buluşurken parmaklarımı şortunun bel bandına sokuyorum, sonra tekmeleyerek kurtulana kadar bacaklarından aşağı çekiyorum. Tişörtümü tek elimle çekip çıkarırken, eşofman altımın geri kalanını kaydırarak çıkarırken ve neredeyse üstünü yırtarken kıyafetlerimiz yatağın yanında bir yığın oluşturuyor.

Lucy sırtüstü yatağa yığılıyor, saçları yastığın üzerinde bin bir farklı yöne dağılıyor, altın sarısı beyaza karşı kahverengi, göğüsleri altımda zıplıyor. Gözlerim ilk kez onun açıkta duran göğüsleriyle buluşuyor. Dolgun ve mükemmel, keskin bir ihtiyaç homurtusuyla eğilip onları ağızıma aldığımda büzüşen ve sıkılaştan esmer areolalarla uçlanmış. Parmakları saçlarımın arasında geziniyor, inlerken sırtı yatağa doğru eğiliyor.

"Oh Tanrım..." Tırnakları kafa derime batıyor, bacakları ortama dolanıyor, ayak bilekleri sırtımın ortasında keşişiyor. "Cal, lütfen..."

"Kahretsin, göğüslerin mükemmel," diye inliyorum, bir meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum, sonra diğerine aynısını yapmadan önce dilimle yalıyorum. "Çok mükemmel."

Göğüslerini avuçlarımın arasına alarak vücudunu aşağı doğru çekiyorum, bacakları iki yanımdan ayrılırken burnumu yumuşak karnına sürüyorum. Dudaklarım gittikçe alçalıp, tatmak için can attığım kavşakla alay ettiğinde, bukleleri parlıyor ve düzgünce kesilmiş, geriliyor, kasları kilitleniyor. Dizlerini birbirine çarpmaya çalışıyor, ben de kaldırıyorum. "Hayır mı?"

Lucy saçlarımı çekiştirerek beni vücuduna geri çağırıyor.

"Bilmiyorum..." Tekrar yüz yüze gelene kadar dilimi yalayarak ve teninin tuzunu tadararak yukarı doğru sürünerek ilerliyorum. Yutkunarak bir tutam

saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum, sonra dudaklarımı indirip fısıldıyorum, "Yememi istemiyor musun?"

Çıktın mı?"

Cevap verirken altımda titriyor, saklanmak ister gibi kolunu gözlerinin üzerine indiriyor. "Ben... gerginim," diye itiraf ediyor, dudakları ayırık ve titrek. "Utangaç."

Kolunu çekiyorum, beni görmesini istiyorum. Acele etmediğimi, baskı yapmadığımı bilmesini istiyorum. "Sorun yok. Bunu henüz yapmak zorunda değiliz." Kulağının altındaki deriye bir öpücük konduruyorum ve daha fazlasını boğazının genişliği boyunca dağıtıyorum. "Yine de buna bayılacaksınız. Dilim içine girdiğinde çok güzel parçalanacaksınız."

Küçük bir baş hareketiyle boynunu geriye atarak bana öpmem ve tapmam için daha fazla ten sunuyor. Dizlerini kaldırarak iki elini sırtımdaki güneş dövmesinin üzerinde yukarı aşağı kaydırıyor ve fısıldıyor: "Benimle

seviş Cal."

Kelimeler içime akıyor, derin ve uzun zamandır gömülü bir yere dokunuyor.

Sevişin.

Bunu Lucy'den önce hiç yapmadım.

Yapacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama o banyoda bile, orada bir şey vardı, seksin ötesinde bir şey - sadece *sikişmenin ötesinde*. Ham, kirli ve acildi, ama aynı zamanda korkunç derecede ruhun derinliklerindeydi.

Büyü ve kargaşa.

Temel bir iksir.

Ben onun içindeydim, ama o da benim içimdeydi. Çıkardığı her ses, tenime her dokunuşu ve dudaklarıma fısıldadığı her nefesi beni öpücük öpücük hayata döndürüyor ve en başından beri neden ölü kalmak istediğimi merak etmemi sağlıyordu.

Her kalp atışı mükemmel, kadersel bir şekilde hizalanmış gibiydi.

Bir elimle bacaklarını ayırıyorum, diğer elimle yanağını kavrayıp dikkatli bir yoğunlukla sıkıyorum. Eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, tatlı ve nazik. Bir söz. O gece kaldırımda ona vermeyi reddettiğim cevap bu, korkunun çirkin pençeleri tarafından çok fazla tuzağa düşürülmüştüm.

Lucy'nin nefesi sanki bunun ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi kesiliyor. Gözlerimiz kilitlenirken kalbi farkındalık bulutuna takılıyor.

Aletimi kavramak için aşağı uzanıyorum, ucunu kayganlığı boyunca kaydırıyorum, bakışlarını tutarken iniltiyi boğazımda tutuyorum. İnliyor, sesi dilinde parçalanıyor. Altımda titrediğini hissediyorum. Titriyor, çoktan çözülüyor.

Ben içeri girerken burunlarımız birbirine değiyor.

Kahretsin... o kadar sıkı ki, ben içeri girerken beni bir mengene gibi kavıyor. Gözlerimi açık kalmaya zorluyorum, bu bağın kopmasını engellemem gerekiyor. Hiçbir şey beni onun içine giren tek erkek olduğumu bilmek kadar azdırmamıştı. Bu ilkel, ilkel bir duygu.

"Ohh..." dudaklarımla buluşan sest, onunki benimkine karşı ayrılmıştı. Uzun, ek hecelerle dolu. Arzuyla dolu, bu an için, daha fazlası için. Elleri kürek kemiklerime yapışıyor, tırnakları derimi ısıyor. Kazıyor ve çaresiz.

Kalçalarımın sert bir hamlesiyle kendimi sonuna kadar içeri sokuyorum, ellerine uzanıyorum ve ikimiz de başının üzerindeki yastığa doğru sürüklüyorum.

mükemmel zamanda inliyor. Alınlarımızı birbirine yaklaştırıyorum. Açık ağzıma karşı pantolonunu indiriyor, gözleri hâlâ kocaman, hâlâ açık ve izliyor. Hâlâ büyülenmiş gibi.

Kalçalarımı bir kez daha derinden, güçlü bir şekilde pompalıyorum ve bacakları etrafımda dolanıyor, keskin bir çığlıkla gerilirken elleri boynumun arkasını kavramak için hareket ediyor.

Tanrım, o mükemmel.

Parmaklarımız birbirine geçerken ben tekrar itiyorum, iç kasları titreyip sıkışırken çoktan patlamanın zirvesindeyiz. "Çok güzelsin, çok tatlısın amına koyayım," diyorum hırıltılı bir sesle, iki elimden birini tutup diğerini boğazına, sonra göğsüne, sonra da kıcının kıvrımına götürerek onu sabit tutuyorum, yavaş ve bilinçli pompalarla içine giriyorum. Dilime karşı neredeyse mutluluktan hıçkırırken ağzını buluyorum. "Sen benim ışığımsın," diye inliyorum, çene çizgisini ısırarak. "Benim ilham perimsin." Dilim boğazından aşağı iniyor, hassas derisini ısıyor. "Benim kahkaham." Bir itiş daha, sonra bir tane daha. Hızım artıyor, arzu alçaktan ve derinden açığa çıkıyor. "Sen benimsin."

Kelimeler onu uçuruma yolladı. Altımda paramparça olduğunu hissediyorum, orgazmı ikimizi de kör ediyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, dizlerime kadar çekiliyorum ve o çözülürken belini sıkıyorum. Lucy'nin kalçaları benimkilerle buluşuyor, tenlerimiz birbirine çarpıyor. İçine giriyorum, avuç içleriyle masaj yaparken göğüsleri zıplıyor, gırtlaktan gelen bir iniltiyle başı geriye atılıyor. Altımda yayılmış bir tanrıça, saf ışık ve günahın en tatlı hali.

Serbest bırakıldığımda taşaklarım sıkışıyor, sikimin onun içine girip çıktığını, kalçalarının kayganlaştığını ve parladığını görmek beni doğrudan uçurmaya yetiyor. Mükemmel bir uyum. Çok doğru. Son bir hamleyle dağılıyorum, içimdeki ısı keskin, zayıflatıcı dalgalar halinde akıyor, onun içine boşaldığımda çakıllı bir inilti dökülüyor.

Kıvılcımlar çekilip dağılırken onun üzerine yığılıyorum ve kendimi dirseklerimin üzerinde tutuyorum. Göğsü zor nefeslerle inip kalkıyor ve birlikte aşağı iniyoruz. Lucy elini kaldırıp alnımdaki bir tutam nemli saçı süpürüyor, sonra yüzümü kendine çekip şakağımı öpüyor. Tatlı ve yumuşak. Tekrar doğrulduğumda, gözlerimiz ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar yakınlaşıyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Mavi gözleri bana doğru parıldıyor. Dans edip parlıyorlar ve ben her şeyi onların havuzlarında görüyorum.

Bir

gelecek.

Bir

hayat.

İyi bir hayat.

Bir ev.

Yanına kıvrılıyorum, onu kendime çekiyorum, saçları dolaşan
parmaklarımda düğümleniyor, teni ter ve tatlılıkla kayganlaşıyor.

O sıcak, o canlı, o nefes alıyor. Ve
tamamen benim.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

LUCY

T Hafta sonu yerçekimsel bir dalga gibi geçip gidiyor ve rüya gibi bir Pazar sabahı perdelerden içeri sızıyor, ben ortama dolanan büyük kola kıvrılıyorum. Karmaşık dövmelemler ön kolunun etrafını sarıyor ve triseptleri, tenine karşı siyah mürekkep ve akik taşından bir tuval. Tepesinde asılı duran kasvetli kış sayesinde daha az bronzlaşmış ama benden daha sıcak, daha kel bir tonu var.

Uyanana kadar parmağımı kolunda, dirseğinin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Bugün son günümüz," diye mırıldanıyorum usulca, sesimi duyunca göz kapaklarının nasıl titrediğini izlerken başımı çift yastığın üzerine eğiyorum.

Tamamen uyanıyor, sadece bir göz küresi uykulu bir şaşa ile açılıyor. "Hm."

"Kek yemek ve kızakla kaymak istiyorum."

Yüzü yastığa gömülürken, beni daha da yakınına çekerken kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Gelecekteki ben için bir maceraya benziyor," diye mırıldanıyor, kelimeler pamuk ve kuş tüyü tarafından boğuluyor.

Saatın altıyı çeyrek geçtiği doğru ama bu küçük kış harikalar diyarındaki son saatlerimizin tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Sanki kırılğan cam baloncuğumuzu kırarak düşmek üzere olan bir kar küresinin içinde geçici olarak korunuyormuşuz gibi hissediyorum. "Sana alt kattaki kafeden bir kahve getirdim. Bir fiske krema ile Americano," diyorum ona, parmaklarımı firfırlı yatak başının arasından geçirerek.

Yüzünü yastıktan kaldırıp bana bakarken sırt kasları ve kürek kemikleri dalgalanıyor. Ela gözleri uyku ve şefkatle dolup taşıyor. "Sen lanet olası bir rüyasın," diyor kısık sesle.

Sadece birkaç saat önce benimle sevişirkenki şehvet dolu sesini hayal ederek içim ürperiyor. Door County'de geçirdiğimiz Cumartesi gününü otel odasında saatlerce tıkılıp kalarak boşa harcadığımızı söyleyemem.

-hiç de değil- ama üretkenliğimiz azdı ve ağrıyan, iyice keşfedilmiş bedenim aşırı kardiyonun sonuçlarını hissediyor. Durgun bir gülümseme yayılıyor. "Ben gerçeğim," diye onu temin ediyorum.

Mırıldanıyor, sırt üstü dönüyor ve ben çıplak gövdesine yayılana kadar beni de yanına alıyor. "Söz mü?"

Burunlarımızı birbirine değdiriyorum, sonra iffetli bir öpücük için yaklaşıyorum. "Eğer sen gerçeksen, ben de gerçeğim."

"Kahvemi içmeden karar veremem."

Sırıtarak öpücüğü dilimle derinleştiriyorum, bedenim ona karşı erirken aşağıya doğru sıcak bir basınç oluşuyor.

Cal parmaklarını yeni fönlenmiş saçlarımın arasından geçiriyor ve sabahın puslu havasında gözlerini bana dikeyyor. "Giyinmişsin ve hazırsın. Ne zamandır ayaktasın?"

"Beşten beri. Neredeyse her zaman beşte ayaktayım."

Dudakları hoşnutsuzlukla bükülüyor. "Demek zehirli bir özelliğin var, fazla mükemmel olduğunu biliyordum."

Omzuna vuruyorum, sonra da tüylü spagetti ve köfte çoraplarım yere değene kadar üzerinden yuvarlanıyorum. Spagettiye düşkün ya da tarafsız değilim ama eski bir iş arkadaşım corgis'e olan sevgimi İtalya'daki bir komün olan Borghi-'ye olan sevgimle karıştırmıştı. Bana bu çorapları tatil çantası hediyesi olarak almıştı.

Son derece rahattırlar.

Cal uzun bir esneme hareketiyle kendine gelirken ben botlarımı giyip dikdörtgen aynada saçlarımı kabartıyorum. Yorgandan kurtulup doğrulmadan önce avuçlarının topuklarını göz çukurlarına gömüyor ve hâlâ sıcak olan kahvesine uzanıyor.

"Mmm. Bu mükemmel," diye belirtiyor bir inilti takip ederken, ahlaksızlıkla bağlanmış bir ses.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve karnım dönmeye başlıyor. Cal üzerinde sadece bir çift boxer'la yataktan kalkıp koyu renk, dağınık saçlarını kaşındığında bu his daha da artıyor. Kasları esneyip kabarıyor ve gözlerim güneşe, bacaklarının arasındaki şişkinliğe kayıyor.

Hatıralar ılık bir yaz yağmuru gibi içime işliyor.

Bedenlerimiz kıvrılıp bükülüyor, öğreniyor ve keşfediyordu. Işıklar açık, ışıklar kapalı. Yarı giyinik, tamamen çıplak. Sadece otel odasından çıkmayı başardık

Dün bir kez oda servisinden üçüncü bir sipariş cazip gelmediğinde, toparlanıp şarap tadımı için tramvaya bindim, sonra yan taraftaki restoranda yağlı bar yemeklerine savurganlık yaptım. Kendimi jalapeño poppers ve patates kızartması ile doldurdum, Cal'a çıtır çıtır olanları verirken, sarkık, duygusal olanları istifledim. O da Gorgonzola ve barbekü sosu sızan pastırmalı çizburgerini mideye indirdikten sonra odaya geri döndük, ellerimiz hevesle kıyafetlerimizi çekiştiriyordu ve sonra yorgunluk bizi mutluluğun karmaşasından çalana kadar birbirimizi şımarttık.

Acaba o da aynı şeyi mi düşünüyor?

Kapüşonlu gözleri odanın diğer ucundan bana bakıyor, kahvesini yatağın başucundaki masaya geri koyduğunda kahvesi birkaç dakika önceki kadar canlı görünmüyor. Cal yetenekli bir avcı gibi bana doğru yürüyor, yürüyüşünde açlık var. Karamel kahverengi bir kazak ve koyu renk bir kot pantolon giymiş olsam da, gözlerinde parıldayan bakışa bakılırsa çırılçıplak da kalabilirdim.

"Kekler ve kızak, öyle mi?" diye mırıldanarak yatağın ayakucuna doğru ilerliyor ve aradaki boşluğu kapatıyor. "Şu anda istediğin gerçekten bu mu?"

Evet.

Cal'ın eli uzanıyor, bileğime ustalıkla dolanıyor ve beni kendisine çekiyor. Kalçaları bana sürtünüyor, ereksiyon çelik gibi sert.

Hayır.

Boxerının ayak bileklerinin etrafında toplanması ve dizlerimin yere çarpması beş saniye sürüyor. Elleri başımın arkasını kavrarken ve boynu ilkel bir iniltiyle geriye kıvrılırken sikini ağzımın içine alıyorum. Onu boğazımın derinliklerine kadar emiyorum, kalın tabanından yumrukluyorum, bacaklarının titremesinden ve ellerinin saçlarımda sıkışmasından zevk alıyorum.

"*Siktir*, Lucy... siktir, bu çok iyi." Tıslıyor, homurdanıyor, kalçalarını sallıyor. "Tanrım, dizlerinin üzerinde çok seksisin, o güzel küçük ağzınla koca sikimi alıyorsun. Ne kadar iyi bir kızsın. Çok iyi, tatlı bir kız." Ağzından iğrenç kelimeler dökülüyor, bir sürü mırıldanma ve inleme, ben de onları kendi muhtaç inlemelerimle eşleştiriyorum.

Çözülmesi, sarsılması ve boğazımın arkasına boşalması sadece birkaç dakika sürüyor.

Ve nihayet odadan çıkana kadar iki saat daha geçiyor.

Kiraladığımız kızak iki kişiye yetecek büyüklükte ve dev tepeden aşağı süzülüp karda devriliyoruz. Büyük, kalın kar taneleri yün şapkamı beyaz serpintilerle kaplarken içimden kahkahalar dökülüyor.

Kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum, kot pantolonum sıırıslık ve duvarlar aşağı. Hava mükemmel bir otuz beş derece, rüzgâr yok ve yanaklarım sabahtan beri yüzümden ayrılmayan neşeli sırıtış yüzünden gergin hissediyor.

İçimdeki çocuk bağılıyor, "Yine! Yine!" diye bağılıyor ama onun yerine Cal'a tombul bir kartopu fırlatarak biraz olgun kalmayı başarıyorum.

O da karşılık veriyor ve tepenin dibinde geriye doğru yığılıyoruz.

Ona bakıyorum, yanaklarındaki soğuk kızarıklığın burnuna doğru ilerlediğini ve kulaklarının tepesini parlak pembeyle renklendirdiğini fark ediyorum. Bir gülümseme beliriyor. "Ağzında Pop Tart'la arka bahçedeki çöp kutusu kapağının üzerinde tepeden aşağı kayışını çok iyi hatırlıyorum."

Cal dirseklerinin üzerinde yükselir ve karda kaybolurlar. "Vişne. En iyi lezzet."

"Akçaağaca çarptığında boğuldun," diye gülerek yüzümü buruşturuyorum.

Emma ve ben, yol boyunca kayarak ve kayarak, hantal botlarımızla tepeden aşağı koştuk. Bir tür "dur, bırak ve yuvarlan" manevrası yaptığımdan, bir keçi gibi devrildiğimden ve hayatını kurtarmak için ona daha erken ulaşma umuduyla tepeden aşağı yuvarlandığımdan oldukça eminim.

Neyse ki Cal sonunu vişneli tartla getirmedi.

"Çoklu görev yapmaya çalışıyordum," diye homurdanıyor, kızaran kulaklarının üzerindeki lacivert beresini düzeltiyor. "En iyi kızak tepesinin dibi bir akçaağaç ağacı için çok uygunsuz bir yer."

O ağacı seviyorum.

Çoktan geçmiş mevsimler için nostalji yapmama neden oluyor.

Sanırım bu yüzden Cal ile kızak kaymayı, karda melek yapmayı, dönme dolaba binmeyi ve karnımız ağrıyana kadar muzlu ekmek yemeyi seviyorum.

Anlar solar ama asla ölmezler. Onları her zaman yeniden yaratabilir, hayata döndürebilir ve daha da tatlı hale getirebiliriz.

Genç bir kızakçı bize doğru kayarken kar tümseğinden kalkıp Cal'in elini tutuyorum. Ayağımız takılıyor ve tökezleyerek yoldan çekiliyoruz, kahkahalarımız hafif ve zahmetsiz. Tepeye geri dönmeden önce eğilip bir kucak dolusu daha kar topluyorum, sonra da beresinin üzerine döküyorum.

Bana ters ters bakıyor.

Omuz silkerek ona göz kırpıyorum ama soğuk yüzünden yüzümde bir kas deformasyonu varmış gibi görüldüğümünden eminim.

Ve sonra saldırıyor.

Çığlık atıyorum, kolları beni sarmadan yolundan çekiliyorum, o saldırmadan önce bacaklarımın beni tepeye taşıması için yalvarıyorum. Ama bacakları daha uzun, daha hızlı ve ben sahte bir dehşet ve göbek kahkahasıyla ciyaklarken beni omzunun üzerinden yukarı çekiyor. Çırpınan botlarım onun ağır karda dengesinin bozulmasına neden oluyor ve ikimiz de aşağı düşüyoruz. Cal beni yakalıyor, göğsüne çekiyor ve yuvarlayıp beni içine hapsediyor.

Bir eliyle beni tutarken diğer eliyle kar tanelerini toplayıp yüzüme çarpıyor. Soğuk vurduğunda bir çığlık kopuyor ve ben de acı verecek kadar çok gülererek tükürüyorum. Cal da gülüyor, sonunda karı temizliyor ve kalanını sıcak bir öpücükle eritiyor. Sonra ikimiz de eriyoruz, kollarım ona dolanıyor, ağzı açılıyor, dili ılık ve ıslak, etrafımızdaki dünyanın varlığını unutuyoruz.

Geri çekildiğinde nefesim kesiliyor. Grimsi bir kış ışıltısıyla halelenen tepemde o kadar güzel duruyor ki. Yanağımdaki nemli bir saç telini süpürürken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Yutkunuyorum.

Tanrım, onu seviyorum.

Biliyorum, biliyorum ve belki de hiç durmadım. O zamanlar gençlik aşkıydı, sığ ve derinliksizdi, çocukluk fantezileri ve dönme dolap öpücükleriyle doluydu.

Artık farklı.

Olgunlaştı, gelişti, kristal berraklığında hayal edebildiğim bir geleceğe dönüştü. Ben onunkine derin derin bakarken gözlerimin önünde güzel bir hayat uzanıyor.

Hepsini görüyorum, kahverengiler ve altınlar içinde parıldıyor, sıcaklık ve sevgi ışığının bir evliliği.

Ve ona söylemek istiyorum; kızaklar ciyaklayıp ulurken ve kar yağışı bizi güzel beyaz kümelerle örterken bu kar setinde içimi dökmek istiyorum.

Ama onun da bunu hissetmemesinden korkuyorum - onun da benim gibi acı çekmemesinden, kanamamasından ve özlem duymamasından korkuyorum ve bu anı mahvetmek istemiyorum.

Bunun yerine onu öpüyorum, dudaklarımın arkasında kilitli kalan kelimelerin tadını alabilmesini umuyor ve dua ediyorum.

Seni seviyorum, Cal Bishop.

Eve dönerken küçük Volkswagen'imın sürücü koltuğuna tünemiş Cal'a bakıyorum, hoparlörlerden blues bir şarkı mırıldanırken bileği direksiyonun üzerinde sallanıyor. Isıyı Şeytan'ın hoşuna gidecek bir seviyeye ayarladığım için camdaki küçük bir çatlaktan içeri sızan serin hava nedeniyle dağınık saçları alnının etrafında dalgalanıyor. Gözleri yarı kapalı, derin düşüncelere dalmış, şık çenesi sert ve sıkılmış, koyu kirli sakallarla gölgelenmiş. Kızgın görünmüyor, ama gergin görünüyor, bu yüzden parmaklarımı kalçasına doğru dans ettirip onu sıkıyorum.

Cal gözlerini kırıştırıyor, olduğu yerden geri geliyor. Dikkatini bir anlığına yoldan çekip, gülümsemenin gölgesiyle bana odaklanıyor. "Hey." Ela gözleri sanki bütün gün beni ilk kez görüyormuş gibi parlıyor.

"Nereye gittin?" Ben de gülümsüyorum.

Boşta kalan eliyle çenesini kavrayarak, vereceği cevabı düşünürken kolları kaşıyor. "Düşünüyorum," diye mırıldanıyor uzun bir duraksamadan önce - belli ki hâlâ düşünüyor. Birkaç sessiz vuruş geçiyor, trafik ve saksafonlar boşluğu dolduruyor. Boğazını temizliyor. "Üzgünüm, bu uğursuzdu. Sadece bazı şeyleri düşünüyordum."

Kaşlarımı çattım. "Daha az uğursuz değil."

"Özür dilerim." Başını sallıyor, kaşları iç çekerken eğiliyor. "Benim yanıma taşınmanı istiyorum."

Kalbim duracak gibi oldu.

Bunu beklemiyordum.

Parmaklarım kot pantolonlu kalçasına kıvrılırken tenimde karıncalanma hissi oluşuyor. "Öyle mi?"

"Evet. Mantıklı, sanırım." Sanki bu öneri ona bir fincan kahve getirmemi istemek kadar sıradan bir şeymiş gibi umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Zaten benimle kalıyorsun. Bunu daha resmi bir hale getirebiliriz, anlıyor musun?"

Göğsüm çelişkiyle daralıyor.

Küçük evimi seviyorum.

Daha yeni yerleştim, kalbimin ve ruhumun parçalarını serpiştirdim ve bu kadar erken terk etmek kendimi kötü hissettirirdi.

Alternatif Cal'ın *benim* yanıma taşınması olurdu, ama... bu adil görünmüyor.

O evdeki geçmişiyle değil.

Bir yanıt bulmaya çalışırken kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Bunu çok isterim Cal. Gerçekten isterim. Ama... evim konusunda ne yapmalıyım?"

Tekrar çenesini ovuşturuyor, diğer eli direksiyonu yumrukluyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Kiraya verebilirsin. Ya da satabilirsin. Sana yardım edebilirim."

Dişlerim alt dudağıma gömülürken başımı sallıyorum. "Tamam."

"Öyle mi?" Bana bakarken gözleri yuvarlaklaşıyor. "İstiyor musun?" "İstiyorum."

Tereddüt etmiyorum çünkü gerçek bu... *Ediyorum*. Hiçbir şey bu adamla bir gelecekte daha kesin olamaz. Ne de olsa bir ev sadece bir evdir, kalbimin özlemini çektiği *evdir*.

Ve bu da o.

Sözlerim üzerine omuzları gevşiyor, elleri direksiyonda özölüyor. Sanki cevabımın olumlu olmasını beklemiyormuş gibi, "Kahretsin," diye nefes alıyor. "Pekâlâ. Ben sadece... Senin için endişeleniyorum, Lucy. Her zaman seni düşünüyorum. Hâlâ iyileşiyorsun ve ben seninle ilgilenmek, iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Yakın olduğundan emin olmak. Ayrılacağın ve tekrar yalnız yaşayacağın düşüncesi..." Bakışlarını tekrar bana çevirirken boğazı düğümleniyor, gözleri arıyor. "Emin misin?"

Başımı sallayarak yutkunuyorum. "Eminim. Her şeyi düzene sokmak biraz zaman alacak ama geçiş sürecini başlatabilirim."

Yola geri dönerken bir kez daha rahat bir nefes alıyor.

Yanağımı dişlerken, kalıcı bir birlikteliğe adım atmadan önce aşk itiraflarını paylaşmamız ve geleceği tartışmamız gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Ama Alyssa'nın on sekiz yaşından beri üç ayrı erkek arkadaşının yanına taşındığını düşünüyorum ve bunun bugünlerde bir ilişkinin tipik bir sonraki adımı olduğuna karar veriyorum. İnsanlar her zaman birlikte yaşamaya başlar.

Sonra Alyssa'nın üç erkek arkadaşından da nasıl ayrıldığını ve kendini tekrar tekrar ailesinin yanına taşınırken bulduğunu düşünüyorum.

Boğazımı temizleyerek koltuğa geri çekildim.

Cal ile durum farklı.

Koşullarımız farklı ve o da benim bir sağlık timsali olmadığım konusunda haklı. Kalbim herkesinki gibi değil.

Bu çok mantıklı.

İki saat sonra dar garaj yoluma girdik ve Cal motoru durdurdu. Geri dönmeden önce evimde kısa bir mola vermeye karar verdik.

ve yarın sabah dinlenip kendimize geldikten sonra hayvanları annemin evinden alacağız.

Ona sorgulayan bir bakış atıyorum, gözlerim küçük tuğla çiftlikle onun arasında gidip geliyor, dişlerim birbirine çarpıyor. "İstersen burada kalabilirsin. Ben sadece birkaç şey alıp çiçekleri sulayacağım."

Çenesi düşünceli bir şekilde titriyor. "Hayır, sorun değil." "Emin misin?"

Başını bana doğru eğdiğinde gözlerimiz kilitleniyor. "Evet. Sorun değil."

Yumuşak bir gülümsemeyle başımı sallayarak yolcu kapısını açıyorum ve Pazar gününün serin havasına karışıyorum. Cal arkamdan geliyor, çimenlerin arasından dolanarak garaja yaklaşımdan kaçınıyor ve ben ön kapının kilidini açarken birkaç adım ötede duruyor. Kapıyı itmeden önce omzumun üzerinden ona küçük bir gülümseme daha gönderiyorum. "Sadece birkaç dakika sürecek. Biraz daha kıyafet toplayacağım. İçecek bir şey ister misin?" Çantamı yere bırakıp mutfığa doğru ilerliyorum ve o cevap vermeden önce dolaptan bir kupa alıyorum. Suyu soğuğa çevirip bardağı dolduruyorum ve tereddütle arkamdan gelirken ona uzatıyorum.

Kupaya bakıyor. "Süslü."

"Kupaları severim," diye omuz silkiyorum. Sonra da onları gerçekten ne kadar çok sevdiğimi göstermek için dolaplarımı açıyorum. "Gördünüz mü?"

Sonsuz miktarda var. Beyazlar, maviler, yeşiller, morlar. Bazılarında çizgi film köpekleri ve kedileri, bazılarında ilham verici alıntılar, bazılarında mutlu, gülümseyen güneşler var.

Çoğunun köpeği var.

Cal suyundan bir yudum alır ve bir tutam şaşkınlıkla kaşlarını çatar. "Kupalar dışında hiç cam eşyanız yok. Kahve içmeye daha bir ay önce başladın."

"Kupalar bardaktır ama kulpları *vardır*. Bilirsiniz, cepli elbiseler gibi. Cepli bir elbise almak varken neden cepsiz bir elbise alarsınız ki?"

Çeşitli corgi yüzleriyle süslenmiş şeftali rengi seramik Cal'ın gülümsemesini gizliyor, ama ben bunu gözlerinde görüyorum.

Sırıtiyorum, burnum kırışıyor. "Hemen döneceğim."

Etrafindan dolanıp koridordan yatak odama -Cal'ın eski odasına- doğru ilerlerken bana başıyla sıkı bir selam veriyor. Onu bir kez görmüştü, oturma odama sendeleyerek girdiği gece, kanepeme yığılıp kalmıştı.

gözleri ve nefesinde viski. Onu sadece o zaman gördü ve muhtemelen öyle de kalacak.

Cal'ın yanına taşınmak doğru geliyor.

Bu ev, geri almak için yanıp tutuştuğum geçmişime giden yolda sadece bir basamaktı.

Emma'ya bir bağlantıydı.

Ona.

İkisine de geri dönmenin yolunu buldum ve şimdi gerçek yolculuğumun başlama zamanı geldi. Sevdığım adamla birlikte bir gelecek; büyümek için yeni kökler, güçlü bir yuva inşa etmek için taze toprak ve toprak.

Evimiz... birlikte.

Dolabımdan bir bavul daha çıkarıp içine kazaklar, taytlar, elbiseler ve tişörtler doldururken heyecanın gıdıklaması kalan tüm endişelerin yerini alıyor. Kısa bir süre önce öğleden sonra Alyssa'yla butik alışverişi yaparken seçtiğim tek parça iç çamaşırimi da çantaya atıyorum, içten içe bunun aramızda kaçınılmaz olduğunu bir şekilde biliyordum. Daha önce hiç iç çamaşırı satın almamıştım, kaderimde bakire olarak ölmek olduğuna gerçekten inanıyordum.

Hayatım, geçen Ağustos ayında Cal'ın oto tamirhanesine sadece uzun zamandır kayıp olan arkadaşımı aramak için girdiğimde durduğu yerden beklenmedik bir yöne doğru değişti.

Yatağımın kenarına çöküyorum, annemden gelen cevapsız mesajlara göz gezdiriyorum ve Cal'ın ayak seslerinin yatak odamın kapısının önünden geçtiğinin farkındayım. Yerler gıcırıyor, yaşlılık ve zamansız anılarla yüklü. Bir elimle arkama yaslanıp anneme hafta sonu boyunca herhangi bir kaza ya da sağlık krizi geçirmediğimi söyledikten sonra ihtiyacım olabilecek başka eşyalar için yatak odasını incelemeye koyuluyorum.

Şifonyerin çekmecesini karıştırırken içimde garip bir his beliriyor.

Bir farkındalık uğultusu.

Sıkı bir endişe yumağı, derinlere doğru kıvrılıyor.

Doğruluyorum, kalbim çarpıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Oh hayır...

Hemen yatak odasından fırlayıp keskin bir sola dönüyorum ve Emma'nın eski odasına kadar koşuyorum; kapı ardına kadar açık, oysa birkaç dakika önce sıkıca kapatıldığını biliyorum.

Aman Tanrım.

Onu orada, yerdeki deliğin yanında çömelmiş halde buldum.

Tahta kalas, buraya en son geldiğim zamandan beri kenara çekilmişti ve sırrımı açığa çıkarmıştı. Gözlerimden sayfalara akan yaşlarla bir girişi okuyordum.

Bir el kazağımın önündeki kumaşın etrafında dolanırken ayaklarım kapı aralığında gıcırdayarak durur. Küçük bir nefes nefese kalıyorum ve o beni duyuyor, duyuyor ama başını kaldırıp bakmıyor.

Hemen değil.

Cal solgun ve kederli görünüyor. Elinde günlükle dizlerinin üzerine çökmüş, karanlık bir gerilim vücudundaki her kası geriyor.

"Cal," diye ciyakladım, boğazımdaki utanç yumrusunu yutkunarak.

Bu şekilde öğrenmesini istememiştim.

Bu şekilde değil.

Bu anın bir vahiy olması gerekiyordu, ama şimdi sadece bir ihanet gibi hissettiriyor.

Yavaşça, çok yavaşça başını kaldırıyor. Gözlerinin üzerinde bir bulut, kasvetli bir film var. Odanın diğer ucundan bana bakıyor ve elindeki günlüğü parlayan bir ihanet gibi kaldırıyor. "Bunca zaman?" diye mırıldanıyor, sesi alçak, sert ve derin. "Bunca zamandır... sende miydi?"

Başımı ileri geri sallıyorum. "Senden saklamaya çalışmıyordum Cal, yemin ederim. Emma hakkında konuşmamam için bana söz verdirdin ve ben de seni incitmek istemedim. Sana daha fazla yara vermek istemedim." Kalbim göğsümün içinde kıvrılırken gözlerimin arkasında yakıcı bir basınç oluşuyor. "Onu aradığını ya da varlığını hatırladığını bile bilmiyordum... ta ki bu hafta sonuna kadar."

Bahane ince geliyor, katmanlar lapa lapa.

"Neden bana o zaman söylemedin?" Günlüğü sallıyor, son iki kelimeyi nokt alıyor. "Tabii ki hatırladım. Tabii ki aradım, tabii ki bulabilmek için annemin lanet olası evini paramparça ettim. Yıllarca ona kızdım, evi mahvettiğini düşündüm."

Elindekini yere çarptığında irkiliyorum, kalbim pişmanlıkla paramparça oluyor.

Cal iki eliyle saçlarını geriye doğru iter ve telleri birbirine geçirir. Tekrar deliğe bakar ve parçalara ayrılmış klarnetin üzerine düşer.

Boğazından bir ses çıkar. Yıkıcı,
kırık bir şey.

Döşeme tahtalarına uzanır ve onu çıkarır, kurumuş yapıştırıcıyı ve sevgiyle onarılmış halini alırken parmaklarının arasında yavaşça döndürür

Kıymıklar.

Öne doğru perişan bir adım attım. "Cal, lütfen. Asla sinsi ya da zalim olmaya çalışmıyordum. Nasıl tepki vereceğini gerçekten bilmiyordum ve seni kendimden uzaklaştırmaktan korktum. Sana söyleyecektim..."

"Ama sen yapmadın." Cılız bir fısıltıdan başka bir şey değil, hayal kırıklığının sivriltilmiş nefesi. Eski klarnete bakmaya devam ediyor, pencerenin ışığında parıldarken onu ileri geri çeviriyor.

Sonra ayağa kalkar, günlüğü ve klarneti de yanına alarak yere vurur.

"Cal," diye boğuluyorum, gitmek üzere olduğunu biliyorum, çıkıp gitmek üzere olduğunu biliyorum. "Lütfen, bekle."

"Yapma Lucy," diye başını sallıyor ve yalvaran bakışlarımdan kaçıyor. "Yapamam."

Etrafımda kapıya doğru ilerlerken çaresizce parmaklarımı pazusuna doluyorum. "Bunun hakkında konuşmak istiyorum. Açıklamak istiyorum."

Bana bakmayı reddederek durduğunda öfke ve gergin kaslardan oluşan bir tuğla duvar gibi. Uzun ve sert bir nefes vererek çenesini göğsüne doğru eğiyor, çenesi esniyor. "Bu konuda konuşmak için altı ayın vardı. Açıklamak için," diye ısırlıyor. "Şu anda burada olamam."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve dudaklarımdan sarkıyor.

Sonunda, *nihayet*, gözlerini benimkilere dikeyyor ve gözleri aldatmanın acısıyla yanarken, neredeyse keşke yapmasaydı diyorum.

"Lucy," dedi, ismim bir uyarı gibiydi. "Bırak gideyim." Üç kelime.

Üç küçük kelime ve tüm dünyam yok olmuş gibi hissediyorum. Haşlanmış gibi elimi çekiyorum, sonra ikinci bir bakış atmadan yanımdan geçip gitmesini izliyorum.

Bir keresinde biri bana yarım bir kalple doğduğumu söylemişti.

Buna inanmak için kendime asla izin vermedim, bunun doğru olduğunu hiç hissetmedim.

Ama Cal hışımla evimden çıkarken, kapı çarparak kapandı ve duvarlar sarsıldı, dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimin içine hıçkırdım, çünkü ilk kez...

Kalbim ikiye bölünmüş gibi hissediyorum.

OceanofPDF.com

Chariea 1ç

CAL

5/25/2013

"Heartsong"

*Online sözlüğe göre, "heartong" eski bir kelime. Garip değil mi? Talihsiz değil mi? **Bu** bir*

/Birkaç farklı anlamı var, en belirgin olanı içten bir şarkı, daha az belirgin olanı ise benim en sevdiğim anlamı:

"Bir kişinin içsel özünün, altta yatan kimliğinin ve varoluş nedeninin/veya varoluşunun ifadesi."

Vay canına! Gerçekten varoluş nedenim hakkında düşünmemi sağladı. Elbette kuşlar, arılar ve diğer şeyler var (iğrenç), ama bizi gerçekten yaşatan şey nedir? İnsanlar, yerler, duygular, şeyler?

Aşk mı?

Henüz aşk hakkında pek bir şey bilmiyorum ama öğrendiklerimi insanlar aracılığıyla öğrendim. Sevgiyi annem ve babamdan, birbirlerine her zaman güzel şeyler yapmalarından ve ne olursa olsun kardeşimi ve beni nasıl koruyup desteklediklerinden öğrendim. Sevgiyi Cal sayesinde öğrendim, dünyanın en iyi ağabeyi, beni her zaman /irst (bazen gerçekten sinir bozucu olsa da).

Hızlı bir örnek... Bu akşam önemli bir basketbol maçına gitmesi gerekiyordu ama benim resitalime gelmek için iptal etti. Bu bana aşk gibi geliyor.

Ve bir de Lucy var, en iyi arkadaşım. Bana sevgisini pek çok şekilde gösterdi; üzgün olduğumda beni gülümsetmesi, kızgın olduğumda beni güldürmesi ve annesiyle birlikte bana ve Cal'a muzlu ekmek pişirmesi gibi. Benimle birlikte müzik yapar, sırlarımı dinler ve kimseye söylemez. O dünyadaki en nazik insan ve bence hepimiz Lucy aracılığıyla sevgi hakkında daha fazla şey öğrenebiliriz.

Heartsong.

Sanırım bunun hakkında bir şarkı yazacağım.

*Ve umut/ully, Bir şekilde, **I** olabilir getirmek o
kelime geri l/e'ye...*

Toodles,

Emma

M ay 25th .

Gittiği gün.

Hiç geri gelmediği gün.

Öldüğü gün.

Yıkım kalbime bir zehir gibi saplanıyor. Son yazısına, son sözlerine, veda şarkısına bakarken günlük ellerimde titriyor.

O bile bilmiyordu.

Bunun kaleminin kâğıda son dokunuşu olacağını, günlüğünü son kez açıp güzel ve umut dolu hayallerle dolduracağını bilmiyordu.

Gözlerimin arkasında yakıcı bir sıcaklık var. İçim bulanıyor, kalbim yeniden kırılıyor.

Koltuğa yığılıp günlüğü yanıma atıyorum ve kederimin dışarı taşmasını engellemek için bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Cep telefonum

sehpadan gelen vızıltılar. Metalik bir ping.

Lucy olduğunu zaten biliyorum.

Son yirmi dört saattir durmadan mesaj atıyor ve arıyor ama cevap verecek cesareti kendimde bulamadım. Bir dakikaya ihtiyacım var. Her şeyi sindirmek, tam da dünyanın nihayet yeniden kurulduğunu düşündüğüm anda ayaklarımın dibine bıraktığı bombanın etkisinden kurtulmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor, kollarım onu tutmak için can atıyor. Dilim onun tadına bakmak, onu öpmek, onu içime çekmek için ağrıyor. Ve kalbim...

Kalbim mahvoldu.

Dik oturarak öne doğru eğiliyor, dirseklerimi dizlerime dayıyor ve iki elimi yüzümde ovuşturuyorum. Cep telefonuma bakıyorum, ekran Lucy'nin gülümseyen yüzünün resmiyle aydınlanmış. Geçen Cuma gecesi buz pateni pistinde çektiğim bir fotoğraftı bu; Lucy buzun üzerine yayılmış, saçları bir tür buz prensesi gibi kristal tuvalin üzerine dağılmıştı. Burnu pembenin pembe bir tonundaydı, yanaklarının elmaları da ona uyuyordu ve yüzündeki gülümseme cebimden telefonumu çıkarıp o anı ölümsüzleştirmeme neden oldu. O gecenin ilerleyen saatlerinde Instagram'ıma yükledim - iki fotoğraftan biri - iki basit emojiyle, bir kar tanesi ve kırmızı bir kalple başlıklandırımdı.

Gördüğünü sanmıyorum.

Fotoğraf, ona Emma'nın günlüğünü aradığımı söylememden sadece birkaç dakika önce çekilmişti. Lucy hiçbir şey söylemedi. Tek kelime bile etmedi. Gerginleştğini, parmaklarının benimkilere dolandığını, yüzünün rengini biraz kaybettiğini fark ettim. Ama bunun konudan başka bir şey olduğunu düşünmedim.

Bana söylemeliydi. Tam o anda, annemin Emma'nın değerli eşyalarını çöpe attığını hayal ederken kalbimin buzda kan kaybettiği o anda.

Buna gerçekten inanmıştım.

Lucy'nin o zaman bana aksini söyleme fırsatı vardı.

Azı dişlerimi gıcırdatarak bir nefes veriyorum ve ekran kararırken telefonu elime alıyorum. Cevapsız aramaları görmezden geliyorum ve son mesajını kaydırarak açıyorum.

LUCY:

Seni çok özledim. Acı çekiyor olman ve bu acıya benim sebep olmam beni öldürüyor. Bu yapmak istediğim son şeydi. Lütfen, Cal... ara beni. En azından iyi olduğunu bileyim.

Bir dizi kırık kalp emojişi mesajı takip ediyor ve ben çenemi sıkıyorum.

O da acı çekiyor ve bu beni daha çok incitıyor. Onun incinmesini istemiyorum. Ve mantıklı yanım onun bana acı çektirmek istemediğini biliyor.

-Bu Lucy değil. Vücudunda zalim bir kemik yok. Ama bu yine de durumu düzeltmiyor, acısını azaltmıyor.

Ve bundan
kurtulamıyorum. Henüz
değil.

Ona bir cevap göndermeyi düşünürken başparmağım ekranın üzerinde geziniyor. Sessizliğimin onu yiyip bitirdiğini biliyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, düşüncelerime dalıyorum ve alnımı kaşıyorum.

Sonra kısa bir yanıt gönderiyorum.

BEN:

Ben iyiyim. Düşünmek için biraz
zamana ihtiyacım var.

Telefonumu kapatarak bunu yapmaya karar verdim.

Koltuktan kalktım, ceketimi aldım ve bisikletime atladım.

O kadar yer varken neden buraya geldim bilmiyorum.

Evime yakın bir yerde değil ve ben içmiyorum bile. İçemem. Lucy ile şarap tadımı kendime izin verdiğim tek şeydi ama bu şartlar altında bu şekilde içemem. Serbest düşüşteyken, çözülmekten sadece bir zayıf an uzaktayken olmaz.

Ben bir bar taburesi çekip otururken Nash bana dikkatli bir bakış fırlatıyor. "Selam." Bal rengi saçlarını kaşıdı, sonra avuçlarıyla barın tepesine bastırdı. İkimiz de sağ taraftaki boş sahneye kısa bir bakış atıyoruz, sanki neden benim burada olduğumu ve Lucy'nin olmadığını merak ediyormuş gibi. "Size ne ikram edebilirim?"

Bir elimi kâküllerimin arasından geçiriyorum ve başımı kaldırmadan kollarımı tezgâhın üzerinde kavuşturuyorum. "Sadece bir kola. Teşekkürler."

Tezgâha hafifçe vurmadan önce çevresel görüşümde bir süre tereddüt ediyor. "Tamamdır."

Gözlerimi kaldırıp, gazozluktan bir bardağa buz ve kola doldurmasını izliyorum. İçeceği önüme koymadan önce bakışlarımız bir an için birbirini yakalıyor ve takılıyor.

Bir elimi etrafına doluyor, şingırdayan buz küplerini

zonluyorum. "Başka bir şey var mı?"

Belli ki evimden kırk beş dakika uzaklıktaki şarap barında Lucy olmadan oturup alkolsüz bir soda sipariş etmemin ve ona birçok kez kıskanç bir hıyar gibi davranmamın nedenini çok iyi anlamış. Başımı sallıyorum. "Hayır. Bu iyi."

Aramızda sessizlik dalgalanıyor. Dikkatle bana baktığını, kaşlarının çatıldığını fark ediyorum. Burnunun kenarında bir tutam çil ve Lucy'nin çoraplı ayaklarını yerden keseceğinden emin olduğum bir dizi gamzesi var. Belli ki durum öyle değilmiş. Her ne boktan sebepten olursa olsun, boktan tavırlarım ve çekingen kişiliğimle onu kazanan bendim.

Hâlâ bu matematiği anlamaya çalışıyorum.

Nash henüz beni kovmaya hevesli olduğunu göstermediğinden, köpüren içkime tekrar bakıyorum ve mırıldanıyorum, "Tüm bu barmen klişesi gerçekten doğru mu?"

Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve omuzları hafifçe gevşiyor. "Hepimizin gizli alkolikler olduğumuzu mu?"

"Hepinizin geçici terapistler olduğunuzu."

Ağzının yarısı gülümsemeyle açılıyor, yanağında bir gamze beliriyor. Bir omzunu bana doğru atıyor, sonra kollarının üzerinde öne doğru eğiliyor. "Neden, bir kulak vermemi mi istiyorsun?"

"Düşünüyorum."

Gözleri kısılıyor, sanki barına gelmeden önce ne kadar içtiğimi merak ediyormuş gibi. Ama bir damla bile içmedim.

Sarhoş olduğum bir şey varsa, o da hüzündür. Hüzün ve anılar.

Nash bir elini çenesine götürüyor ve kirli sakalsız çenesini ovuşturuyor. "Saat başına ücret alıyorum. Sonuçlar garanti değil ve tavsiyeler de en iyi ihtimalle vasatın altında." Başımı salladığımda gözleri parlıyor. "Öncelikle, daha sert bir şeyler öneririm. Jim Beam bu gece özel."

"Yapamam. İyileşmekte olan bir alkolik." "Bunu geri alacağım."

Dilimi yanağıma bastırıyorum, kelimelerimin üzerinde düşünüyorum. Gerçek şu ki, ne söylemek istediğime, neyi temizlemek istediğime dair hiçbir fikrim yok. Terapistlerden yana şansım hiç yaver gitmedi ve muhtemelen bunun nedeni kendimi tüm bunların saçmalık olduğuna ikna etmiş olmamdı. Gıcır gıcır takım elbiseli adamlar ve mükemmel manikürlü tırnakları olan kadınlar kalemlerini boş bir not defterine vuruyor, ben saatime bakarken

Cüzdanımdan paranın boşaldığını hissettim ve bunun için gösterecek değerli bir aydınlanma olmadı.

Bir yudumla nefesimi verirken dilimde soda köpürüyor ve onu canlandırıyor. "Hiç senin için önemli birini kaybettin mi?"

"Evet," diyor. "Annem geçen kış vefat etti. Kayak kazası." "Duyduğuma üzüldüm." Bardağı çevirip buz küplerinin buharlaşmasını izliyorum.

"Benim

Kız kardeşim yaklaşık on yıl önce bir gece yatıya kalmak için arkadaşının evine gitti. Eve hiç dönmedi," diye itiraf ediyorum.

"Cal, ben iyiyim."

*"Söz veriyorum sana
mesaj atacağım."*

"Toodles!"

Onun tatlı sesi zihnimde yankılanırken boğazım düğümleniyor. Nash bir müşteriye gülümsüyor, ikinci barmene elini sallayarak onu yardıma çağırıyor, sonra gülümsemesi kaybolurken dikkatini bana geri veriyor.

Devam ediyorum. "Bir çocukla karşılaştı. Mahallede yaşayan, babamızın haftada bir çimleri biçmesi için tuttuğu on sekiz yaşında bir çocuk. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım. Emma ona her zaman iyi davranır, selam verir ve uğradığında ona kocaman gülümsemeler gönderirdi."

Gözlerimin önünde bir anı canlanıyor.

Bir polis memuru elini omzuma koydu. Özür dileyerek sıkıyordu. Bir tarafı daha uzun olan bir bıyığı vardı ve bunu neden hatırladığımı bilmiyorum.

Muhtemelen gözlerinin içine bakamadığım içindir. Konuşurken sadece ağzına baktım.

"Onu gözaltına aldık, evlat. Kendisi teslim oldu. Kız kardeşin adalete kavuşacak."

Sanki *adalet* gibi önemsiz bir şey beni daha iyi hissettirecek, her şeyi düzeltecekmiş gibi söyledi.

Bu umurumda değildi. Sadece onu geri istedim.

Annem yerde cenin pozisyonunda hıçkıra hıçkıra ağlarken babam oturma odasındaki kanepede katatonik bir halde yatıyordu.

Hiçbir şey söylemedim.

Zor nefes alıyordum.

"Adı Malcom James Creed'di," diyorum dudaklarımı büzerek, bu isim dilimde bir acıya dönüşüyor. Kanseri ya da zehir gibi bir şey. Arsenik ve siyanür gibi. "Katillerin neden tam isimleriyle takdim edildiğini hep merak etmişimdir." Gözlerim Nash'e kayıyor, yüz ifadesi gergin

büyük bir saygıyla. "Bırakın göbek adlarını, adlarının söylenmesini bile hak etmiyorlar. Bu, mahvettikleri herkesin suratına atılmış bir tokattır." Yutkunuyorum, tenim sıcaklıkla karıncalanıyor. "Sanki, işte sana zamanın sonuna kadar peşini bırakmayacak bir isim daha."

Camı sıkıca kavıyorum ve onu kırmak için ne kadar güç gerektiğini merak ediyorum.

Çıplak ellerimde paramparça olduğunu hissediyorum.

Bunu Malcom Creed'e yapmak istedim. İkiye ayrılana kadar ellerimi boğazına dolamak istedim. Hala düşünüyorum, hala hayal ediyorum.

Nash tezgâhtan kalkıyor, yanıma gelen bir müşteriyle ilgilenmek zorunda kalıyor, ama sesi daha az neşeli, dikkati birkaç saniyede bir bana kayıyor.

Dönüp tekrar önüme yerleştiğinde devam ediyorum. "Bir keresinde bir röportaj yapmıştı. Malcom," diye ısıırıyorum. "Kız kardeşimi kaldırımda yürürken gördüğünü ve onunla konuşmak istediğini söyledi. Onun her zaman çok iyi ve tatlı olduğunu ve sesini duymak istediğini söyledi. O güzel gülümsemesini görmek istemiş."

Nash'in sesi ürkütücü derecede alçak, sadece bir fısıltı.

"Kahretsin," diye nefes alıyor. Hikâyenin nereye gittiğini zaten biliyor.

Acaba Emma da biliyor muydu?

Malcom'un artık konuşmak istemediğini anladığı anda ne hissettiğini merak ediyorum.

Göğsümde hastalıklı bir his geziniyor ve sonraki sözlerime bağlanıyor. "Bir şaka yaptığını söyledi. Kız da gülmüş. Sonra da onu boğdu."

Nash dirsekleri üzerinde öne doğru eğilir, ellerini ağzına götürür. Parmak uçlarını dudaklarına değdiriyor ve gözleri cam gibi, biraz da ağlamaklı görünüyor.

"Bunu neden yaptığını söyleyemedi. Sadece istediğini söyledi. Onunla konuşmanın, gülümsemesini görmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istedi ve sonra onu öldürmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istedi. O da yaptı." İçkimden uzun bir yudum alıyorum ve bir buz küpünü yutuyorum, boğazımda düğümlenmesine izin veriyorum, kıvrılan ve çiçek açan sıcak acı yumağını dondurmasına izin veriyorum. "Onu ormana atmış, sonra da itiraf etmek için polis merkezine gitmiş. Kız daha on üç yaşındaydı."

"Kahretsin, dostum," diye mırıldanıyor Nash, tezgâha bakıyor ve üzüntüyle başını sallıyor. "Özür dilerim. Bu..."

"Hiç tanımadığım bir barmene yüklenmek için çok fazla," diye başımı sallıyorum.

"Evet."

Boynunun arkasına masaj yapıyor. "Yani, bazen hepimizin bavulunu boşaltması gerekir." Yutkunarak bana dikkatli bir bakış attı. "En azından kaldırdı mı?"

Ona yavaşça başımı salladım. "Evet, müebbet aldı. Biz konuşurken bir hücrede çürüyor." Babam Malcom'un akıbetini öğrenecek kadar uzun süre ortalıkta yoktu, gerçi bu bir şeyi değiştirmezdi. Babam suçluluk duygusuyla kıvranıyordu, Emma'nın katilini ilk etapta mülkümüze getirdiği için, onu dolambaçlı bir yoldan onunla tanıştırdığı için kendini sorumlu hissediyordu. Onu hiç suçlamadım.

Kimse onu suçlamadı. Emma'nın başına gelenlerden sadece ve sadece Malcom sorumluydu.

Ama babam bununla başa çıkamazdı. O yüzden yapmadı.

Evdeki o son günü düşünüyorum. Lucy, altında çiçekli bir tişört olan bir çift nane yeşili tulumla ön bahçesinde durdu ve bana ürkek, kederli bir el salladı. Saçları dökülmüş, kemikli omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu. Şimdi olduğundan daha altın sarısıydı ve sıcak Temmuz güneşinin altında daha da altın sarısıydı. On altıncı doğum gününden üç gün önceydi ve annemin beni temelli uzaklaştırdığından haberim yoktu. Evi çoktan özel bir alıcıya sattığını ve eşyalarımızı daha sonraki bir tarihte alması için bir taşıma şirketi gönderdiğini.

Lucy'yi son kez göreceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bilseydim, veda ederdim. Onu tekrar öperdim, onun için geri döneceğimi söylerdim.

Belki de hiç gitmezdim.

Ve onu eski evinde görmeye gitmiş olsam da - sadece bir kez -Zaten o kadar ileri gitmişim ki, toksik başa çıkma mekanizmalarıma o kadar kapılmışım ki, onun orada olmamasını gitmesine izin vermem için bir işaret olarak algıladım.

Nash dalgın bir şekilde başka bir müşteriye yardım ediyor, bahşişi cebine koyarken başıyla teşekkür ediyor ve bana doğru dönüyor. Duraksıyor, bir elini buruşuk saçlarında gezdiriyor. "Biliyorsun, bir yıl önce annemi kaybettiğimde dibe vurdum. Hayatımın en kötü yılıydı."

Neredeyse boşalmış bardağımı kaldırıyorum, sanki "*Şeref*" der gibi. *Ben de o yollardan geçtim.*"

Ona bunun nasıl bir şey olduğunu sormak istiyorum... benim için olduğu gibi onun için de aynı şeyi hissedip hissetmediğini. Dibe vurmak bir yer mi, bir his mi, bir araf mı? Taşlar ve şarapnel parçaları da aynı derinlikte mi?

"Harika bir terapistim vardı, kendimi soyutlamamaya çalıştım, pozitif kalmak için

elimden geleni yaptım.
Etrafımı iyi insanlarla çevreledim."

Zihinsel olarak notlar alıyorum. Nash kendini toparlamış görünüyor, belki de bu işte bir iş vardır.

"Hiçbir şey yardımcı olmadı," diye iç geçiriyor.

Boş ver.

Görünmez bir kalem içimdeki madde işaretlerini kesiyor.

"Yine de neyin yardımcı *olduğu* komik..." Gözlerini kehribar ve turuncu renkte parlayan sessiz ip ışıklarla örtülü sahneye kaydırıyor. "Şarkı söylemeye başladı."

Taburede kaskatı kesildim.

Lucy.

Pazularımın esnemesi ve çenemin kenetlenmesi, sinirlerine dokunduğunu belli ediyor olmalı. Nash başını sallıyor, parmakları barın kenarında kıvrılıyor. "O gemi çoktan kalktı, merak etme," diye beni temin ediyor. "Sadece söylüyorum... Lucy bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verdi. Her cuma, topuklarını takip eden bir güneş ışığıyla şu kapıdan içeri girer ve burayı aydınlatırdı. Saf sihir. Herkes fark eder, herkes o sıcaklığı hissederdi. Onun bir yeteneği var ve bu sadece müzik değil, bundan çok daha fazlası." Gözlerinin yeşili bulutlanıyor, içine bir parça hüznün sızıyor. "Her neyse, onun tek gördüğü sensin ve buraya gelip aynı tabureden onu izlediğin anda bunu anladım. Acı verecek kadar açıktı," diye bitiriyor sözlerini. "Sorun değil. Onun gibi bir arkadaşım olduğu için şanslıyım."

Göğsümün içinde kıskançlığın kalıntılarını bastıran bir empati uğultusu yükseliyor. Bir elimi çeneme sürterek kılları kaşıyorum, bir yandan da sulandırılmış kolama bakıyorum.

Onu da batırdığıma eminim.

Beni gafil avladı ve ben de eski tepkisel davranışlarıma geri döndüm.

"Kız kardeşin için üzgünüm," diye ekliyor ciddiyetle, gözlerini bana dikmiş. "Bu bir şeyin sonuydu ve bunun her şeyin sonu gibi hissettirebileceğini biliyorum. En azından benim için öyle hissettirdi." Beni incelerken melankolik bir gülümseme belirliyor, bakışları tekrar yeşim taşına dönüyor. "Ama öyle olmak zorunda değil. Hepimiz yeniden başlayabiliriz, tek mesele o anlamı bulmak. Dört gözle bekleyeceğimiz o küçük şeyi."

Ona göz kırpyorum, buraya neden geldiğimden hâlâ emin değilim. Ama geldiğime de memnunum.

Son olarak, "Bir trajedinin bile mutlu bir sonu olabilir.

Bazen bunu kendi içimizde yazmamız gerekir."

Parmak eklemlerini tezgâha vuran Nash ayağa kalkıyor ve iş arkadaşı tarafından hızla barın diğer ucuna çağrılıyor. Birkaç dakika sonra hesabımı önüme koydu.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, hâlâ onun sözlerinin etkisindeyim. "Ne zaman istersen."

Kredi kartı makbuzumu imzalıyorum, yüklü bir bahşış ekliyorum ve öne doğru kaydırıyorum, bakışlarım yanıma yerleştirilmiş küçük peçeteye de yöneliyor.

Gözlerimin arasına bir kaş çatma yerleşiyor, boğazımda bir düğüm. Birkaç koltuk aşağıda amarettoya portakal suyu doldurmakla meşgul olan Nash'e bakıyorum, dikkati başka yerde.

Yutkunarak peçeteyi iki parmağımla kendime yaklaştırdım ve kelimeleri okudum.

"Daha iyi bir tavsiyem olmadığı için üzgünüm ama mutlu sonunuz bana oldukça açık görünüyor. Sağına bak."

Başım sağa dönüyor.

Boş sahne bana sadece bir tabure ve bir mikrofonla bakıyor. Yalnız ve şarkısız, tıpkı benim gibi.

Tam arkamı dönecektim ki gözlerim başka bir şeye takıldı. Bir postere. Gözlerimi kırıştıırıp sahnenin arkasındaki duvara yapıştırılmış beyaz kâğıt parçasına odaklanıyorum.

Lucy'nin elinde gitarı, yüzünde gülümsemesiyle çekilmiş bir fotoğrafı.

Giydiği elbiseyi tanıdım. Üzerinde küçük beyaz papatyalar olan paslı, sonbahar rengi bir elbise, kolları fırfırlı ve omuzları üstten dışarı çıkarken kollarından aşağıya doğru dalgalanıyor. Fotoğraf, içeri girip barın kenarında hipnotize olmuş ve büyülenmiş bir halde şarkı söylemesini izlediğim gece çekildi. Lucy beni fark ettiği anda, gözlerimiz kilitlendiği anda sinirden titredi. Kendini toparlamadan, gözlerini kapatmadan ve o dokunulmaz büyüü odaya dökmeden önce kelimeleri karıştırdı.

İçime.

Aşık olmak hakkında pek bir şey bilmem ama gözlerindeki büyüyle bana doğru zıpladığında kalbimin teklemesi, bunun benim yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Buna değer.

Emma'nın günlüğüne yazdığı son yazıyı, aşktan öğrendiği onca şeyi düşünüyorum.

Öğrendiğim bir şey varsa, o da her zaman kalp ağrısının tatsız bir tarafıyla birlikte geldiğidir. Keder olmadan neşe, kayıp olmadan tatmin, acı olmadan kahkaha olmaz. Yin ve yang. Dünya böyle işliyor ve sanırım iyi ile kötüyü tartmak bize düşüyor.

Tek bir güzel gün uğruna ne kadar acı çekmeye hazırız? Mükemmel bir öpücük? Tek bir mutluluk anı?

Posterin üzerine yazılmış yazıları okudum.

"Imogen: Bu Mart ayında Bliss'e dönüyor"

Nash'e dönüp baktığımda, bana doğru bakarken ağzında yumuşak bir gülümseme vardı. Sadece dudaklarını bilerek yukarı kaldırdı.

Bana başını salladı, sonra işine geri döndü.

Derin bir nefes vererek barın üzerine fazladan bir yirmilik attım ve dışarı çıktım.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

LUCY

W Noel mevsimi yılın en sevdiğim zamanı olsa da, güneşin ısıtmaya başladığı ve kışın yerini ılık bir bahara bıraktığı o an benim için ikinci sırada yer alıyor.

Mart ayı bir kuzu gibi geliyor, bu da aslanın pusuya yatıp saldırmaya hazırlandığının kesin bir işareti olmalı. Ama ben güneş ışığına ve elli yedi derecelik güne tutunup en sevdiğim şarap barının kapısından içeri giriyorum. Alyssa yüksek bir masadan çılgınca el sallıyor, şarabının yarısını çoktan bitirmiş. Barınakta sıkışıp kaldıktan sonra yirmi dakika geç içeri giriyorum, yaşlı köpeklerimizden biri olan Sully'nin sahiplendirme sözleşmesindeki ince yazıları karıştırıyorum. Nihayet bu hafta başında yarı zamanlı çalışmaya başladım ve bu harika oldu.

Tedavi edici.

Gerekli bir çıkış.

Alyssa yüksek sesle ıslık çalıyor, kafalar bana doğru döndüğünde yüzümün kızarmasına yetiyor. "Vay be, kızım! Ne *güzel bir ananas*." Eşarbımı süsleyen ananas desenine kaşlarını oynatıyor.

Oh, Lys.

Diğer elim gitar çantamın sapına dolanırken burnumun kenarını çimdikliyorum. Çenem göğsüme doğru eğiliyor, kısa saçlarım kızarmış yanaklarımı perdeliyor.

Gemma dün beni düzeltti. Çok sert bir şey yapmadı, sadece biraz kat attı ve röflelerime dokunarak karakter kattı. Kendimi çok iyi hissetmediğim günlerde, beni daha iyi hissettirecek küçük şeyler yapmak için yolumdan çekiliyorum.

Hummingbird gitarımı masanın yanına bırakıp arkadaşımın karşısındaki koltuğa geçiyorum. Neredeyse gösteri zamanı, yarım saatlik şarap zamanımız

Geç kaldığım için oyun öncesi neredeyse bitmişti.

Alyssa şarabından son birkaç yudumu h  p  rdeterek, "Odadaki filleri ele alalım," diyor. "    tane var. İlk olarak, yüzün."

"Yüzüm m  ?" Yanağımı kaşıırken burnum buruşıyor. "Kötü m  ?"

"Hayır. Fazladan parlıyor. Yeni nemlendirici mi?" Gözlerini kısarak bana bakıyor, sonra nefesi kesiliyor.

"Botoks."

"Yirmi üç yaşındayım, Lys. Parlıyorum çünkü terliyorum.    blok öteye park etmek ve gitarımı erimiş kar birikintilerinin içinden topuklu ayakkabılarla geçirmek zorunda kaldım."

"Mantıklı," diye başıını sallıyor ve per  emini gözlerinden uzaklaştıırıyor. "  kincisi, sa  n. Gemma?"

Bunun   zerine canlandım ve kabarttım. "Evet. O bir büyücü."

"Gah. Bayıldım. Tamam,     nc  s  : Nash ve sevimli kızıl saçlı kızı saat dört yönünde dikizleyin."

  lgimi çekince koltuğumda dönüyorum ve omzumun üzerinden Nash'in kollarının üzerinde öne doğru eğilmiş, iki gamzesi tam gaz karşıısındaki kızla sohbet ederken ona bakıyorum. Kız, oldukça sarhoş bir müşterinin yanına tünemiş, ondan uzaklaşıyor ve gülerken Nash'e bir dizi itici ifade veriyor. Tanıdık biri, Cuma gecesi g  sterilerimin müdavimlerinden.

Kumral saçları ve bir omzundan sarkan dut rengi kazağıyla kesinlikle çok sevimli.

Sırtarak Alyssa'ya dönüyorum ve bilmiş bir g  l  msemeı i paylaşıyoruz.

Aferin ona.

En azından birimiz kalp acısı ve kendinden nefret etme içinde debelenmiyor.

"Aslında dört fil vardı," diye usulca ekliyor Alyssa, "ama dördüncüsü hakkında konuşmak zorunda değiliz." Işığın benimkini terk ettiği anı fark ederek gözlerindeki parıltıı ı biraz azaltıyor. "Belki gösteriden sonra beni yeni gelişmelerden haberdar edebilirsin."

Boğazımı temizliyorum. "Sorun yok. Yeni bir gelişme yok." Kalp ağrısı burada yatıyor.

Cal, beni Emma'nın yatak odasının zemininde bir harabe yığını halinde bırakan dramatik çıkışından iki gün sonra, döşeme tahtalarında kalbimdeki boşlukla eşleşen devasa deliğin hemen yanına geldi.

Cricket'ı almaya geldi.

Umutsuz panik-özür telaşımın ortasında ona mesaj atmış, sakinleşene kadar onu tutacağımı bildirmiştim.

birlikte tartıştık. Yavru kedi o zamanın çoğunda yatağımın altında saklanan uçarı bir sinir yumağıydı, ancak Lemon ve Kiki, Cal ön kapımı ęalmadan kısa bir süre önce ısınacak kadar tanıdık arkadaşlardı.

Yorgun görünüyordu. Üzgün,
yıpranmış. Tıpkı benim gibi.

Hayatımda bir kez olsun, gözyaşları ve bir sürü kelime kusmuğuyla ya da her şeyi düzeltmek için umutsuz bir ihtiyağla ona pusu kurmadım. İçeri girdiğinde onu rahat bıraktım, duvarlar hala yukarıdaydı, koyu renk beresi alınıdaki stres çizgilerini gizliyordu. Birbirimize pek bir şey söylemedik. Sadece koltuğumun kolęaęına yaslandım ve Cricket'ın saklandığı yerden çıkıp ayak bileklerine dolanmasını izledim.

Cal kedisini sevmek için eğilmeden önce bana baktı, gözleri alevsiz sütun mumları sergime karşı altın rengiyle parlıyordu. Gözlerimiz sımsıkı kenetlendi, midem ağrılı küçük düğümlere dönüştü. Nefesimi tuttum, ellerimi birbirine kenetledim ve kalbimin uyumsuz davul seslerinden oluşan bir senfoni gibi güm güm atmayı bırakması için yalvardım.

"Nasılsın?" diye sordu, sesi ęatlak ve yıpranmıştı.

Bu soru kalbimi ahenkli bir nefesle deldi.

Gülümsedim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Ben iyiyim. I..." Yalan dilimde öldü. "Daha iyiydim."

Ellerini ceplerine sokarken ęenesi kasıldı, kasları esnedi ve Cricket ayaklarının dibinde tüy yumağı haline geldi. "Evet," diye başını salladı, gözlerini kaçırarak. "Ben de öyle."

"Ben, um-"

"Lucy, ben-"

Konuştuk, sonra aynı anda durduk. Bir nefes daha tuttum, beni sersemletecek kadar uzun.

Boğazını temizledi ve sonra, "Biraz zamana ihtiyacım var... eğer sorun olmazsa," dedi, ses tonunda ayık bir ton vardı. "Kafamı toparlamak için."

Çözmesi gereken "bokun" ben olduğumu bilmek göğsümü çökertti.

Sadece birkaç gün önce, aramızdaki bağın kopmayacağından emindim. Büyülü kar küresi hafta sonumuzda geleceğimizin hayata serpildiğini gördüm. Cal benimle sevişirken büyüleyici bir yakınlık hissettim ve hiç söylemediği *seni seviyorum cümlesini* neredeyse duyabiliyordum. Dokunuşlarında şefkat vardı, sözlerinde

öpücükler. Bedenlerimiz ter ve kesinlik içinde birlikte hareket ediyordu, tadını alabildiğim bir sihir.

Ama küçük cam küre ellerimden kaydı ve ayaklarımın dibinde paramparça oldu. Kırıklar ve döküntüler. Şimdi tek yapabildiğim kıymıkları kendi başıma toplamak ve kendimi daha fazla kesmemeye çalışmaktı.

Neredeyse manik bir şekilde başımı salladım, gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışıyordum. "Anlıyorum." Bu kısmen doğrudu. Bu olaydaki rolümü, Cal'in neden ihanete uğramış gibi hissettiğini anlıyordum.

Neden çözemediğimizi tam olarak anlayamadım.

Sanırım biri başka birini incittiğinde, iyileşme sürecindeki tüm söz hakkını kaybediyor. Kendi kontrol paylarından vazgeçerler. Ve bu adil.

Yürek burkucu ama adil.

Ben de ona ihtiyacı olan alanı verdim ve kanepemin kenarına yapışıp kaldım.

Gözlerinde acı parıldıyordu. Ruh derinliğinde bir acı. Sırf ona doğru koşmamak, göğsüne kapanmamak ve bana bunu düzeltme şansı vermesi için yalvarmamak için parmaklarımı kolçağın etrafına dolamak ve pençelerimi içeri sokmak için tüm gücümü harcadım.

Ben öyle bir

şey yapmadım.

Gitmesine izin

verdim.

Cal, yavru kedisini kucağına almak için eğilmeden önce umutsuzluğa çok benzeyen bir ses çıkardı. Cricket sürünerek onun omzuna çıktı, ön bacaklarını gerdi ve arkasını dönüp dışarı çıkmadan önce bana doğru yıkıcı bir bakış daha fırlattı.

Ondan en son iki buçuk hafta önce haber aldım.

Alyssa şeftali rengi dudaklarını ciddi bir baş hareketiyle büzüyor ve Merlot'sunun kalanını bitiriyor. Uzun, gümüşü küpeleri barın loş ışığında parıldarken bana sempatik bir gülümseme gönderiyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Hüzün üzerimden akıp gidiyor ve bir sırtış yayılıyor. "Seni sevdiğimin sadece yarısı kadar."

"Aşağılık yalanlar," diye dalga geçiyor. "Ama ben ciddiyim. Sana tapıyorum. Kim olduğunla ve nelerden yapıldığınla gurur duyuyorum. Güçlüsün, cesursun ve acı çekerken bile zahmetsizce parlıyorsun." Burnu kırışıyor. "Sorun ter değil."

Nash Alyssa'ya şarabını tazelerken, bana selam verirken ve sonra oyun zamanı geldiğinde kahkahalarımızı paylaşıyoruz.

Yeniden müzik yapma zamanı.

Aralık ayından bu yana ilk canlı performansım, bu yüzden sahneye doğru süzülüp tanıdık basamakları tırmanırken sinirlerim normalden daha yüksek. Çantamı açıyorum, gitarı çıkarıyorum ve sanki hiç ayrılmamışım gibi taburenin üzerine düşünüyorum. Gün batımının mercan rengi pencerelerin dışında dağılıyor, bana sadece dağınık iç mekan aydınlatması ve içimde titreyen bir alev kalıyor.

Şarkı söylemeye başladığımda bar ürkütücü bir şekilde sessizleşiyor. Her zamankinden daha fazla. Kalabalığa bakıyorum, konuşmalar kesilirken ve herkes benden dökülen melodilerle büyülenirken etkilenmiş bakışların tadını çıkarıyorum. Bütün gece çalıştığım için sesim biraz boğuk, ama tonum hiç değişmiyor ve kelimeler asla birbirine karışmıyor.

Odaklandım.

Bağlandım.

Huzur

içindeyim.

Ve sonra onu gördüm.

Koyu deri ceket, dar mavi kot pantolon. Siyah bir şapka.

Kapıdan içeri girerken iki ela göz anında bana doğru kayıyor. Cal şapkasını başından çekip parmaklarını dağınık saçlarında gezdiriyor, girişten uzaklaşıp duvara yaslanarak birkaç adım öteden beni izlerken bakışları alev alev yanıyor.

Neredeyse boğuluyordum.

Parmaklarım yanlış telleri koparırken ve boğazım kumla tıkanırken seyirciler bakışlarımı takip ediyor. Dizlerim bembeyaz kot pantolonumun içinde birbirine çarparken ve kalbim kendi atışları üzerinde tökezlerken başka tarafa, bisküvi rengi topuklarıma bakmak zorunda kalıyorum.

Nefes al, Lucy.

Söylediğini duyar gibi oluyorum, belki de

söylüyor. Yemin ederim söylüyor.

Sakinleştirici bir nefes alarak gülümsememi dizginliyor ve yeniden toparlanıyorum. Mucizevi bir şekilde şarkıyı bitiriyorum - *I Think We're Alone Now*'ın kendi akustik versiyonu, elim kalp atışlarının sesini taklit etmek için gitarın yüzüne vuruyor ve oda alkışlarla patladığında ürkek bir gülümsemeyle başımı eğiyorum. Dudağımı ısırarak tekrar bakıyorum ve onu hala orada dururken, arkasına yaslanmış, gözleri beni çalmaya izlemeye geldiği ilk geceki bakışıyla bana bakarken buluyorum.

Sonra alkışlar.

Yavaş, yavaş alkışlıyor, bakışları yüzümden hiç ayrılmıyordu.

Daha geniş gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum mikrofona, sesimdeki aksaklığı gidererek. "Ben, şey..." Cal'ın sersemliği yüzünden gözümü kırıştıtırırken küçük bir öksürük daha. "Birkaç ay önce tıbbi bir korku yaşadım. Aslında kalp durması. Noel sabahı köpeklerimi gezdirirken yere yığıldım." Kulaklarıma birkaç nefes sesi geliyor, tüm gözler üzerimde. "Bu yüzden birkaç aydır burada oynayamıyorum."

Cal'ın kaşları aşağı doğru eğiliyor, beni dikkatle incelerken dudakları inceliyor.

"Ve özledim dediğimde, gerçekten *özledim demek istiyorum*. Her hafta sizler için şarkı söylemenin benim için ne anlama geldiğini anlatamam."

Kalabalığa bakarken görüşüm bulanıklaşıyor. Tıklım tıklım, ağzına kadar müşterilerle dolu. Her koltuk dolu, kalbim de öyle.

"Ben daha çocukken, yan komşum olan en iyi arkadaşım vardı. Şapşal ve güçlü, aptal ve tatlıydı. Müziği, ateş böceklerini, yağmurda dans etmeyi ve karda melek yapmayı çok severdi. Daha onlu yaşlarına bile gelmeden harika bir piyano çalardı ve benim müziğe başlamamın sebebi de oydu." Dikkatimi Cal'a veriyorum ve oyalanıyorum. "O pek çok şeyin sebebiydi."

Gözünü kırpmıyor, ürkmüyor, nefes bile almıyor.

Kalabalığa dönüp bakıyorum ve Alyssa'nın gözyaşları içinde yanaklarını ovuşturduğunu görünce gülümsüyorum.

"Sahne adım Imogen çünkü Imogen Cooper onun en sevdiği piyanistti. Bu ismi onun benim için ifade ettiği her şeye bir saygı ifadesi olarak kullanıyorum," diye devam ediyorum. "Ama benim gerçek adım Lucy. Ve bu komik çünkü arkadaşım her şeye bir isim verirdi. Hayvanlara, nesnelere, hatta yıldızlara bile. Bir şeye bir isim verildiğinde onun bir anlamı olduğunu söylerdi. Somut ve gerçek bir şey haline gelirmiş. Ne kadar önemsiz olursa olsun, hayat bulmuş." Kendi gözyaşlarını tehdit ediyor, ama onları tutuyorum. Gitarımın sapını sıkarak ve parmak uçlarıma dokunarak ellerimi titrememeye zorluyorum

teller boyunca.

"Bugün ben Lucy'yim. O da Emma. O artık burada bizimle değil ama hala çok gerçek. O hala Emma ve o benim sonsuza dek en iyi arkadaşım," diyorum. "Ona bu şarkıyı yazdım ve adını *Deceptive Cadence* koydum. Umarım onu senin için canlandırabilirim, tıpkı onun her zaman benim içimde yaşayacağı gibi."

Bar o kadar sessiz ki, kendi kalp atışlarımı duyabiliyorum.

Th-thump, th-thump, th-thump.

Taburede doğrulup cesaretle nefes alıyorum ve çalmaya başlıyorum. Ateşböcekli geceleri ve yağmurlu öğleden sonraları, müziği ve ay ışığını, renkleri ve yıldızları söylüyorum. Dostlukları ve kayıpları, hüznü sonları ve güzel, yeni başlangıçları söylüyorum. Akça ağaçları, kar yağışını ve rüyalarıma giren kahkahaları.

Macera, dilekler ve sonsuz sevgi.

Bu melankoli ve umut, hepsi benim ruhumdan yazılmış şarkı sözlerinde toplanmış.

Son notayı tıngırdattığımda, sesim son kelimedede kırılıyor, odadaki sessizlik havada asılı kalıyor, bar boyunca uzanıyor. Çenemi kaldırdığımda Cal'ın işkence dolu bakışlarını üzerimde buluyorum. Eli çenesini kavıyor, omuzları gergin ve kare şeklinde.

Üç uzun dakika boyunca tuttuğumu hissettiğim nefesimi bıraktım.

Ve sonra, herkes alkışlar.

İnsanlar sandalyelerinden kalkıyor, Alyssa ıslık çalıyor, Nash barın arkasından ellerini başının üzerinde birbirine vurarak bağırıyor.

Mikrofona teşekkürlerimi fısıldıyorum, sulu gülümsemem kulaktan kulağa yayılıyor. İçgüdüsel olarak Cal'a bakıyorum ve onun gülümsemesinin kalkıp benimkiyle buluştuğu anı yakalıyorum.

Bu gerçek, bu güzel ve ben de içimde yaşasın diye onu saklıyorum. Bu an için bir isim var.

Heartsong.

İki saat sonra bitkin ama doğal olarak tatmin olmuş bir şekilde setimi tamamlıyorum.

Cal kapının yanındaki aynı noktada, sırtı duvara dayalı bir şekilde duruyordu. Ona ne söyleyeceğimden emin değilim, neden burada olduğundan bile emin değilim. Neden bu gece beni izlemeye geldiğini ya da oynayacağımı nereden bildiğini.

Gitarımı toplarken, çantama onluklar ve yirmilikler serpiştiren müşterilere bahşişler için teşekkür ederken sinirlerim göğsümde karıncalanıyor. Üç basamağı inip soluk yeşil bluzumu düzeltirken Cal nihayet duvardan kalkıp sahnenin kenarında benimle buluşuyor. Bocalıyorum, kalbim boğazıma kadar fırlıyor.

"Hey," diyor, elleri ceplerinde, yüzünde okunamayan bir ifade. "Sen..." Ensesini kaşıyarak aşağı bakıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "İnanılır gibi değil."

Boğazımı temizliyorum, kaynayan duygularımla ona göz kırpmıyorum.
"Teşekkür ederim. İzlemeye gelmen çok hoş."

Yavaşça başını sallıyor. "Konuşabilir miyiz? Benim evimde?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına alarak insan denizine bakıyorum, Alyssa beni sandalyemin önüne bir kadeh şarap konmuş masaya doğru götürüyor.
"Tabii... Lys'e veda etmeme izin ver." Kalbim hızla çarpmaya başladı.
"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Acele etme." Birkaç adım geri giderken gözleri ateşle parlıyor.
"Bekleyeceğim."

Gülümseyerek çenemi sallıyorum ve masaya doğru dönüyorum. Alyssa oturduğu yerden fırlıyor ve bana kemik kıran bir sarılmayla saldırıyor.

"Sen bir süperstarsın," diye mırıldanıyor boynuma, beni sıkıca kavırıyor.
"Seninle çok ama çok gurur duyuyorum. Bu gerçekten çok güzel ve cesurcaydı."

"Teşekkür ederim," diyerek ona sarılıyorum ve saçlarının lavanta kokusunu içime çekiyorum. "Bunun anlamı çok büyük."

Geri çekildiğinde, bir kabine yayılmış telefonunu karıştıran Cal'a bir bakış atıyor. "Zıplamaya ihtiyacın olduğunu varsayıyorum?" diye merak ediyor sinsi bir sırıtışla.

Yanağımı dişliyorum. "Evinde konuşmak istiyor."

"Ooh, kahretsin. Tamam. Benim için endişelenmene gerek yok. Nash ve gizemli kızına kulak misafiri olmak için can atıyorum zaten. Eminim gün doğmadan tüm detayları sana mesaj atıyor olacağım."

"Zilimi açık tutacağım," diye gülüyorum.

Son vedalarımızı ederken ve bir sonraki Cuma gecesi için planlar yaparken, ona kadeh şarabımı uzatıyorum ve Uber'in icadı için evreni kutsarken içmeye başladığında kıkırdıyorum. Ben daha dalamadan masamıza bir yabancı geliyor, dengesiz bacakları üzerinde sallanıyor.

Barda oturan ve Nash'in kadın arkadaşına asılan sarhoş adam.

Bana doğru geldiğini, içkisinin bardağının kenarından akıp ayaklarının dibinde su birikintileri bıraktığını fark ettiğimde temkinli bir şekilde ona bir gülümseme gönderiyorum.

"Sen... *güzelsin*," diye mırıldanıyor, yaklaşıyor. Çok yakın. "Cennet gibi... Mükemmel. Şarkı söylediğin kadar iyi öpüşüyor musun, bebeğim?"

Midem bulanıyor.

Alyssa ve ben uzaklaşırken birbirimize temkinli bir bakış attık.
"Gösteriyi izlediğiniz için teşekkür ederim. İyi geceler," diye geçiştiriyorum.

Çarpık dişleri bana doğru parlıyor, diş etleri seksenli yıllardan beri dişçiye gitmemiş gibi görünüyor. Daha yaşlı, saçları tel tel ve kırışmış. Boncuk gibi gözleri üzerimde geziniyor, göğsüme konuyor ve beni süzüyor. "Sadece bir öpücük, bebeğim. Sana iyi bir bahşış vereceğim, söz."

Eww.

Alyssa, "Defol, pislik herif," diye araya giriyor ve elini sallayarak onu kovmasını işaret ediyor. "Kangren gibi kokuyorsun."

Üzerindeki içki ve çürümüşlük midemi bulandırıyor. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp gitarımı almak için eğildim. Doğrulduğumda elini uzatıyor, kemikli parmakları bileğimin etrafında kıvrılıyor.

İçimi bir korku kaplıyor. Gözlerimin önünde kabuslar beliriyor, Emma hakkında gördüğüm kabuslar. O geceyi, neler yaşamış olabileceğini, yaşadığı dehşeti düşünüyorum. Zihnimin gözünde saldırganın yüzünü görüyorum, içbükey burnunu ve ölü bakışlarını. Ağzını çevreleyen alçakgönüllü gamzeleri onu güvenilir gösteriyordu.

Çılgılık attı mı? Dua etti mi? Kaçmaya çalıştı mı? Savaştı mı?

En son düşündüğü şey neydi?

Adam beni kendine doğru çekerken, çatlamış dudaklarının kenarından salyalar akarken kâbusun içine çekiliyorum.

"Öpülmeyecek kadar tatlı görünüyorsun."

O an sonsuzmuş gibi geliyor ama sadece bir göz kırpma. Sadece bir saniye, belki iki.

Onu itecek zamanım bile yokken Cal çevremde beliriyor ve adama saldırıyor, tüylerimi diken diken eden bir hırıltıyla onu benden koparıp uzak duvara doğru itiyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Alyssa.

Cal onu duvardan yukarı çekerken yabancıнын kafası ahşap panellere çarpıyor, elleri adamın kareli yakasının etrafında kıvrılıyor. Dehşetle izliyorum, bileğime masaj yapıyorum, soğuk kavrayışından geriye kalan ürkütücü gıdıklanmayı kaşıyorum.

"Seni bok parçası." Cal onu tekrar itiyor, sarhoşun kafası geriye doğru çarpıyor. "Sakin o iğrenç ellerini kızıma *sürme*."

Nash ve başka bir erkek barmen karşı yönden hızla gelirken ben de olay yerine doğru koşuyorum. Nash iki adamın arasına girerek müşteriye ceketinin kolundan tutup öne doğru çekerken, diğer barmen de onun diğer kolunu tutuyor.

Karşı koyamayacak kadar sarhoş olan adam küfürler savurmaya devam ederken onu bardan sürükleyerek çıkarırlar.

Cal geri adım atıyor, öfke saçıyor. Saf öfke.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, boynunu kırarken bana bakıyor. Yutkunarak ona doğru koşuyorum, ellerimi koluna doluyorum ve gözlerini bulup bana bakmaya zorluyorum. "Ben iyiyim Cal," diye fısıldıyorum ve onu nazikçe sıkıyorum. "Her şey yolunda."

"Siktir." Derin, dengesiz bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Siktir, üzgünüm. İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Sadece beni korkuttu."

Alyssa yüzünde endişe maskesiyle bize doğru süzülüyor. "Lanet olsun, Lucy. Ne sürünge ama." Bir eliyle sırtımı okşuyor ve beni kendine doğru çekerek sarılıyor.

Gerginlik azalmaya başladığında ikimiz de Cal'a bakıyoruz. Omuzları çöküyor, gözleri çılgınlık sisini kırışştırıyor.

Alyssa'ya döndüm. "Ben çıkıyorum. Burada iyi misin? Seni bırakmamı ister misin?"

"Creepazoid binadan uzaklaştırıldığına göre artık iyiyim.

Nash benim korumam olabilir. Spor yapıyor gibi görünüyor." Başımı sallayarak boğazımı temizliyorum. "Tamam. Eve vardığında bana mesaj at."

Cal elimi tutup beni barın içinden girişe doğru yönlendirirken son bir kucaklaşmayla kucaklaşıyoruz, yol boyunca gitar çantamı da alıyorum.

Parmaklarımız birbirine kenetlenirken ve sözleri zihnimde uçuşurken kendi sinirlerim uçup gidiyor.

Kızım benim.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

LUCY

I *Artık yalnız olduğumuzu düşünüyorum.*

Hangisinin beni daha çok rahatlattığından emin değilim - Cal'ın ön kapısından içeri girdiğimde tanıdık amber ve baharat kokusu mu, yoksa Cırcır böceği bir mobilyanın altından çıkıp ayak bileklerime dolanıyor.

Genişçe sırtarak, kıpır kıpır yavru kediye sevmek için çömelıyorum, yumuşak mırıltılarının ve burun öpücüklerinin tadını çıkarıyorum. "Sonunda bana ısındı," diye gururla not ediyorum, anahtarlarını ve cüzdanını sehpanın üzerine atarken Cal'a bakıyorum.

"Hm." Kasketini çıkarır ve diğer eşyaların yanına atar.

Ayağa kalkıyorum. Gerçeklik ortaya çıktıkça aramızdaki gerginlik artıyor. Cal'ın beni buraya neden getirdiğinden ya da ne hakkında konuşmak istediğinden hâlâ emin değilim. Telafi etmek mi istiyor, hikâyenin benim tarafımı mı tartışmak istiyor, günlüğü sır olarak saklama nedenlerimi mi... yoksa her şeyi sonsuza dek bitirmek mi istiyor, hiçbir fikrim yok.

Aramıza yeni bir mevsim getiren Ağustos gelmeden önce her şey nasılsa öyle olsun.

Kış sonunda eriyor ve yapmak istediğim son şey soğuğa geri dönmek.

Ananaslı atkımı çıkarıp ceketimle birlikte portmantosuna asıyorum, sonra da topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. Cal hâlâ oturma odasının ortasında duruyor ve düşünceli gözlerle beni izliyor.

"Yani, um..." Boğazımı temizliyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Belli ki bizim hakkımızda.

Belli ki Emma'nın eski yatak odasındaki o kasvetli, korkunç Pazar günüyle ilgili.

Asıl bilmem gereken, paltomu ve ayakkabılarımı giyip eve gidip uyuyana kadar ağlamalı mıyım yoksa bahar kar bulutlarından kurtuluyor mu?

Sana "kızım" dedi, Lucy. Her şey yoluna girecek.

Cevabı haki renkli duvarlarında ve tavan kirişlerinde arıyormuş gibi odanın etrafına bakıyor. Loş odada tekrar gözlerimi bulduğunda başını koridora doğru sallıyor. "Sana bir şey vermek istiyorum."

"Bana bir şey verir misin?"

"Evet. Noel için sana vereceğim bir şey, daha önce..."

Yutkunuyorum, anlıyorum. "Tamam." Koridorda kısa bir yürüyüşten sonra Cal'in çarşaflarının hafifçe buruştuğu, zeminin birkaç parça giysiyle dolu olduğu ana yatak odasına giriyoruz. Onun gibi kokuyor. Toprak ve meşe. Beni yatağa doğru yönlendirirken karnımda bir karıncalanma oluşuyor.

"Gel buraya," diyor. Komodinin yanındaki yatağın kenarına oturuyor, sonra çekmeceyi açıyor.

Geçici olarak yanına oturuyorum, dizlerimiz birbirine sürtünüyor.

Çekmeceye uzanmadan önce Cal bana bakıyor ve dizini tekrar benimkine sürtüyor. Gözleri kucağımda katlanmış, parmak boğumları yarı saydam ellerime kayıyor. "İyi misin?"

Bardaki tartışmadan mı yoksa genel olarak mı bahsettiğinden tam olarak emin değilim.

Onun da bildiğini sanmıyorum.

"İyiyim," diye yumuşakça cevap veriyorum. Elini benimkilerden birine götürüp tuttuğum yerden çekince uzun bir nefes alıyorum. "Bu gece araya girdiğin için teşekkür ederim. Bu..."

Cal beni arabama kadar geçirirken Alyssa'dan aldığım anlık mesaja göre öyleydi:

ALYSSA:

Bu hayatımda gördüğüm EN SICAK ŞEYDİ!!!

eriyen emojiiler

"Şövalyece." Kelime seçimimden sonra yanaklarım kızardı. "Kahramanca," diye dönüyorum.

"Kahramanca," diye yineleyerek elimi sıktı. "O adama yapmak istediğim şeyleri bilseydin, bu kelimeyi kullanmayabilirdin."

Adamı benden koparırken gözlerini kaplayan kırmızı filmi düşünüyorum. Başka bir yere gitti.

O da benim gittiğim yere gitti, bundan eminim.

"Onu öldürmek istedim Lucy," diyor karanlık bir sesle. "Onu parçalara ayırmak. Yemin ederim *yapabilirdim*. Tek gördüğüm ellerini boynuna dolamış, seni benden çalıyordu."

Bakışlarımız birbirine karışıyor, anı ve acıyla yüklü.

Ve sonra fısıldıyorum, "Ben de onu düşündüm." Yutkunarak gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü, yanağındaki bir kasın nasıl seğirdiğini izliyorum. "Sadece bir anlık bir şeydi. Bir titreşim."

Burnundan derin bir nefes alıyor, elimi tutuşu güçleniyor. "Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Ne yaptın?"

"Günlüğü benden sakladı. Emma'nın eşyalarını." Kanım dondu ve kucağıma baktım.

Cal bir parmağını çenemin altına koyarak gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. "Anlıyorum Lucy. Niyetinin saf olduğunu da biliyorum. Eğer bunu görürsem... eğer onun sözlerini ve düşüncelerini okursam seni dışlamayacağıma inanman için sana çok az neden verdim. Sana onun hakkında konuşmayacağına dair söz verdirdim."

Gözlerimin arkasına su kaçıyor. "Cal, çok özür dilerim. Buz pateni pistinde annenin her şeyi attığını düşündüğünü söylediğinde sana söylemeliydim, korktum. Hafta sonumuzu mahvetmek ya da üzücü bir şeye dönüştürmek istemedim."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" Yatağın üzerinde ona yaklaşırken alt dudağım titriyor. "Beni affedeceğini hiç düşünmemiştim."

"Mesele seni affetmek değildi Lucy," diyerek saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Bu kendimi affetmekle ilgiliydi. Kendimi toparlamak, kız kardeşimi öldürmediğim gerçeğiyle yüzleşmek için zamana ihtiyacım vardı. Ona olanlardan ben sorumlu değildim."

"Tabii ki değildin," diye mırıldandım, böyle bir şey düşünmesine bile sinirlenmişim.

"Ona pijama partisine kadar eşlik etmeyi teklif ettim. O istemedi ama ben zorlamalıyım. İçimden bir ses onunla gitmemi *söyledi* ama ben görmezden geldim,

Çünkü hiç kimse başına gelebilecek en kötü şeyi düşünmez. Sevdikleri insanların başına."

Kalbim onun sözleriyle soluyor. Yıllardır içinde sakladığı suçluluk duygusuyla.

"Ve sonra olabilecek en kötü şeyi yaşadığınızda, bunun tekrar olduğunu görüyorsunuz. Ve tekrar. Bunu her yerde, yakınlaştığınız herkeste görüyorsunuz. O mesajın ya da telefon görüşmesinin alacağınız son mesaj olup olmayacağını merak ediyorsunuz. Ön kapınızdan çıkarken o kişiyi bir daha görüp göremeyeceğinizi merak ediyorsunuz. İçinde bulunduğunuz anla, bizi yaşatan, geliştiren ve nefes almamızı sağlayan tüm anlarla bağlantınızı kaybedersiniz. Tek yapmamız gereken elimizdekilerin kıymetini bilmekten, hep kafanızın içinde, bir sonraki andan ve ondan sonrakinden korkuyorsunuz."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yavaşça süzülüyor. Başparmağıyla fırçalıyor, ben de avucunun içine sokuluyorum.

"Çünkü sahip olduğumuz *tek şey* bu," diyor Cal, nasırlı başparmağını elmacık kemiğimde aşağı yukarı gezdirerek her gözyaşını yakalıyor. "Ve sen hep böyle yaşadın, değil mi? Şu anda. Doğru zamanda. Seni gülümseten, gerçekten yaşamayı sağlayan şey bu."

Başımı sallayarak elinin alt tarafına bir öpücük konduruyorum, o da elini boynuma doluyor ve tutuyor. Alınlarımız birbirine değiyor ve beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum. Öpmesini o kadar çok istiyorum ki göğsüm acıyor.

Ama yapmıyor.

Cal titrek bir nefesle geri çekilir, sonra yatağının başucundaki çekmeceye uzanıp paketlenmiş küçük bir kutu alır. Kırmızı-beyaz çizgili kâğıtlarla süslenmiş, tepesine hâlâ küçük yeşil bir fiyonk yapıştırılmıştı. "Bu senin için. Fazla bir şey değil ama sana özel bir şey almak istedim. Anlamı olan bir şey." Hediyeği iki elinin arasında karıştırıyor. "Benim için ifade ettiğin her şeyi ifade eden bir şey."

Boğazım düğümlenmiş bir halde elinden aldım. Dikkatlice ambalajını açıp beyaz kutunun üzerindeki kâğıdı hafifçe sıyrıyorum. Sonra üstünden sıyrılıp içine bakıyorum.

Bu bir kolye.

Tiz nota anahtarı ile örülmüş bir kalp kolye ucu.

Cal'in boynuna taktığı kolyenin aynısı, tam kalbinin karşısında.

Başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerim parlıyor, yanan duygular yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor. Saçlarını geriye doğru savuruyor, gergin görünüyor. "Cal..."

"Özel olarak yaptırdım, tıpkı benimki gibi," diyor bana, pamuktan bir kutuya ve gümüşten bir zincire bakarak. Kalp kırmızı, tiz akor parlak siyah. "Benimkinin arkasında Emma'nın baş harfleri var, seninkinde ise Hope yazıyor. Soyadın." Gülümsüyor. "Soyadından daha fazlası."

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum, dokunuşum mücevherin üzerinde geziniyor. Çıkartıyorum ve tavandaki ışığa takılarak parmaklarımın üzerinde dans etmesine izin veriyorum. "Bu mükemmel."

Cal yavaşça elimden alıyor ve boynuma takmak için eğilerek çözüyor. Saçlarımı omzumun üzerinden topluyorum, nefesi yanağımın kenarından süzülürken tenim ısınıyor, büyük bir kol beni çevreliyor. Geri çekilip bıraktığında, kolye göğüs kemiğimin üzerinde, kalbimin yanında küçük bir hazine gibi duruyor.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, dokunaklı bir şekilde. "Bayıldım."

Seni seviyorum.

Omzumun üstünü öpmek için eğiliyor, dudakları sıcak ve uzun. Kalkarken fısıldıyor: "Günlüğün içine sıkıştırılmış bir not vardı. Emma klarnetimin bir resmini çizmiş, küçük karalamalarla çevrelenmiş. Kalpler ve gülen yüzler." Sözlerini bitirirken alnı tekrar omzuma düşüyor, "Şöyle yazıyordu... *'Onu tekrar bir araya getireceğimi biliyordun. Ben her zaman senin yapıştırıcın olacağım.'*"

Bastırılmış bir hıçkırıkla kollarımı ona doluyorum. Cal da aynı anda aynı şeyi yapıyor ve birbirimize sarılıyoruz, ikimiz de yatağa yanlamasına düşerken ağlıyoruz. Vücudu sessiz gözyaşlarıyla sarsılıyor. Ona sarılıyorum ve bana sarılmasına, benimle birlikte ağlamasına izin veriyorum.

O gece yıldızlara onu geri getirmeleri için yalvarırken dileğimin gerçekleştiğine inanmak zorundayım.

Geri geldi, farklı bir şekilde. Farklı

bir biçimde.

Belki de hiç gitmemiştir.

Boş midem gece yarısından biraz sonra beni uyandırıyor ve Cal'in kollarından kurtulup yiyecek bir şeyler aramak için yatak odasından çıkmaya zorluyor.

Cricket beni mutfakta karşıyor, ben buzdolabını karıştırıp bir fincan limonlu jöleye karar verirken bacaklarımın arasına girip çıkıyor. **O n d a** bile olduğunu düşününce bir gülümseme yayılıyor, bir çekmece dolusu

Buzdolabının ışığında yeşil yeşil parlıyor. Ben bir kaşık çıkarıp üstünü sıyrırken Cricket mırıldanarak tezgâhın üzerine zıplıyor. "Sen de aç mısın?" Tezgâhın üzerine eğilip kulaklarının arasını kaşıyarak yavru kediye soruyorum. Memnun bir şekilde miyavlıyor, bu da gülümsememi genişletiyor. Bu küçük kedinin bana ısınacağından emin değildim.

Doğrusu, Cal'in de yapacağından emin değildim.

Son kaşık dolusu jöleyi bitirdiğimde, arkamda bir varlığın yaklaştığını hissediyorum, ardından iki el belimin etrafında kıvrılıyor. Vücudum tepki veriyor, çıplak göğsü sırtımı sıyrırken içimde bir sıcaklık patlaması yaşıyorum.

"Hey." Boynuma doğru eğilirken kelime uykulu bir gümbürtüye dönüşüyor.

Kalbim hızlanıyor. "Hey. Uyandırdıysam özür dilerim," diye mırıldanıyorum, dudakları kulağımın kabuğunu gıdıkladığında titriyorum.

"Uyumadın. Ben hiç uyumadım."

İç çekiyorum, elleri etrafımda sıkılaşıırken omurgamı kamburlaştırıyorum. "Huzurlu görünüyordun."

"Öyleydim." Cal öpücüklerini boğazımda gezdiriyor, parmakları aşağı doğru iniyor, sonra bluzumun eteğinin altına giriyor. "Seni istiyorum."

Vücudum az önce tükettiğim jöleye dönüşürken kaşık elimden düştü. Cal ve ben birbirimize sarılıp yorganı bedenlerimizin üzerine çektikten sonra uyuyakaldık - ya da en azından ben öyle yaptım. Ona sarılıp tatlı rüyalara dalmadan önce kot pantolonumu ve sutyenimi çıkardım.

Bluz kalçalarımın hemen üzerinden sarkıyor ve iç çamaşırimi neredeyse hiç örtmüyor.

"Sana sahip olabilir miyim?" diye fısıldıyor boynuma, omzumu öpüyor ve külotumun eteğini kurcalıyor.

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor. "Evet."

"Siktir." Parmaklarını bel bandının altından geçirerek iç çamaşırimi ayaklarımın dibine düşene kadar kolaylıkla bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. "Seni deli gibi özledim."

"Mmm..." Bedenim şarkı söylüyor, canlı, onun dokunuşu için yanıyor. Elleri, ağzı. "Ben de seni özledim."

Beni kalçalarımdan kavradı ve buzdolabına doğru götürdü. "Ellerini buzdolabının üzerine koy."

Bir inilti çıkarıp dediğini yapıyorum. Avuç içlerim dikilmiş, içgüdüsel olarak sırtımı kavislendiriyorum, arka tarafımı dışarı çıkarıyorum. Elleri vücudumda aşağı doğru kayarken ve tişörtümü belime doğru çekerken çıkardığı ses inlemeden çok hırıltıya benziyor.

Hareket edemiyorum, zor nefes alıyorum. Soğuk hava uyluklarımın arasındaki zonklayan boşluğu sıyrıyor. Belden aşağım tamamen çıplak, üzerimde sadece ince, naneli bir bluz var.

Sıcak nefesi göbeğime çarptığında Cal'in arkamda dizlerinin üzerine çöktüğünü fark ediyorum. Sırılsıklamım, ihtiyacımın kanıtı iç kalçalarımı gıdıklıyor. Bacaklarım titriyor, bükülmeye hazır.

İki eliyle yanaklarımı avuçluyor, tutuşu morarıyor ve burnunu ortama doğru kaydırıyor. "Seni tatmak için ölüyorum," diye geveliyor, üst uyluğumdaki eti ısıyor. "Bu beni öldürüyor."

İçimden mızımız, muhtaç bir ses çıkıyor. Her tarafım titriyor, dehşete kapılıyorum ama umursamayacak kadar da tahrik olmuş durumdayım. Dudağımı ısıyorum, gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve bekliyorum. Daha fazla el, daha fazla kelime, daha fazla ısırık bekliyorum. Dilinin daha önce deneyimlemediğim bir şekilde içime dalmasını bekliyorum.

İzne ihtiyacı olduğunun farkındayım.

En son beni bu şekilde tatmaya çalıştığında donup kalmıştım. Sinirlerim ve güvensizliğim beni o andan uzaklaştırdı. Alnımı buzdolabının kapısına dayayarak ona başımı salladım. "Tadıma bak."

Başka bir hırıltı. Saf, erkeksi bir ihtiyaç.

Ve sonra ağzı üzerimde, dili arkamdan içime dalıyor. "Oh... Tanrım..." Neredeyse oracıkta ölüyordum. Bacaklarım beni zor tutuyor. "Oh, kahretsin..."

"Mm, siktir..." Cal'ın ağzı beni yağmalıyor, yutuyor. Dili girebildiği kadar derine girip çıkıyor. Beni yalıyor, hassas tenimi kemiriyor, bir kolu belimi sararak beni önden parmaklıyor. "Bunu seviyorsun, değil mi?" diye inliyor, sesi içimde titreşiyor.

"Uhhh," tüm dökülenler.

Cal beni kucağına alıp mutfak masasına taşımak için geri çekiliyor. Cricket koşarak uzaklaşıyor, ben masanın üzerine kartal gibi açılmış bir şekilde yatırılırken koridorda kayboluyor. Dizlerimi olabildiğince ayırıyor, sonra dilini tekrar içeri sokmak için eğiliyor. Ağzı benimle uğraşırken çıkardığı sesler; çözülen ben olduğum halde, sanki kendisi çözülüyormuş gibi çıkardığı sesler...

Heyecan verici.

Bacaklarımın arasında ziyafet çeken başının hareketini izlemek için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ama çok fazla titrediğim için kendimi dik tutamıyorum, bu yüzden geriye doğru çöküyorum ve ellerimi saçlarına gömüyorum. Tırmalıyorum ve pençeliyorum, yumuşak telleri sıkıyorum, daha fazla aciliyetle inlemesini sağlıyorum.

Klitorisimi ağızına alıyor, iki parmağı içimi dolduruyor.

Üstümdeki tavan bulanıklaştıkça gözlerim patlıyor.

Aman Tanrım.

Bunu tekrar tekrar yapıyor, ağız parmaklarıyla aynı anda hareket ediyor, kalçalarım başının etrafında kenetleniyor. Orgazmım patlıyor, derin ve alçaktan başlıyor ve yıldızları görene kadar bir zevk şelalesi gibi vücuduma tırmanıyor.

"Cal, Cal," diye bağıryorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, paramparça olurken ve kıvrılırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Oh Tanrım..."

Parmaklarını ıslatırken bana karşı "Sikeyim evet," diye homurdanıyor. Ben neredeyse saçlarını yolarken o parmaklarını içeri ve dışarı daldırıyor.

Aşağı indiğimde mutfak masasının üzerinde nefes nefese kalmış, terli bir karmaşa içindeyim. Dizlerim titriyor, vücudum fırtına sonrası yırtık bir yelken gibi. Ağırılıksızım, süzülüyorum.

Cal beni tekrar kucaklayıp kollarına aldığı anda ve bizi mutfaktan oturma odasına taşıdığı anda kendimi zor toparladım. Ben kucağına yayılana kadar kanepeye geri çöküyor, uzuvlarım hala macun gibi.

Nefes nefese kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve kemerini çözüyor. Ellerim yeniden canlanıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Her şeye ihtiyacım var. Onu içimde istiyorum, bu birleşmeyi arzuluyorum. Bu yakınlığı.

"Sana ihtiyacım var..." Dudaklarına fısıldıyorum, parmaklarım fermuarına yapışıp çekiştirirken titriyor.

Kalçalarını kaldırıyor. İkimiz de kot pantolonunu ve boxer'ını kalçalarından aşağı çekiyoruz, ta ki siki serbest kalana kadar, sert ve istekli. "Sür beni," diye bağıryor, düğmeler açılana ve göğüslerim gözleriyle buluşana kadar bluzumu ikiye ayırıyor. Cal beni havaya kaldırıyor, bir meme ucunu ağızına alıyor ve beni ereksiyonuyla aynı hizaya getirip kılıfına sokuyor.

Hâlâ hassasım, hâlâ karıncalanıyorum ve beni derinden mızrakladığında neredeyse tekrar boşalıyorum. Onu rahmimde hissediyorum. Daha önce hiç üstte olmamıştım ve bu his çok farklı. Tanımlanamaz. Tırnaklarım omuzlarını oyarken başım arkaya doğru eğiliyor, saçlarım sırtıma dökülüyor.

"Siktir," diye dişlerini gıcırdatıyor, beni sabit tutarken yüzü göğüslerimin arasına gömülüyor. "Bir saniye bile kımıldama, yoksa bu iş çok çabuk biter."

İç kaslarım titriyor ve sıkılıyor, elimde değil. Çok iyi hissettiriyor.

İnliyor, sonra meme ucumu ceza verir gibi dişlerinin arasına alıyor. "Parçalanmamı izlemek hoşuna gidiyor, değil mi?" Dilini meme ucumun

Çakıl taşlı tomurcuk, elleri omurgamdan yukarı kayarak saçlarıma dolanıyor. "Beni dizlerimin üstüne çöktürmeye bayılıyorsun."

"Evet..." Bunu seviyorum. Kendimi güçlü ve arzulanır hissettiriyor. Arzulandığımı, arzulandığımı. Öne doğru eğilip ağzını buluyorum ve dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum. Cal inliyor, kalçaları pompalamaya başlarken parmakları saçlarıma yumrukluyor. Onu takip ediyorum, yavaşça sürüyorum, dillerimiz dağınık bir öpücükte birlikte örülürken kucağında yukarı ve aşağı iniyorum.

Gözleri kapanıyor.

Hareket etmeye devam ediyorum, ritmi devralıyorum, sıkıyor ve sıkıştırıyorum, kayıyor ve gıcırdatıyorum. Ellerim saçlarında, yanaklarında, kirli sakalla gölgelenmiş çenesini kavırıyor. Onu hafifçe öpüyorum, sonra sertçe, başı kanepeye yaslanırken ve elleri itişlerimi yönlendirmek için belime dolanırken. Yüzündeki ifade şaşkın ve büyülenmiş.

Benimle, bununla, onunla sevişme şeklimle sarhoş çünkü bu tam olarak böyle hissettiriyor.

O yüzden söylüyorum.

Umurumda bile değil, sadece söylemek zorundayım.

"Seni seviyorum." Dudaklarına bastırılmış kırık bir fısıltı. Bir nefes. Şimdiye kadar aldığım en önemli nefes. "Seni seviyorum, Cal."

Gözlerinin kamaşarak açılmasını izliyorum. Birlikte hareket etmeye devam ediyoruz, tenlerimiz birbirine çarpıyor, itişler hem durgun hem de aceleci. Beni daha sıkı tutuyor, dudakları keskin bir nefesle ayrılıyor.

Ve sonra o geliyor.

Gözleri üzerimde, bir eli kalça kemiğimi sıkıyor, diğeri yüzümün yan tarafını kavırıyor, çözülürken göz temasını kesmiyor. Yüzü zevkle kıvrılıyor, vücudu altımda titriyor.

Arkasından takip ediyorum. O an, o his, vurduğu açı, hepsi beni güzel bir harabeye çeviren bir patlamayla sonuçlanıyor. Ağızlarımızı tekrar bir araya getirip onun homurtularını ve iniltilerini yutarken bir inilti dökülüyor.

Kıvılcımlar dağılıp söndüğünde, göğsüne yaslanmış kemiksiz bir yığın oluyorum. Terden sıırılsıklam ve tatmin olmuş bir halde yüzümü boynuyla omzunun arasına sokup kokusunu içime çekiyorum. Bir süre orada kalıyoruz. Çıplak göğüslerimiz birbirine yapışmış, tenimiz kaygan ve uğulduyor, kolları beni sarıyor ve yakınımnda tutuyor.

Uyumaya başladım.

Cal içimdeyken, hala sert ve kalın, kirpiklerim titriyor, göz kapaklarım uyuşuyor. Pencerenin dışında bir motorun gürültüsü, yan odadaki buzdolabının uğultusu, koridorun kenarından horlayan bir kedi yavrusu ve benimkiyle müzik yapan kalp atışlarının sesi var.

Ve tüm bunların arasında, uykuya dalarken üç küçük kelime duyduğuma yemin edebilirim...

"Seni

seviyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 22

LUCY

Tu kahve dükkânı tıklım tıklım dolu, herkes bu güneşli Cumartesi gününü sosyalleşerek ve ekstra berbat bir kışın ardından kafein alarak geçirmeye hevesli. Üzerinde puantiyeli bir tulumla, saçlarım iki yandan düzgün bir şekilde örgüler.

Onu köşedeki pencerenin yanında görüyorum ve gülümsemeli miyim yoksa kırılmalı mıyım emin değilim.

"Hey, Lucy," diyor, sandalyeden kalkıyor ve ben yaklaşırken üzüntü ve aşinalık karışımı bir duyguyla bana bakıyor. "Geleceğinden emin değildim."

Ben mi, planlardan kaçmak mı?

Bırakın gelmemeyi, bir dakika bile geç kalsam kendiliğinden buharlaşmaya hazır olmasam da gelmek *istiyordum*.

Çok uzun zaman oldu.

Gülümseme galip geliyor çünkü artık kırılamayacak kadar ileri gittim. "Tabii ki geldim. Sesini duymak çok güzeldi." Omuzları bir parça gevşiyor, gözlerindeki çekingenlik kayboluyor ve ben de sarılmak için eğiliyorum. "Nasılsın?"

Greg geri çekilip kahve rengi saçlarını kaşıdıktan sonra uzun kollu bordo kazağının manşetini kurcalıyor. Dudaklarına değen gülümseme samimi görünüyor, sanki iyiymiş gibi.

O artık iyi. Olabildiği kadar iyi.

"Ben iyiyim, Lucy... Gerçekten iyiyim." İkimiz de kendi sandalyelerimizi çekip karşılıklı oturuyoruz. Greg uzun bir kahve fincanını ellerinin arasında döndürüyor, bana bakmadan önce bir süre pencereden dışarı bakıyor, gülümsemesi hâlâ yerinde. "Zor bir yoldu ama eninde sonunda yolumuzu buluruz, değil mi?" diye ekliyor. "Bu arada harika görünüyorsun. İyileşme sürecin nasıl gidiyor?"

Ben hastaneye bağlı, depresif ve kemik yorgunu bir haldeyken Greg'i görmek hoş bir sürpriz oldu. Ziyareti uzun sürmedi, sadece bana bir saksı bitkisi ve biraz neşe getirecek kadar uzun sürdü. O karanlık haftalarda çok ihtiya ım olan bir şeydi bu. "Aslında gerçekten olumlu geçti. Herhangi bir aksilik yaşamadım ve normal rutinlerime oldukça hızlı bir şekilde geri döndüm. Biraz ağrım vardı ve köpeklerimi tekrar gezdirmem biraz zaman aldı ama harika bir destek sistemim vardı." Daha geniş gülümsüyorum. " ok sayıda doktor randevusu eğlenceli değildi ama emin ellerdeydim."

Yavaşça başını sallıyor, beni izliyor, gözleri geçmişin anılarıyla soluyor, sonra onları kırpıştırıyor ve bir ışık titreşimi geri geliyor. "İyi olacağını biliyordum," diyor bana. "Jess'in yaşadığı şey... aynı şey değildi. O..."  enesi aşağıya eğiliyor. "Onun prognozu hiç iyimser değildi."

Jessica aklımdan geçerken kaşlarımı  atıyorum. Parlak mavi gözler, güneşli sa lar ve en bulutlu gökyüzünde bile her zaman içime sızmayı başaran sonsuz coşku. Her zaman beni bugün olduğum kişiye dönüştürdüğüne inanmışımdır. O gittikten sonra bile gülümsememi hep korudu.

Boğazımı temizleyerek ona, "Yani, aynı şeyi yaşadık. Onun durumunun benimkinden daha ciddi olduğunu fark etmemiştim."

"Tam olarak aynı değildi. Sizde TOF var, onda ise HLHS- Hipoplastik Sol Kalp Sendromu. Benzer bir doğumsal kalp kusuru ama onunki daha ağırdı. Ölüm oranı daha yüksek. Çoğu hasta yirmili yaşlarından sonra yaşayamıyor."

Ellerim masanın üstünde kenetlendi ve sıkıştı. Bunu bilmiyordum.

Jessica bana her zaman benim sahip olduklarıma sahip olduğunu ve iyi olacağımızı s ylerti. Yaşam beklentimizin güçlü ve umutlu olduğunu. Pulmoner kapak ığımızdaki bir sızıntı nedeniyle aynı ameliyatı geçirirken hastanede tanıştık ve birlikte başaracağımıza söz verdi.

Yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar yaşayacağımızı, bebeklerimiz olacağını, ailece tatillere çıkacağımızı ve hayatımızın aşkıyla evleneceğimizi söyledi.

Greg kahvesinden uzun bir yudum alırken içimdeki gerginliği fark ediyor, gözlerini fincanın üzerinden kısarak bakıyor. "Bilmiyor muydun?"

Başım ağır çekimde bir o yana bir bu yana dönüyor, vahiy göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Yutkunuyorum. "Bunu bana söylemedi. Düşündüm ki..."

Ben de onun gibi geç öleceğimi düşündüm.

Bembeyaz olmuş ellerime göz kırparken güçlü bir nefes bırakıyor beni.

"Kahretsin," diye fısıldıyor, parmakları fincanın etrafında kıvrılıyor. "Jess gibi konuştun. Seni asla endişelendirmek istemedi ya da geçici olduğunu düşünmene izin vermedi, biliyor musun? İkiniz çok yakındınız. Ölen arkadaşımı da biliyordu, o yüzden sanırım... sanırım sadece seni korumaya çalışıyordu."

Başımı sallıyorum, gözlerim doluyor.

Jess ve ben birbirimize ne kadar benziyoruz. O zaman Cal'a da aynı şeyi yaptığımı fark ettim: Endişelenmesini istemediğim için durumum hakkında pek dürüst değildim. Sağlık sorunlarımı hafife aldım, onu terk edeceğimi düşünmesinden çok korktum.

Geçici olduğumu.

Jessica, fibin amaçladığının tam tersini yapacağını, içinde çürüyeceğimi, aynı kaderi yaşamaya mahkum olduğuma inanacağımı bilmiyordu. Muhtemelen gerçeği ölümünden kısa bir süre sonra öğreneceğimi düşünmüştü.

Ve en kötüsünü düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. Teşhisim hep umutluydu, doktorlarım hep iyimserdi. Ama Jessica'nın kaybı beni sarstı ve derinden sarstı.

Eğer onun başına geldiyse, benim de başıma gelebilir.

Serbest kalan bir damla gözyaşına dokunuyorum ve hızlı bir nefes alıyorum. "Üzgünüm, bu sadece bir şoktu." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirip melankoliyi üzerimden atıyorum. "Düşündüm ki... tüm bu zaman boyunca düşündüm ki-"

"Ölmeyeceksin." Greg masanın üzerinden bana sert bir bakış gönderiyor, gözleri zengin koyu kahverengi, içtenlikle dolu. "Bu yüzden değil. Yakın zamanda değil."

Gülümsemem sulu ve endişeli.

"Bak," diyor, fincanını bir kenara bırakıp kollarını masanın üzerinde kavuşturarak. "Hepimiz geçiciyiz. Her birimiz. Jessica bunu biliyordu, ben de biliyordum. Bu dünyadan herkesten daha erken ayrılacağını biliyordum ama ne zaman ayrılacağını bilmiyordum. Benden önce olup olmayacağını bile bilmiyordum. Hayat beklenmediktir, tesadüfidir. Tek yapabileceğimiz, elimizdeyken sahip olduğumuz anların kıymetini bilmek."

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Bu her zaman tutunmaya çalıştığım düsturdu. "Onunla kaldın... canının yanacağını bildiğin halde," diye mırıldanıyorum.

Hüzünlü gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor. "Elbette sevdim. Onu sevdim. Onu her şeyden çok sevdim ve hala seviyorum... Onunla paylaştığım zamanın bir saniyesinden bile vazgeçmezdim, sonrasında ne olacağını bilsem bile." Greg dışarı bakar

tekrar pencereye baktı, sesi çatlıyor, gözleri bulutlanıyordu. "Onu kaybetmek beni neredeyse öldürüyordu ama yine de o yılları bu dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim. Gerekirse her şeyi yeniden yaparım. Eğer onu bir anlığına daha geri getirebilseydim, bir kez daha sarılabilseydim, bir kez daha öpebilseydim, bunu yapardım - sonrasında gelen kalp kırıklığını yeniden yaşamak zorunda kalsam bile."

Elimi masanın diğer tarafına uzatıyorum, onun elini kendi elimle kavıyorum ve sıkıca tutuyorum.

Greg duygu yüklü bir iç çekişle bana göz kırptıyor. "Bunun hayatını belirlemesine izin verme Lucy. Her anın değerini bil. Sevgiyi bul, ona tutun ve korkunun parmaklarının arasından kayıp gitmesine asla izin verme." Elim sıkı, yüz ifadesi yumuşadı. "Artık mutluyum... Angie ile. Hayatıma devam etmedim ama ilerledim. Ve sanırım yapabileceğimiz tek şey bu. Geçmiş saklıyoruz, sıkıca kapatıyoruz ve yanımızda taşıyoruz ama artık onun içinde yaşamıyoruz. Ondan bir şeyler öğreniriz. Bu şekilde yolumuza devam ediyoruz" diyor.

O sabah kafeden ayrıldıktan sonra bile onun sözlerini aklımdan çıkarmıyorum.

O sözleri ve sonrasında paylaştığımız tatlı anılar, şakalar, kahkahalar ve sevgiyle dolu sözleri taşıyorum. Asla unutmayacağım hikayeleri, sonsuza dek saklayacağım anları taşıyorum.

Jessica'yı, babamı ve Emma'yı taşıyorum.

Kalbimde sadece onlar için ayrılmış bir yer var.

Ve yoluma çıkan her yeni, güzel deneyim için bir yer var.

Hepsi için yer var.

Cal'ın ön kapısından girip çantamı antrede bıraktığımda ev yanık şeker gibi kokuyor. Mutfaktan bir duman bulutu yükselirken burnum kırılıyor ve köpekler dikkat çekmek için ayaklarıma tırmanıyor. "Cal?"

"Kahretsin. Buraya."

Sesini takip ediyorum, bariz pişirme arızasının kalıntılarını el sallayarak uzaklaştırıyorum. "Sen iyi misin?"

"Pek sayılmaz. Yemek pişirmek zor, fırınlamak ise daha zor." Cal dumanı mutfak penceresinden dışarı çıkarmaya çalışırken bulaşık bezleri havada uçuşuyor. "Şekerli sıvı bok fırının içine damladı. Sana maymun ekmeği yapmaya çalıştım." Ellerini kalçalarına koyarak iç geçiriyor. "Hatta

dairesel, tümsekli fırın şeyini almaya gittim. Sanırım onu bir tepsiye falan koymalıydım."

Gülümsememi gizleyemeyerek kafamı fırına sokuyorum ve aslında sadece bir bundt tavaşı olarak adlandırılan "dairesel, tümsekli pişirme şeyini" görüyorum. "Cal, bu çok tatlı," diyorum ona, fırının kapağını kapatırken öksürüğümü tutarak.

"Bu utanç verici. Utanıyorum."

"Üzülme. Mükemmel pişiyor gibi görünüyor."

"Muhtemelen zehirli fırın dumanıyla dolmuştur ve sonunda seni maymun ekmeğiyle öldüreceğim. Boku yedik."

Gülmemeye çalışarak yanağımı kaşıyorum. "Öyle değil. Çok lezzetli olacak." Ocağa dönüp bir fırın eldiveni alıyorum ve maymun ekmeğini bir tepsiye yerleştirip kapıyı tekrar kapatıyorum. Cal'a döndüğümde perişan görünüyordu. "Cidden, harika görünüyor. Bu çok tatlı."

Sadece başını sallıyor, söylediğim tek kelimeye bile inanmıyor.

Barışmamızın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti, onun göğsünde mutluluk içinde sızdığım geceden beri. Resmi olarak geri taşındığımı söyleyemem... ama bir şekilde geri taşındım. Sadece ertesi sabah köpeklerimi ve bir bavul dolusu eşyayı almak için eve uğradım. Günlerimiz onun oto tamirhanesinde uzun vardiyalarla çalışması ve benim de sığınakta fazladan mesai yapmamla geçerken, akşamlarımız iki kişilik akşam yemekleri, film maratonları, köpeklerle uzun yürüyüşler ve daha önce hiç yaşamadığım bir samimiyetle doldu.

Ve seks.

Çok fazla seks.

Birbirimize bağımlı hale geldik, her geceyi çarşafalara dolanarak, ter içinde kalarak, mobilyaları, duvarları ve hatta Cuma günkü şarap barı performansından sonra arabamın arka koltuğunu vaftiz ederken birbirimizin kulaklarına lezzetli kelimeler mırıldanarak geçirdik. Bana hiçbir şeyin onu benim şarkı söylememi dinlemek kadar tahrik etmediğini söyledi.

Ben

doyumsuzum.

Biz doyumsuzuz.

İşte bu anlara tutunuyorum, tadını çıkarıyorum. *Bundan* başka bir şey üzerinde durmayı reddediyorum.

Bu her neyse.

İlerleyerek kollarımı Cal'in beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, yüzümü kolonya kokulu tişörtünün içine gömüyorum. Bir iz

Duman, meşeli burbona karışıyor ve ben göğsünün tahtalarına gülümsüyorum. "Neden bana maymun ekmeği yaptın?" Beni daha yakına çekip ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken boğuk bir sesle soruyorum.

"Her Noel sabahı onu yerdin," diye fısıldıyor. "Geçen Noel yiyemedik."

Bu doğru-maymun ekmeği her zaman Noel'de ve ayrıca benim doğum günümde bir kahvaltı geleneği idi. Ben bu geleneği devralana kadar annem özellikle benim için yapardı.

Cal başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Emma ve ben öğle yemeğinden önce hediyeleri açmaya gelirdik ve ev hâlâ tarçın ve şeker kokardı," diyor usulca. "Sonra Emma piyanoda şarkılar çalarken yan taraftaki evimize koşar ve daha fazla hediye açardık." Bu sefer anılar beni ağlatmıyor. Boğazım düğümlenmiyor ve kalbim ağlamıyor. Cal'e, bu ana bağlı kalıyorum, içimde güvendeyim.

Kollarını.

"Sana bir şarkı çalmak istiyorum."

Gözlerimi kırıştıyorum, başım yukarı fırlıyor. Bana bakıyor, gözleri cam gibi, gülümsemesi gergin. Nefesim beni sersemleten bir sevinç dalgası halinde terk ederken kollarım ona sıkıca sarılıyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Daha önce senin için yazdığım eski şarkıyı hiç bulamadım..." Duygusallıkla boğazı düğümleniyor. "Sanırım müzikten bir daha asla zevk alamayacağıma inanarak onu çöpe attım," diyor bana. "Pek çok şeyi çöpe attım."

Kalp atışlarım hızlandı. "Bunu benim için mi yazıyordun?"

"Evet," diye tekrar yutkunuyor. "On dördüncü doğum gününde senin için çalacaktım. O zamanlar aylar vardı ama yazmanın ne kadar süreceğini bilmiyordum. Her neyse, bir kısmını hatırladım, bu yüzden bazı yeni şeylerle hepsini bir araya getirmeye çalıştım. Boşluğa ihtiyacım olduğunu söylediğim o haftalarda piyano çalışıyordum. Mükemmel hale getirmek için biraz zaman ayırmak istedim."

Geri çekilip ağlasam mı yoksa ona daha sıkı sarılsam mı bilemiyorum.

"Cal..." "Mükemmel değil Lucy," diye kendini küçümseyen bir kıkırdamayla reddediyor.

"Fırındaki zavallı maymun ekmeği kadar mükemmel." "Yani, nefis bir şekilde mükemmel," diye gülümsüyorum.

"Tabii. Öyle yapalım." Cal bizi çözdü ve saçlarını karıştırmak için bir adım geri çekildi. "Yıllardır neredeyse hiç oynamadım. En iyi ihtimalle paslanmışımdır."

İnanılmaz bir şekilde gafil avlanmış hissediyorum.

Gözlerim yüzünü tarıyor, oradaki belirsizliği, kırılganlığı görüyorum. Saç örgülerimden biriyle oynuyorum, ne diyeceğimi bilemeden ona göz kırpıyorum. Tek başarabildiğim mırıldanarak, "Benim için çal."

Kalan dumanın arasından gözleri yumuşar.

Başını salladıktan sonra beni elimden tutarak oturma odasına götürüyor ve piyano sehpasını çıkarıyor.

Piyanonun üst kısmı kalkıyor ve ben de onun yanındaki koltukta yerimi alıyorum, kalbim dakikada bir mil atıyor. Parmaklarının beyaz ve siyah tuşlara basışını izliyorum, duruşu dik, ifadesi ağırbaşlı. Kiki yanımdaki mindere zıplarken ve Lemon ayaklarımın dibine sokulurken gözleri kısa süreliğine kapanıyor. Cırcır böceği de Lemon'ın karnına doğru kıvrılıyor.

"Adı *Heartsong*," diyor, çiğlikle örülü bir sesle. "Sözleri yok çünkü şairlikten çok uzağım ama belki bir ara ekleyebilirsin. Dorian modunda yazdım. Emma'nın favorisiydi."

Günlüğüne yazdığı son yazıyı düşündükçe gözlerim parlıyor.

Heartsong: "Bir kişinin içsel özünün, *altta yatan kimliğinin ve varoluş nedeninin ifadesi.*"

Nefesimi tuttum ve bekledim.

İlk nota sessizliği deliyor ve ağır duygular boğazımda düğümleniyor. Ve bir sonraki nota çaldığında, gözyaşları dökülüyor. Mutlu, görkemli gözyaşları. Tuzlu ve sıcak, bu anın, içindeki gücün fiziksel kanıtı.

Bu sihir.

Formu basit, hala biraz rafine edilmemiş ama dürüstlüğünden ödün vermiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve bana pamuk şekeri öpücüklerini ve gözlerindeki yıldız ışığını hatırlatan melodileri içime çekiyorum. Gökyüzünden ayrıldığımız anda sonsuzluk vaatlerinin nasıl söndüğünü.

Kaybolan küçük kızlar ve ateş böceği rüyaları. Yıldızlar biz olmadan nasıl oturdu ve yıllar araya girdi.

Trajedi ve anılar, dirilişler ve dilekler. Kalp atışlarımızdaki müzik, öpüşmelerimizdeki ritim.

Bir kalp şarkısı.

Son nota odanın her yerinde titreşiyor ve Kiki çenesini kucağıma yaslayarak küçük bir iç çekiyor. Kendimi nefessiz hissediyorum. Sözsüz. Nota bittikten sonra Cal'ın gözleri uzun süre kapalı kalıyor. O da iç çekiyor ve bu bir nefesten daha fazlası. Bu bir sonsöz.

Bir dakika sonra banktaki duruşu gevşerken ve parmakları tuşlardan uzaklaşırken gözleri benimkileri buluyor. Bir, iki kez göz kırpmıyor. Yavaş ve araştırarak.

Sonra da şöyle dedi: "İşte bu yüzden tamirciyim." Koltuktan fırladım ve ona doğru koştum.

Kollarım bir anda boynuna dolanıyor, neşeli bir hıçkırık kulağına ulaşıyor. Bankın üzerinde dönüyor ve beni kucağına çekiyor, ben ona binene kadar, tuşlardan ahenksiz akorlar yükselirken sırtı bükülüyor. "Bu çok güzeldi," diye fısıldıyorum, parmaklarım saçlarına kayıyor. Bana bakmak için başını geriye eğdiğinde gözlerimiz buluşuyor. "Çok güzel, çok mükemmel. Sanki-"

"Seni seviyorum."

Sözlerimin geri kalanı dilimde toza dönüşüyor. Sadece nefesim kesiliyor. Yutkunuyorum, ona göz kırpmıyorum, itiraf içimde yankılanıyor. "Ne?" Nefes veriyorum.

"Seni seviyorum." Kesin bir şekilde tekrarlıyor. Bocalama yok, tökezleme yok. "Şehir merkezindeki o kaldırımda bana sarılırken, gözyaşların yağan kardan yansırken, bir gün seni sevmem için bana yalvarmıştın" diyor kısık sesle. "Gerçek şu ki, ben zaten oradaydım ama senin daha iyisini hak ettiğini düşünerek buna karşı koymaya o kadar kararlıydım ki. Tanrım, ne kadar aptalmışım." Cal beni öpüyor, dudaklarım çoktan şokla ayrılmış, elleri başımın arkasını kavlıyor. "Söylemesi o kadar kolay ki, neden hiç zor gelmediğini merak ediyorum. Seni seviyorum, Lucy."

Öpüşürken ağlıyorum ve boynuma daha fazla öpücük kondurmasına izin veriyorum. "Zahmetsiz," diyor. "Seni sevmek çok zahmetsiz."

Onu sıkıca tutarken gözyaşlarım ruhumun derinliklerindeki kahkahalara karışıyor. "Seni seviyorum," diyorum ona. "Evinin önünde bana basketbol topu attığın, bana göz kırptığın ve atışı yaparsam arkadaşım olacağını söylediğin günden beri seni seviyorum."

"Atışı yapmadın."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve öpüşürken gülümsediğini hissediyorum. "Sanırım arkadaş olmak istemedim."

Bölüm 23

CAL

I Yedi yıldır onu ilk kez görüyorum.
Çene hizasındaki saçlarına serpiştirilmiş gümüş iplikler ve iki sulu gözünü çevreleyen kırışık kaz ayakları dışında aynı görünüyor.
Gözler.

Ve parmağındaki dev elmas yüzük babamdan gelmemiştir.

"Callahan."

Lucy'nin kolunu tutuşum acımasızca sıkılıyor. "Hey, anne."

Verandanın basamağında donmuş gibi hissediyorum. Geniş bir sundurma, muhtemelen büyüdüğüm evden daha büyük. Kara kızgınlık içime sızmaya çalışıyor ama kolumu Lucy'nin beline dolayıp sırtının alt kısmını okşayarak onu yatıştırıyorum. Bana sokuluyor, gülümsemesi benim eksikliğimi telafi edecek kadar parlak.

"Seni görmek çok güzel Dana. Harika görünüyorsun," diye cıvıldıyor yanımda.

"Ağlamaya başlamadan önce içeri gel lütfen. Annen geliyor mu, Lucy?"

Lucy başını sallayarak beni öne doğru çekiyor çünkü görünüşe göre bunu kendi başıma yapabilecek durumda değilim. "Birazdan burada olur. Bizden hemen sonra ayrıldı."

Büyük fuayeye adım atıp muhtemelen bisikletimden daha pahalı olan avizeye bakarken sohbet anlamsız kelimelere karışıyor.

Bu ben değilim.

Sade ve alçakgönüllü yaşıyorum ve belki de bu, kendimi serbest bırakmamın nedenlerinden biri. Bu bana dayatılan ve birbiriyle uyuşmayan bir başka katmandı. Bu

eski hayatımın sona erdiğini, babam ve Emma'nın gittiğini ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hatırlatan bir başka şeydi.

Metal bir kırıktan daha sertim.

Ben tamamen hissizleşmemeye çalışırken annem fuayede çırpınıyor, saçlarını kabartıyor, Lucy ile anlamsız şeyler hakkında zahmetsizce sohbet ediyor.

Ama sonra Lucy omzuma doğru fısıldıyor ve aynı anda pazumu rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor: "Nefes al, Cal."

Biraz eriyorum.

Derin bir nefes alarak, onun dokunuşunun kaslarımı gevşetmesi ve endişemin birkaç kademe azalması gibi donmuş merkezimi ısıtmasına izin veriyorum.

Sırtını sıkıyorum.

Annem bir dakikalığına kiş hakkında konuşmayı bırakıp bana baktı. Beni yedi yıldır görmemiş gibi bakıyor, ben de onu ilk kez görüyormuşum gibi bakıyorum.

Sanki o kadar uzun zaman olmuş gibi. Sonsuza kadar. O bir yabancı ve bu büyük, içi boş ev bir zamanlar hiç evim demediğim bir konut.

"Geldiğin için çok mutluyum Callahan." Ellerini birbirine kenetliyor, parmakları daha kemikleşmiş, derisi kaçırdığım onca güneş ışığı yüzünden daha kösele gibi. "Eric, Madeleine ve Sophie ile Paskalya yumurtalarını saklıyor."

Sophie.

Annemden gelen ve yıllar boyunca sadece göz gezdirdiğim e-posta güncellemelerine göre Sophie, Madeleine'in iki yaşındaki kızı.

Acaba Emma'nın şimdiye kadar bir çocuğu olmuş mudur? Sadece yirmi üç yaşındaydı ama bu mümkün. O kadar sevgi doluydu ki, genç yaşta yuva kurup bir aile kurduğunu hayal edebiliyorum.

Yutkunarak ona gergin bir baş selamı gönderiyorum. "Tamam."

Kimse bir şey söylemiyor. Sadece birbirimize bakıyoruz ve bu garip bir durum ve ben arkamı dönüp camdan dışarı kafa üstü dalmak istiyorum.

Acıtır ama muhtemelen bundan daha az acıtır.

Lucy sözü devralır ve kelime kasma yeteneklerini iyi bir şekilde kullanır. "Ee!" diye parlıyor. "Çok güzel görünüyorsun. Elbisene bayıldım. Eviniz de bir rüya gibi. Bir tabloda fırlamış gibi görünüyor."

Bir tabloda çıkmış gibi görünüyor. İnsan yapımı.

Sadece gerçekten yaşamının getirebileceği anılar ve sihirle dolup taşmıyor.

Dudaklarımı düzleştirerek etrafıma bakıyorum. "Çok hoş," diye mırıldanıyorum, her ne kadar yalan olsa da samimi olmaya çalışıyorum.

Annem de tıpkı benim bu yapmacık görüntünün ardını gördüğüm gibi bunun ardını görüyor. "Callahan, ben..." Boğazını temizliyor, açık mavi elbisesini düzeltiyor. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Bir kelime.

Eminim onun söyleyecek çok sözü vardır ama benim hiç yok.

Geçen hafta beni Paskalya brunch'ına davet ettiğinde, her yıl olduğu gibi, her tatil, ben ortadan kaybolduğumdan beri yaptığı gibi, içimden gelen tepki davet yokmuş gibi davranmak oldu. Ancak Lucy, seviştikten sonra yatağımda birbirimize sarılmış yatarken mesajın geldiğini gördü ve beni kabul etmem için cesaretlendirdi. Bir çeşit barış teklifi. Hayatımdaki büyük, kırık bir parçayı düzeltmek için ilk adım.

Etrafımda her şeyi birbirine yapıştıracak Emma yoktu ama Lucy ve onun iyimserliği, cesur kalbi ve güneşte kızarmış gözleri vardı.

Kabul ettim, ama bu zorlama olabilirdi çünkü o sırada ağzı aletimin etrafındaydı. O bacaklarımın arasındayken muhtemelen her şeyi kabul ederdim.

Bütün gün tuvalet temizlemek. Kanal tedavisi, sırf eğlence olsun diye. Olmayan faturalarımı ödemek. Günlük protein kaynağım olarak fermente çekirge yemek.

Tabii. Harika.

Sadece o mükemmel ağzını kullanmaya devam et.

İçimi bir kaşıntı kaplıyor ve göğsümü kaşıyorum, bunun yerine Lucy'yi teslim etmekten başka bir şey istemiyorum, böylece günün bu kısmını atlayabilirim. Telafi, havadan sudan konuşma, özür dileme. Lucy bu konularda iyidir.

Hepsi bana korkunç geliyor... ama üstesinden gelmem gerek. Bunu yapmalıyım. Lucy yapmamı istiyor ve sanırım Emma da bunu isterdi.

"Evet, tamam," diyorum, sesim zımpara kağıdı gibi, boğazım kuru.

Annem aydınlanıyor ve bir an için tıpkı kız kardeşime benziyor. Aynı yeşilimsi gözler, aynı çarpık sırtış ve neşe saf ve gerçek olduğunda ortaya çıkan küçük gamzeler.

Ayaklarıma bakıyorum, abartılı porselen karo yerine aşınmış spor ayakkabılarıma odaklanıyorum.

Lucy elini koluma götürüyor, parmaklarımızı hızlıca sıkmak için birleştiriyor ve sonra beni bırakıyor. "Ben arka tarafa gidip kendimi tanıtacağım. Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Toparlayabildiğim en iyi gülümsemeyle ona bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. Sanırım artık tek başımayım.

Annem, muhtemelen başka bir adamın parasıyla süslü sanat galerilerinden satın aldığı fotoğraflar ve dekorlarla kaplı sonsuz koridorlarda yol gösteriyor. Üvey babam Eric ve önceki evliliğinden olan kızı ile ilgili kaçırdığım anıları düşünerek fotoğraflara göz gezdiriyorum. Tüm çerçeveli resimler mükemmel küçük bir aileyi tasvir ediyor. Karanlık bir geçmiş yok, trajik bir geçmiş yok. Annem hepsinde mutlu ve gülümsüyor ve bu içimi acıtıyor.

Acıtmasından nefret ediyorum.

Ve sonra yatak odasına girmeden önce bir tanesinin üzerine düşüyorum.

Biziz. Ben, Emma, annem ve babam. Door County'deki kıyı şeridinde bir bankta oturuyoruz. Ben çilekli olanı yalarken Emma yapışkan yumruğunun içine vanilyalı bir külâh sıkıştırmış. Babam Emma'ya tavşan kulakları veriyor. Annem kolunu bana dolamış, başını omzuma doğru eğmiş. Yoldan geçen birinden fotoğrafı çekmesini istedi, böylece tüm aile fotoğrafta yer alabilecekti.

Bir saniye sonra Emma külâhının tamamını kucağıma bıraktı ve ben de çığlık attım çünkü külâh soğuktu ve mayomun içine damlamaya başladı.

Sonra onu suyun içine doğru kovaladım, yüzeyin altına soktum ve nefes alamayana kadar güldük.

Koridorda hareketsiz duruyorum, gözlerim fotoğrafta. Aklım anılarda kayboldu.

"O günü çok düşünüyorum," diye fısıldıyor annem, elini koluma bastırarak.

İrkildim, bu kadar yakınımda durduğunu fark etmemiştim. Orada olduğunu bile unutmuştum. Boğazımda bir yumru var, büyük, acı verici, metalik ve tuzlu bir yumru. "Bunu her gün düşünüyorum."

Aşağı bakmadan önce yutkunuyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Tiger-"

"Yapma." Bir elimi kaldırarak siniyorum. "Yapma anne. Aramadın ki "Yıllardır böyle bir şey görmedim."

"Seni yıllardır *görmedim*."

"Bunun için sadece kendini suçlayabilirsin." Öfke, ilgisizliğimin önüne geçerek kaynıyor. Çenemi sıkıyorum ve onun yaralı gözlerinin bana sabitlendiğini görüyorum. "Ben buradayım ve bu şimdilik yeterli olmalı. Deniyorum," diyorum ona. "Seni affetmedim... Henüz o noktaya gelmedim."

Duymak istediği sözlerin bunlar olmadığını biliyorum ama şu anda söyleyebileceğim tek şey bu.

Bu zaman alacak. Yüzeysel bir Paskalya brunch'ından daha fazla zaman. Annem dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözyaşlarını tutarak başını sallıyor. "Tek istediğim senin için en iyisini yapmaktı," diye mırıldanıyor. "Hepimiz için."

"*Kendin* için en iyisini istedin," diye karşı çıktım, parmağımı havaya kaldırarak. "Babamın mezarındaki toprak henüz tazeyken yeni bir ilişkiye atladın."

"Çünkü eğer bunu yapmasaydım, ben de onunla aynı kaderi paylaşacaktım," diye karşılık veriyor, kelimeler duygusallıktan kırılıyor. "Kimse aynı şekilde yas tutmaz. Kimse bir trajedinin ardından aynı şekilde başa çıkamaz. Batıyordum ve ileriye bakacak bir şeye, boğulmadan önce beni tekrar yukarı çekecek yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı. Ben böyle hallettim. Belki size duygusuzca geldi ama yapmam gereken buydu. Ve bunu *göreceğini düşünmüştüm* - yeniden başlamaya ve senin için iyi bir hayat yaratmaya çalıştığımı göreceğini düşünmüştüm. Ama bunun için benden nefret ettin." Dudakları titriyor, gözyaşları serbestçe süzülüyor ve makyajını lekeliyor. "Seni başarılı ve istikrarlı tutmak için çaresizdim."

"Beni sahip olduğum tek evden çaldın. Komşu kızıdan, tek gerçek arkadaşşımdan. Fırsatını bulduğunuz anda onların yerine geçtiniz."

Yüreği ağzına gelmiş gibi görünüyor. "Onları ben değiştirmedim, Callahan. Bunu nasıl düşünürsün?" Yavaş bir nefes alarak başını ileri geri sallıyor. "Onlar benim *her şeyimdi*. Ve her şeyinizi kaybettiğinizde, o boşluğu doldurmak için her şeyi ararsınız."

Yumruklarım sıkılıyor. "Neden yeterli değildim? Neden seni tatmin etmek için yeterli değildim?"

"Kaplan..." Kızarmış yanaklardan daha fazla gözyaşı serbestçe düşüyor. "*İkimizi* de tatmin etmeye çalışıyordum. Elimde kalan tek şey sendin ve eğer seni büyütecek, iyileştirecek, acıların içinde sana rehberlik edecek kadar güçlü olacaksam, olabileceğim en iyi versiyonum haline gelmem gerekiyordu. O evde yaşamak..." Gözleri kapandı, acıyla gerildi. "Yapamadım. Orada kalamazdım ve kısa bir aranın en iyisi olacağını düşündüm. Eğer kötü idare ettiysem... Üzgünüm bebeğim. Çok ama çok üzgünüm. O ayları neredeyse hiç hatırlamıyorum çünkü tamamen yıkılmıştım, kaybım beni kör etmişti."

Göğsümün içinde küçük bir empati uğultusu pırıldıyor. Acı çektiğini biliyordum.

O da benim gibi çok üzgündü ve onu Emma'nın yatak odasının zemininde cenin pozisyonunda kıvrılmış, avucunda bir tespihle hıçkırıklar arasında dua ederken bulduğumu çok iyi hatırlıyorum.

İyileşmek ve yol göstermek için dua ediyorum.

"Bana ne yapacağımı söyle. Sadece ne yapacağımı söyle," diye yalvardı boş odaya.

Gözlerimi kaçırıp parmaklarımı başımın arkasında birleştirirken boğazım düğümleniyor. "Sanki onlar hiç var olmamış gibi davrandın," diyorum ona, çığlıkla örülü bir sesle. "Beni yeni babam olması gereken bu yabancıyla ve onun yeni kız kardeşim olması gereken kızıyla, asla benimmiş gibi hissettirmeyen bu evde tanıştırdın. Bunu yaparken gülümsedin. Mutlu ve sevinçli görünüyordun."

Dudağını ısıyor, gözyaşlarını geri kırıyor. "Bir anne yapması gerekeni yapar," diyor usulca. "Mutlu değildim... henüz değildim, o zaman da değildim. Umutluydum. Ve senin de bunu görmeni istedim. Daha iyi bir gelecek için, iyi bir hayat için umut - kalp kırıklığına rağmen hala yaşanacak iyi bir *hayat vardı*."

"Onu seviyor musun?"

Keskin bir nefes alıyor, gözleri bulutlanıyor. "Elbette onu seviyorum. Başka birini sevmek babana ya da Emmalee'ye duyduğum sevgiyi azaltmaz. Herkes için yer var. Eğer kabul etmeye istekliysen, daha fazla sevgi için her zaman yer vardır."

Buna cevap vermeyeceğim. Gerçek şu ki, ne diyeceğimi bilmiyorum. Tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bir yanım anlıyor. İnsanların kederle kendi yöntemleriyle başa çıktıklarının farkındayım ve benim yöntemim de kendimi izole etmek ve saldırganlaşmak, uyuşturuculara ve zehirli kötü alışkanlıklara yönelmektir. Bu daha iyi değildi.

Sanırım *daha iyisi yok*.

Hayatın size sunduğu olası en kötü senaryoda hayatta kalmanın *daha iyi bir* yolu yoktur. Sadece senin seçtiğin bir yol vardır. O kendi yolunu seçti, ben de kendi yolumu.

Hızalanmadılar.

Ve belki de bunu kabul etmek, çarpışmamızın parçalarını toplamak ve elimden geldiğince ilerlemeye çalışmak bana bağlı. Suçlama ve kızgınlığıma bağlı kalmak bok gibi hissettiriyor ve daha büyük bir insan olmak ve her şeyi bırakıp gitmek de kulağa çok zor geliyor.

Sanırım hangi yoldan gitmek istediğimi seçmek bana kalmış.

Annemin hemen bir cevap vermesine gerek yok. Yumuşama şeklimi, gözlerimdeki çelişkiyi görüyor, bu yüzden olduğu gibi kabul ediyor ve başını yatak odasına doğru sallıyor.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor nazıkçe ve ardından ana süite giriyor.

Derin bir nefes alarak takip ediyorum. Eşikten içeri adımımı attığımda nefesimi kaybediyorum. Bir nefes gibi, boğucu bir ses gibi düşüyor.

Oda geçmişe bir dönüş, bir gölge kutusu. Emma'nın resital kurdeleleri, benim basketbol kupalarımınla kaplı. Çocukluk sanat eserleri, duvar halıları, annemin soğuk bir kış gününde kız kardeşimle birlikte ördüğü el yapımı bir yorgan. Süs eşyaları, aile fotoğrafları, babamın "Bishop Auto & Repair" olduğu zamanki eski araba dükkânı tabelası. Oltaları ve spor hatıraları.

Ve eski orkidelerle dolu bir cam kavanoz. Yaprakları artık kahverengi ve ölü, ama hala oradalar. Hâlâ korunuyorlar.

Annem yanıma geliyor, elimi avuçlarının arasına alıyor ve başparmağını parmak eklemlerime sürüyor. Sonra tüm gücüyle fısıldıyor: "Onları asla değiştirmedim Callahan. Onları asla unutmadım."

Duygularımın serbest kalmasını engellemeye çalışarak ona doğru göz kırpyorum. "Sana söz veriyorum... Hâlâ hayattalar."

Gözlerimi ondan alamıyorum.

Fildişi teni ve lavanta dantelleri, içeri adım attığımızdan beri hiç eksilmeyen bir gülümsemeyle birbirine bağlanmış. Lucy burada kendini evinde gibi hissediyor ve bu yüzden ona biraz imreniyorum... bir tutam kakhaha ve bir tutam ışıkla bir evi nasıl bu kadar kolay yuva haline getirebildiğine.

Ben geniş yemek masasında oturup Lucy'nin tatlının geri kalanını kemirmesini izlerken, Farrah ve annem yan odada yılların hikâyesini derinlemesine konuşuyorlar. Misket limonlu turta. Annem yapmıştı ve Lucy'ninki kadar güzel değildi ama son lokmasına kadar yedim.

Sophie yanıma gelip pantolonumun paçasını çekiştirirken tabağımı bir kenara itiyorum. "Kek," diyor.

"Çocuk" dilini bilmem ama sanırım turta demek istedi.

Lucy bir çatal dolusu uzatır ve küçük kız bir ısırık almak için masanın etrafından atlar. Çenesinden aşağı bir damla krema damladığında ikisi de kıkırdıyor.

Üvey kız kardeşim Madeleine, ellerinin arasında bir bulaşık havlusuyla mutfaktan geçiyor. Saçları düzgün bir topuz yapılmış, kızıl kahverengi, sarı bir fiyonkla bağlanmış.

Emma sarıyı severdi. En sevdiği renkti.

"Ufaklık ikinize de bayılıyor gibi görünüyor," diyor gülümseyerek, dişleri bembeyaz parlıyor. Gözleri özellikle bana kayıyor ve gülümsemesi biraz daha genişliyor. "Bugün seni görmek çok güzeldi Cal. Uzun zaman oldu."

Madeleine'i son gördüğümde, babası Audi'sini erkek arkadaşının evine götürmesine izin vermediği için ön kapıdan hışım la çıkan on altı yaşında hormonlu bir kızdı.

Tek düşünebildiğim, hâlâ bir babası olduğu için ne kadar şanslı olduğuydu.

O gece oradan ayrıldım ve bir daha geri dönmedim.

Başımı sallayarak yutkunuyorum. "Evet. Üzgünüm... yoktum. Bunu değiştirmeye çalışıyorum."

"Anlıyorum," diye başını sallıyor, hâlâ gülümsüyor. Elini anlayışlı bir şekilde omzuma bastırıyor. "İstedğin kadar zamanın var. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Sophie'yi kucağına alışını, karnına ahududu üfle yişini ve ardından kahkahalar atarak mutf ağı dönüşünü izliyorum. Üvey babam avlu kapısından içeri girip Sophie'nin buklelerini karıştırıyor, sonra kızını başından öpüp bana nazik bir el sallıyor.

Ben de başımı sallıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Lucy usulca. Sandalyesini geri çekip ayağı kalkarak masanın benim tarafıma geçmeden önce göz göze geliyoruz. Tereddüt etmeden kucağıma dökülüyor, öpmek için eğildiğinde saçları yanaklarımı gıdıklıyor. Elleri çenemde gezinirken gözleri parlıyor. "Çok gururluyum."

Kollarımı ona doluyorum, bana sarıldığı için üzerimden bir yük kalktığını hissediyorum. Tatlı nektar ve bahar gibi kokuyor. "Mm. Sadece ağzın için burada olduğumu biliyorsun."

Gözlerini kırıştırıyor, imayı anlıyor. Sonra bir kahkaha atarken alnımızı birbirine vuruyor. "İkna edici olabildiğime sevindim."

"Sanırım ben de öyleyim."

Sözlerimden dürüstlük akıyor ve tekrar ayağı kalkıyor, ciddiyet gözlerini aydınlatıyor. "Güzel."

Başımı salladım, boğazım düğümlendi.

Lucy beni tekrar öpüyor, daha yavaş, daha yumuşak, sonra göğsümün üzerine çöküyor, parmakları ensemdeki saçları karıştırırken iç çekiyor

memnuniyet. "Yapmak istediğim bir şey var," diye mırıldanıyor yakama doğru. "Yapmam gereken."

"Öyle mi?"

Başını yavaşça sallıyor. "Eve gittiğimizde sana anlatırım."

Home.

Onu sıkarken, güneş ışığı camdan içeri süzülürken pencereden dışarı bakıyorum. Arka bahçede küçük bir kiraz ağacı çiçek açmaya başlamış, dallarından pembe tomurcuklar filizleniyor.

Bahar geldi.

Ve ilk kez, uzun bir kışın daha başlangıcı gibi gelmiyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

CAL

4/8/13

"On Üç"

Bugün on üçüncü doğum günüm.

*Annem ergenlikteki ilk **yılım** olduğu için benim için büyük bir parti düzenledi, ancak çanlar ve ıslıklar ya da hatta hediyeler gerçekten umurumda değil. Ben sadece oğlumu göreceğim için heyecanlıyım.*

/arkadaşlar ve /aile ve dans partisi yapın ve ahududulu /doldurma ile pasta yiyin. /um!

Annem ve babamın mumlarımı üfledikten sonra bir dilek tutmamı söyleyeceklerini biliyorum, bu yüzden bu hafta bunu çok düşündüm. Bu büyük bir olay, biliyor musun?

Bir dilek. Sadece bir dilek.

Ve sonra başka bir dilek dilemek için bütün bir yıl beklemek zorundasınız.

*İyi haber şu ki, şu anda yatak odamın penceresinden dışarı bakıp Cal ve Lucy'nin araba yolunda basketbol potalarına atışlarını izlerken dileğimi düşündüm. **Bu** gece ne dileyeceğimi biliyorum.*

Üzgünüm ama size söyleyemem.

Çünkü o zaman gerçekleşmez.

Toodles,
Emma

I Garaj yoluna girip güneş gözlüklerimi başımın üstüne doğru iterken motorumun motorunu öldürüyorum. Ön bahçede durmuş ufka bakarken gün batımı onu eflatun ve altın rengine bürüyor. Onun Kollar kıvrılmış, saçlar ılık bir esintiyle uçuşuyor.

On yıl önce bugün, gün batımı yoktu. Fırtına bulutlarının ardına gizlenmiş, yağmur tehdidiyle boğulmuştu. Emma'nın piyano resitaline giderken bunu neden hatırladığımdan emin değilim, çünkü çok önemli bir an falan değildi. Arka koltukta yanımda karalamalar yapıyor, kalemini çiğniyor, bir bacağına diğerinin üzerine atmış, güzel kırmızı elbisesinin içinde kıpırdanıyordu. Babam radyonun sesini sonuna kadar açtığında hoparlörden bir CCR şarkısı yükseldi - *Who'll Stop the Rain*.

Emma'nın spiralli defterine çizdiği mutlu suratlı yağmur damlalarına baktım ve bu beni gülümsetti. Yağmuru her zaman sevmişti. Altın gün batımlarını da severdi ama yağmur onu özgür hissettirirdi. Emma su birikintilerinde dans eden ve çamur yapan bir kızdı, bir keresinde bana yağmurun gökyüzünün küçük bir macera yaşamak istediği anlamına geldiğini söylemişti.

Ona güldüm, ona koca bir şapşal dedim ve saçlarını bin bir çılgın yöne dağılana kadar karıştırdım, sonra koluma yumruk attı ve bana köşeme gitmemi söyledi.

Sikeyim.

Onu gerçekten özlüyorum.

Lucy sonunda çimenlerin üzerinde dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor, elbisesinin eteği dizlerinin etrafında sallanıyor. Limon sarısı ve beyaz ince çizgili. Yüzünde sihir ve melankolinin karışımı bir ifade var; ağzı gülümseme şeklinde kıvrılıyor ama gözleri akmamış yaşlarla parıldıyor.

Bisikletten inip ona doğru ilerliyorum, parmaklarım ön ceplerime kayıyor. "Herkes birazdan burada olur," diyorum, başının üzerinden turuncuyla öpülmüş gökyüzüne bakarak. Gözlerimi kırıştıtarak ona döndüğümde yavaşça başını sallıyordu. "Sen iyi misin?"

Ağır bir iç çekişle göğsü genişliyor. Bahçenin karşısındaki eski evine bakıyor, soluk bir peygamber çiçeği mavisi. Panjurlar artık beyaz.

Donanma, ama yemin ederim ki esinti, Lucy ve Emma'nın uyku tulumlarının üzerine yığılıp sağlıklı rüyalara dalana kadar şarkılar yazıp dans partileri yaptıkları üst kat penceresinden dökülen eski kahkahalarla şarkı söylüyor.

Lucy elbisesini düzeltiyor. "Bu iyi bir fikir miydi?" Dudağı endişeyle dişlerinin arasına sıkışıyor, gözlerinden belirsizlik fışkırıyor. "Bu bir hata mıydı?"

İtiraf etmeliyim ki, küçük kız kardeşim için çocukluk evimizin arka bahçesinde on yıllık bir anma töreni düzenleme planlarını açıkladığında bunu yapabileceğimden emin değildim.

25 Mayısth benim için her zaman ağır bir yas günü olmuştur. Zaten kasvetli olan bir güne daha fazla ağırlık ekleme düşüncesi kulağa *acı* verici geliyordu.

Bir cenazeyi daha kaldırılabileceğimden emin değildim.

Ama bir gece Emma'nın günlüğünün sayfalarını çevirirken Lucy'nin köpeği Lemon ayaklarımın dibine uzanmış, Kiki ve Cricket da odanın öbür ucundaki küçük pembe köpek yatağında kıvrılmış yatarken fikrimi değiştirdim. Lucy kanepede yanımda mışıl mışıl uyuyordu, saçları kalçamı gıdıklıyordu ve sol tarafımdaki piyano gül ağacı ve fildişi tuşlardan oluşan bir fener gibi parlıyordu. Gözlerim Emma'nın isminin ahşap üzerine oyulmuş harflerini tararken, sonunda Lucy'nin fikrindeki anlamı gördüm; içindeki kapanışı.

Bu bir cenaze töreni değildi, bir yaşam kutlamasıydı. Onun hayatının.

Kayıp sonrası o yürek parçalayıcı günlerde bir hayatı kutlamak zordur. Dans yok, kahkaha yok, parti patlaticıları ya da gürültü yapıcılar yok. Sevdiğiniz kişiyi toprağa verip üzerini toprak ve yabancı otlarla örttüğünüzde hissedilecek bir kutlama yoktur.

Burada geçirdikleri zamanı ya da hayattayken onlarla paylaşma şansına sahip olduğunuz güzel anları düşünmüyorsunuz; sadece geride bıraktıkları boşluğu düşünüyorsunuz. Önünüzdeki zor günleri. Onsuz uzun ve yalnız bir hayat.

Hayır... kutlanacak bir şey yoktu. O zaman yoktu.

Ama Emma her küçük, değerli şeyi kutladığı gibi kutlanmayı hak ediyor. Yağmur damlaları ve orkideler. Çamur birikintileri ve kar yağışı. Müzik, yıldızlar ve şimşek böcekleri.

Hiçbir şey çok önemsiz değildi.

Her şeyin bir adı vardı. Her şeyin bir amacı vardı.

Cevabımı beklerken Lucy'ye başımı sallıyorum. "Bu bir hata değil," diyorum ona, sözlerime yansıyan gerçekle. "Hiç de hata değil."

Bir kez daha derin bir iç çekerek omuzlarından endişenin düşmesine izin veriyor. Onların sönüşünü izliyorum. Gülümsemesinin geri dönüşünü izliyorum, gerçek, ısıltı ısıltı bir gülümseme. Başını sallayarak kollarımın arasına giriyor ve yanağını göğsüme bastırıyor. "Sanırım buna ihtiyacım vardı," diye fısıldıyor.

Başının tepesini öpüyorum, avuçlarımı sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Sanırım hepimizin buna ihtiyacı vardı."

Tiştörtümün ön kısmına doğru mırıldanıyor, nefesi ılık. "Cal?"

"Evet?" Merak ediyorum.

"Sizce o gün ne dilemiştir?"

Yutkunurken, Emma'nın tüm dileklerinin sonsuza dek yok edilmesinden bir ay önce yazdığı doğum günü yazısını düşünüyorum. Bunun cevabını bilmenin bir yolu yok elbette ama kız kardeşim hakkında bildiğim bir şey varsa o da şudur:

Asla kendisi için bir şey dilemezdi. Sevdığı insanlar her zaman önce gelirdi. "Emin değilim," diye itiraf ediyorum, saçlarını okşayarak, uzaklara bakarak

Güneş. "Ama... Gerçekleştiğini düşünmek hoşuma gidiyor."

"Evet," diye gülümsüyor bana karşı. "Ben de."

Etrafımdaki insan denizine bakıyorum, hayretler içindeyim.

Böyle bir katılım beklemiyordum. Lucy geçtiğimiz ay boyunca kafelere el ilanları asarak ve mahalledeki posta kutularına davetiyeler bırakarak nöbetin haberini yaymıştı. Küçük bir kalabalık bekliyordu, aile ve yakın arkadaşlar, belki Emma'yı ve ailemizin geçmişini hatırlayan birkaç komşu.

Ama bu daha büyük.

Bu daha fazla.

Yüzlerce insan eski evimin arka bahçesinde omuz omuza vermiş, hikayelerini paylaşıyor. Kimi gülüyor, kimi ağlıyor. Biri yanımda purosunu tütürürken ben bir veranda direğine yaslanıyorum ve dumanın yükselip yıldızların etrafında kıvrılmasını izliyorum. İnsan kümeleri birbirlerine yaslanıyor, kollar örülüyor, eller birbirine dolanıyor ve ben gözlerimi yüzlerden yüzlere atlıyorum. Annem, üvey babam, üvey kız kardeşim ve Sophie. Lucy'nin annesi ve geniş ailesi. Roy Allanson ve eşi Joan. Alyssa, Nash, Gemma ve Knox.

Jolene. Bir sürü komşu ve yerel halk. Bütün gece bana meraklı bakışlar gönderen Vera ve bir avuç isimsiz sığınak gönüllüsü.

Ve bir de Lucy var, gitarını akort ediyor.

Bu gece şarkı söylüyor. Yıllardır söylemeye çalıştığı ama asla söyleyemediği bir şarkıyı söylüyor. Fener ışığında parıldayan gözlerini avlunun karşısında yakalıyorum.

Gitarını bırakıp bana doğru yürürken gülümsüyorum, sinirleri gerilmiş bir halde. "Ben... Katılımın bu kadar yüksek olduğuna inanamıyorum," diye kekeleyerek saçlarını geriye tarıyor. Elleri ensesinde oyalanıyor, gözleri mavinin arasında gümüş beneklerle parlıyor. Yıldızlar ve dilekler. "Bu..." Avluya bakarken sesi kesiliyor. Kelimeleri bulamıyor.

"Olmasını istediğin her şey bu," diye bitiriyorum. "Hak ettiği her şey."

Lucy ağlamaklı bir şekilde başını sallıyor, sonra da elime uzanıyor. "Şarkı söyleyeceğim için gerginim. Bu şarkıyı daha önce hiç söyleyememiştim."

Cenazeye geri dönüyorum: Lucy, gitarı elinde umutsuzca titreyerek podyumda duruyordu. Gözyaşları tebeşir beyazı yüzünden aşağı süzülüyor. Sesi titriyor, bedeni kederinin ağırlığı altında neredeyse çöküyordu.

Merdivenlerden tökezleyerek inerken, gitarını yere atarken ve annesinin kollarına koşarken ağzından özürler döküldü.

Sadece dört kelime söyleyebildi.

Onu kendime çekiyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Bugün yanaklarında renk, gözlerinde cesaret var. Bunu atlatacağından hiç şüphem yok. "Şarap barındaki sahnedeymişsin gibi davran. Dize ışıklarının parıltısına bürünmüş, bir amaç uğruna titreşiyorsun," diyorum ona, saç çizgisini öperek. "Çok güzel, çok güçlü. Beni büyüledin. Şarkı söylediğini duyan herkesi büyülüyor." Onu tekrar öpüyorum, son sözler bebek saçlarında boğuklaşıyor, "Bu gece sadece onun için şarkı söylüyorsun. Emma için söyle. Başka kimse yok."

Gömleğimin önünü iki yumruğuyla kavrayarak içime düşüyor. "Teşekkür ederim."

Yüzünü benimkine doğru eğiyorum, eğilip ağzını buluyorum ve yumuşak bir öpücük alıyorum. Çenesi çözülene kadar alt dudağına sokuluyorum ve dilim içeri kayıyor. Şehvetli, tatlı. Öpücüğün içinde erirken sert uzuvlarından sinirler fişkırıyor, elleri pazılarımı sürüklüyor ve sıkıca tutuyor.

Uzaklaşıp saçlarını düzeltiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Lanet bir melek gibi şarkı söyle."

Yüzünde fırlatılmaya hazırlanan fenerlerden daha parlak bir gülümseme beliriyor.

Bana minnettar bir baş selamı veriyor ve annesi tarafından uzaklaştırılmadan önce bir öpücük daha almak için eğiliyor. Lucy bahçeye fırlayıp gitarını kapıyor ve annesine uzun uzun sarılıyor.

Sonra arkamdan biri gelince irkiliyorum, o andan kopuyorum.

Dante kolunu omuzlarıma atarak beni şaşırtıyor, Ike ve Kenny de onun peşinden gidiyor. Bugün işten çıkmadan önce çocuklara yarım ağızla davetimi dile getirmiştım ama gerçekten geleceklerini düşünmemiştim. Bu kadar *yakın* olduğumuzu düşünmemiştim.

"Nasılsın patron?" diyor, yanıma geçmeden önce sırtıma bir tokat atıyor, ellerini kargo ceplerine sokuyor. "Suratın asık olmasaydı seni neredeyse tanıyamayacaktım."

Bir kahkaha attım. "Siz pisliklerin geleceğini düşünmemiştim." "Neden gelmeyelim ki?"

Bir yanıt boğazımda düğümleniyor, sonra da sönüp gidiyor. Bir cevabım yok.

Dante'ye, Ike'a ve Kenny'ye bakıyorum, üçü de burada, hepsi destekleyici.

Hepsi arkadaşlarının yaptığı yapıyor.

Belki de bunca zaman yanılmışımdır, arkadaşlık iddialarıyla alay etmişimdir, kimsenin beni gerçekten önemseydiğine inanmamışımdır.

Dante birasını şerefe kaldırıp bir yudum içerken Kenny bir fincan kahveyi bana doğru uzatıyor. Başımı sallayarak teşekkür ediyorum. Ike omuzlarıma vuruyor ve ne bir gerginlik ne de bir tuhaflık var. Her şey kolay geliyor.

Olması gerektiği gibi.

Lucy yüksek akçaağacın altına kurduğu mikrofona dokunup gitarının tellerine vururken yanımda toplanıyorlar. İçten bir anons yapıyor, minnettarlığını dile getiriyor.

Herkes sevdiklerine yaslanmış, başlarını eğmiş ve beklerken sessizleşir.

Ve sonra şarkı söylüyor.

Eğer genç ölürsem.

Akçaağacın altındaki uzun tabureye tünemiş otururken gözleri kapalı, duruşu sert. İlk dört kelimeyi söylediğinde sesinde bir çatlak var.

Düşüyor, ama hemen toparlanıyor, gitarı güvenli bir battaniye gibi sıkıca tutuyor. Rahatlatıcı bir kucaklama.

Şarkıyı baştan sona söylüyor, sözleri güçlü ve kendinden emin bir şekilde söylüyor. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Gözyaşları orada, ama onu boğmuyorlar. Söylemek istediği şeylerden uzaklaşmıyor.

Son nota bahar gecesinin sonlarına doğru kaybolduğunda alkış sesleri yükseliyor ve Lucy bana bakıyor, gitarı başının üzerinde gururla tutuyor ve boğuk bir rahatlama hıçkırığı çıkarıyor.

Kollarım kalkıyor, tıpkı yıllar önce basketbol sahasında top fileden geçerken ve en sevdiğim iki kız tribünlerden neşeli bir çığlıkla atlarken yaptıkları gibi.

Kazandıran bir atış.

Zafer.

Gözlerim Lucy'den, turuncu uçlu avlunun karşısında bana gülümseyen anneme kayıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Başını sallıyor ve bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, ama ne anlama gelmesini istiyorsam o anlama gelmesine izin veriyorum.

İyi olacağız.

Belki bugün değil, belki yarın değil, ama bir gün.

Ben de gülümserim.

Çimenlerin arasından Lucy'ye doğru ilerleyip elini elime aldığım da, parlayan fenerlere doğru yürüyüp iki tanesini almak için eğiliyoruz. Kalabalık da bize katılıyor. Fenerler seçiliyor, sıcak ellerde kucaklanıyor ve gökyüzüne doğru kaldırılıyor. Üç kadar saydığımızda Lucy ve ben şefkatli bir bakış atıp onları bırakıyoruz.

Lucy elimi sıkıp annesinin kollarına koşarken, tıpkı on yıl önceki o kasvetli, yağmurlu günde yaptığı gibi, yükseliyor, yükseliyor, süzülüyor ve sallanırlar. Gözüme başka bir şey takılmadan önce bu görüntü bir anlığına dikkatimi çekiyor.

Önce bir fener olduğunu düşündüm. Küçük bir ışık huzmesi çevresel görüşüme doğru ilerliyor.

Başım sola döndüğünde, göz

kırpıyorum. Tekrar göz kırpıyorum.

Bu bir fener ışığı değil... *Bu bir ateş böceği.*

Nefesim boğazımda düğümleli kalıyor çünkü hâlâ Mayıs ayındayız. Hazirandan önce hiç yıldırım böceği görmemiştim.

Ve sadece bir tane var.

Bana doğru kanat çırpıyor, fener denizinin arasında titriyor. Gökyüzünü aydınlatan küçük bir ateşböceği. İçgüdüsel olarak işaret parmağımı kaldırıyorum, kalbim kaburgalarımın altında gümbür gümbür atarken göğsüm sıkışıyor.

Üzerime düştüğünde neredeyse
boğuluyorum. Belki de
boğuluyorumdur.

Bir ses çıkarıyorum - sevinç ve kalp kırıklığı, şaşkınlık ve inançsızlık.

Ateşböceği parmağımın üzerinde süzülüyor, alt karnı bir ışık gibi parlarken kanatlarını çırpıyor. Uzun süre kalmıyor, minik bacakları parmağımı gıdıklarken tüm kolum kelimelere dökemediğim bir hisle titriyor. Nabzım hızlanıyor, kanım sıcak bir şekilde pompalanıyor ama bedenim donmuş durumda, sersemlemiş gözlerim son bir veda gibi bir kez daha aydınlanırken böceğe dikilmiş.

Sonra uçup gidiyor.

Gökyüzünde kayboluşunu, sonsuz yıldızlara doğru süzülürken fenerlerle bütünleşmesini izliyorum.

Ve bir damla gözyaşı
yanağımdan aşağı süzülüyor. Bir
damla gözyaşı. Küçük bir ateş
böceği.

Lucy'ye bakıyorum, ama gözleri gökyüzünde, annesinin kollarında tutulurken puslu ve mehtaplı. Görmedi, tanık olmadı.

O an sadece benim içindi.

Kederin karışık kökleri içinde çok şey kaybetmeye hazırız. Ama kimse ne kazanacağımızı kabul etmiyor.

Güç. Perspektif. Takdir. Esneklik.

Bu şeyler genellikle gömülüdür, kederin kudretli sağ eli tarafından alt edilir -Acı çekmek.

Yine de varlar. Arızada bir güzellik var, dumanın içinde saklı bir ışık parıltısı.

Ve bazen, arada bir, eğer gerçekten şanslıysanız... Aşk vardır.

Bölüm 25

LUCY

BEŞ AY SONRA

M Saçlarım yumruğuna dolanıyor, keskin bir çekiştirme yaptığında boynum geriye doğru kıvrılıyor.

"Oohhh," diye inliyorum, diğer eli göğsümden aşağıya doğru iniyor. kalça kemiğimi sıkıca kavradı. Cal arkamdan içime girerken yüzüstü yatağa uzandım, üzerimdeki havlu şimdi ayak bileklerimin etrafında kremden bir hale oluşturunuyordu. "Evet, evet..." Duştan sonra banyodan çıkarken beni fark ettiğinde hâlâ giyinikti, beni çevirip eğilmeden ve bacaklarımın arasından kaymadan önce kot pantolonunu kalçasının yarısına kadar indirmeyi başarmıştı.

Spontane anları seviyorum; Cal'ın beni gördüğü, bana sahip olmak zorunda olduğu ve beni aldığı anları. Ön sevişme yok, hazırlık yok, sadece çiğ, acil seks.

Köpek pençeleri yatak odasının kapısını tırmalarken tırnaklarımı yatak örtüsüne geçiriyorum. Kiki her zaman benim zevk inlemelerimi işlenmekte olan bir cinayet sanır.

Cal inleyerek saçlarımı avucunun içine alıyor ve beni dizlerimin üzerine çekerek köpek pozisyonuna getiriyor ve hızını artırıyor.

Aman Tanrım.

Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi.

İşte tam o sırada telefonum *Cheers'in* tema şarkısıyla son ses çalmaya başlıyor, bu da annemin bir şey için endişelendiği anlamına geliyor. Muhtemelen

Arabam. D n yağ değişimi yaptırdım, bu yüzden kaçınılmaz olarak feci bir hasar tespit edildiğini ve arabanın pert olduğunu varsayacak.

Cal beni ortamdan tutarken zil sesini susturmak için körlemesine bir kolumu uzatıyorum ve telefonum komodinin üzerinden kayarak yere düşüyor. Tema şarkısı hemen sona eriyor ve Cal amaçlı bir vuruşla içime giriyor, derinlere vuruyor.

"Ohh... Tanrım." Neredeyse yüzüstü düşüyordum ama o beni tutmaya devam etti ve  ne eğilerek omzumu ısırdı.

"ok güzel. Çok sıkı ve tatlı," diye inliyor. Yatak yayları onun itişleriyle birlikte gıcırđıyor. "Sikimi seviyorsun, değil mi?" Cal dilini omzumda gezdiriyor, boğazımın kenarını ısıırıyor. "Sevdiğini biliyorum."

"Evet, lütfen... durma. Ohhh."

"Lucy?"

Sanırım çok çok uzak bir galaksiden adımın fısıldandığını duyuyorum ama çok uzaktayım. Cal bir elini kalçalarımın arasına sokup beni oraya kadar getirdiğinde orgazm belirgin kıvılcımlarla canlanıyor.

"Benim için gel, g nişığım. Bana ne kadar sevdiğini söyle." Yüzünü boynumun ve omzumun kıvrımlarına gömüyor, içime girerken nefes nefese kalıyor ve homurdanıyor. "Sikeyim evet."

Onun adını haykırarak ve bir fil sürüsünden daha yüksek sesle inleyerek patlatıyorum.

"Lucy!"

Yüzüm yatağa çarptığında, ses kaydedildiğinde hala yüksekte aşağı iniyorum. Deşet beni sardı. "*Anne?*" Cal içimden çıkarken oturur pozisyona geçiyorum ve bir şekilde duvarların arasından çıkıp çıkmadığını görmek için odaya bakıyorum. ıkmadı.  ne doğru kayarak yatağın yarısına kadar sarkıyorum ve yere düşen telefonumu buluyorum. Yeterince eminim, arama bağlandı.

İki dakika oldu bile.

Ben  l yorum ve ruhum tavana yükseliyor.

Gözlerim Cal'a kayıyor ve o da bana sadece göz kırpıyor. "Günaydın, Bayan Hope," diye yardımsızca mırıldanıyor ahizeye doğru, "başka ne diyeceğimi bilemedim" der gibi omuz silkiyor.

Telefonu elime alıp baş aşağı kulağıma götürüyorum ve yüksek sesle ne söylendiğini düşünmeye çalışıyorum. Tek hatırlayabildiğim "sıkı ve tatlı" ve "horoz", bu yüzden panikle "Merhaba!"

Pasta!" Cal'a dönerek, patlak gözlerle yüksek sesle ekliyorum, "Senin pastanı seviyorum. *Pasta*, Cal. Harikaydın!"

Bir elini çenesine götürüyor ve gözlerini kapatıp başını ileri geri sallıyor.

Annem nihayet ürkek bir "Pardon?" diye mırıldanana kadar kulaklarımı korkunç bir sessizlik kaplıyor.

"B-piştirme, anne. Pasta. İki kek. Cal'inki mükemmel... hafif ve tatlı," diye çaresizce söyleniyorum. "Benimki yanıyor ama. Korkunç bir felaket. Bir sürü bağırış çağırış."

"Lucy, sen-"

"Bağlantı kesildi, üzgünüm! Duman dedektörleri yüzünden olmalı. Gitmem lazım. Hoşça kalın!" Aramayı sonlandırıyorum ve sanki zamanı geri alabilecekmiş gibi telefonu odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Yüzüm alev alev yanarken yatağa geri geri düştüm. Tam o sırada yatak odasının kapısı açıldı ve üç hayvan da patlayarak odaya girdi.

Harika.

Şimdi canlı yayın ses performansının ardından izleme partisi var. "Kiki, git!" Köpeğim yatağa atlıyor ve kulağımı yalıyor. Lemon da peşinden Kiki'yi kovalıyor ve ikisi de oyun oynamaya başlıyor, yüzümü çiğniyor ve Ben bir MMA dövüşçüsü gibi bayılırken solunum yollarımı tıkıyor.

"Tanrım." Cal köpekleri iki kolunun altından tutup yatak odasından dışarı çıkarırken, Cricket arkada hoplayıp zıplıyor, sonra kapıyı kilitliyor ve arkasına yaslanıp iki eliyle yüzünü ovuyor. Hâlâ kısmen ereksiyon halindeydi, kot pantolonu ayaklarının dibinde toplanmıştı. Pantolonu sonuna kadar çektikten sonra bir hüsrana homurtusuyla fermuarı çeker.

Elimde olmadan kahkahalara boğuluyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Çok komik Lucy," diye homurdanıyor Cal, bana doğru yaklaşırken. "Annen
Artık kızını becermekle doğrudan bağlantılı olarak ağzımdan çıkan 'yarak' kelimesinin kulağa nasıl geldiğini biliyor."

Daha çok gülüyorum.

"Pasta mı? Gerçekten mi?"

Gözyaşlarımı silerek dirseklerimin üzerinde doğruluyorum.

"Telaşlandım. Kek, horoz..."

"Tanrım. Kahveye ihtiyacım var."

I ateş et Düpedüz."Ama... sen yapmadın... sen Biliyorum." I

Surat asmak, kasıklarına dikkatlice bakarak.

"Gövdemden aşağı köpek salyası akıyor. Ruh halim düzleşti."

Hayvanlar ayaklarının dibinde toplanırken homurdanarak kapıyı açar ve koridorda gözden kaybolur.

Yanaklarımı havayla doldurarak bir nefes veriyorum ve Cal'i mutfığa kadar takip etmeden önce üzerime bir gömlek geçiriyorum.

Yeni giydiği mavi kot pantolonu ve Cal's Corner tişörtüyle bana gülümseyerek bakıyor. Yazım hatası olmayan. "Kahve?"

"Ben iyiyim," diyorum, o masaya otururken ben de tezgâha yaslanıyorum. "Belki de Alyssa'yı bu akşam bizimle birlikte sonbahar festivaline davet etmeliyim."

"Gitmek istemeyecektir."

Dudaklarım büzüldü. "Nereden biliyorsun?"

Ona aldığım yeni kupadan bir yudum alıyor ve üzerinde "*Karamsar olmanın anlamı yok. Zaten yürümezdi.*" "Onun bir randevusu var."

"İmkânı yok. Bana söylediler."

"Pek olası değil." Bir yudum daha alıyor ve gözlerini bana dikiyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Randevun kim?"

"Hiç kimse."

"Cal," diye yakınıyorum.

"İyi. Dante."

"Ne? Kesinlikle mümkün değil."

"İyi. Hiç kimse."

Ona bakarken beynim "randevu, Alyssa ve Dante" kelimelerini aynı düşüncede bir araya getirmeyi reddediyor. Bekâretimi bir bar tuvaletinde kaybettiğim gece aralarında bir kimya kıvılcımı hissetmişim ama Alyssa ilgisizliği konusunda kararlıydı.

Neden bana söylemedi?

"Neden bana söylemedi?"

"Bilmiyorum. Utanç muhtemelen." Cal elindeki bardağı bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Dante pek bir şey söylemedi, sadece ortak bir arkadaşlarının partisinde karşılaşmışlar ve pek de iyi gitmemiş. Bir akşam yemeği ayarlamışlar."

Bir akşam yemeği.

Bir akşam yemeği!

Hemen ona mesaj attım.

BEN:

Akşam
yemeği
mi?!

Küçük noktalar hareket etmeye ve dans etmeye başlar.

ALYSSA:

Akşam yemeğini severim.

BEN:

Neden bana Dante ile olan randevundan bahsetmedin?

ALYSSA:

Ugh. Bu akşam çok vasat bir restoranda karşılıklı yemek yedikten sonra birbirimize neredeyse tek kelime etmediğimizi ve çok az göz teması kurduğumuzu söyleyecektim. Yani, bu bir randevu değil.

BEN:

Bir randevuya benziyor. İhanet gibi.

ALYSSA:

İhanet yok, sadece aşağılanma var. Eksik kalan tüm detayları daha sonra anlatacağıma söz veriyorum. Bu gece sonbahar festivalinde iyi eğlenceler! Seni seviyorum :)

Cal elini kalçalarımın dolayıp beni kucağına çekmeden önce iç çekerek ona birkaç kalp emojisi gönderiyorum. Boğazımın ortasına bir öpücük konduruyor, çeneme doğru ilerleyip dudaklarıma kondukça daha da çoğaltıyor.

"Mmm. Bu gece beni dönme dolabın tepesinde böyle öper misin?" Gülümsüyorum, hayran kalması için boynumu daha fazla gösteriyorum. "İlk öpücük oldukça uysaldı."

"Uysal, ha?" Biraz hırslıyor, dişleriyle kulağımın hemen altını çentikliyor. "Centilmen olmaya çalışıyordum. Bu senin ilk öpücüğündü." Kulak mememi ısırıldı. "Benim de ilk öpücüğümdü."

Nefesim kesildi. "Öyle miydi?"

"Evet. Sen gördüğüm tek kızdın, Lucy."

Kucağında eriyorum, dili ve dişleriyle tenimle sevişmeye devam ederken kollarım boynunu sarıyor.

Ağzını tekrar benimkine yaklaştırarak dudaklarıma doğru fısıldıyor: "Sonra seni dokuz yıl boyunca görmedim ve dünyanın her yönü belirsizleşti."

Dillerimiz şehvetli bir vuruşla buluştuğunda gülümsemem zirveye çıkıyor. Ağzının içine mırıldanıyorum, avuçlarımı yanaklarına yerleştiriyorum ve "Şimdi daha net görebiliyor musun?" diye mırıldanıyorum.

"Crystal."

Bir dakika sonra kot pantolonu uyluğumun ortasından aşağıya çekilmiş, külotum yana itilmişti. Kucağında bir aşağı bir yukarı hareket ediyorum, iki eliyle saçlarımı yumruklayıp inerken yüzü göğsüme çarpıyor. Sıcak salgısının içime akması uzun sürmüyor.

Umarım şu anda tek gördüğü yıldızlardır.

Cal yarım saat sonra birkaç saatliğine işe gitmek üzere ön kapıdan çıkıyor ve ben onu kahve termosuyla ve uzun bir öpücükle uğurlarken Cricket kucağa alınmak için can atarak baldırıma tırmanıyor.

Cal bisikletiyle garaj yolundan çıkarken telefonuma uzanıyorum ve az önce gelen yeni mesaja bakıyorum.

Annemden.

Oy.

Kaydırarak açtım, kıpkırmızı oldum.

ANNE:

Umarım "pastanızı" beğenmişsinizdir. Bundan yaklaşık dokuz ay sonraki "pişirme seansınızın" herhangi bir yan ürününe karşı çıkmayacağımı bilmenizi isterim. - Anne

Cal'ın bisikletinden atlayıp park alanında dolaşırken, hayalet şekilli lolipopları olan okul öncesi çocuklardan kaçarken hava, elma şekeri ve sıcak elma şarabının kokusunu taşıyor. Uzun bir yıl önce Cal ve ben tam da bu festivali ziyaret ettiğimizde aramızda baş döndürücü bir bağ oluşmuştu.

Bir dostluk.

Bir arkadaşlıktan daha fazlası.

O gece seks yapmak için beni evine götürmeyi teklif etti ve ben de tulumlarımıza sarılıp *Kumbaya* şarkısı söylerken çay eşliğinde masa oyunları oynamak istediğini düşündüm.

Bilet gişesine doğru yürürken alnımı ovuşturup utancı zihnimden kovuyorum. "Dönme dolap mı?" Sırıtiyorum, saçlarımı bir omzumun üzerinden geçirip pas rengi kazağımı düzeltiyorum. Mor ve çivit rengi parlayan devasa tekerleğe bakıyorum.

Cal beresini çıkarıyor ve bakışlarımı takip ederek ensesini kaşıyor. Hafif tedirgin görünüyor. Kenny'yi düşününce, iş stresli miydi acaba?

Geçen hafta balayına gitmişti. "Elma şarabı?" diye dönüp gözlerini kırıştırarak bana bakıyor.

"Elbette."

Ben oyunlardan biri için sırada beklerken Cal tek fincan çivili elma şarabı sipariş ediyor ve bana getiriyor. Ceplerini karıştırıp bir parça nikotin sakızı arıyor ve ızgaradan bir tane koparıyor.

Kesinlikle tedirgin.

"Sorun nedir?" Elma şarabını avuçlarımin arasına alıp gergin yüz ifadesini inceliyorum. Sorduğum soru karşısında çenesindeki bir kas esniyor ve başını sallıyor. "Gergin falan görünüyorsun."

"Ben değilim."

İçimden bir düşünce geçiyor. "Basketbol maçı. Onu iki kez yenebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Kaşlarımı oynatıyorum ve şarabımı yudumluyorum.

Bir parça gevşiyor, ellerini ceplerine sokuyor, bakışları yeniden parlıyor. "Anladım."

"Panda ayımın bir arkadaşına ihtiyacı var. Baskı

yok." "Sadece beni terlerken izlemeyi seviyorsun."

Sırıttıyorum. "Öyle. Çeşitli şekillerde."

Oyundan oyuna geçerken, su tabancası savaşlarında kıyafetlerimizi ıslatırken, plastik topları kovalara atarken ve elma şarabı vızıltısı Cal'ı rövanş için basketbol maçına sürükleyene kadar gülerken yıldız ışığı üzerimizde parıldıyor. Sıradaki en kısa çizgi, spot ışıklı potadan parlayan gözdağı. "Lütfen bu sefer maaş çekinizin tamamını harcamayın."

"Sadık bağlılığım seni tahrik etmemiş gibi davranma," diyor. Cal'a turuncu bir top atıldığında gülümsüyor, tereddüt ediyor ve topu bana uzatıyor. "Sıra sende."

Ona bön bön bakıyorum. "Bir patatesin koordinasyonuna sahibim." "Patatesleri severim."

Beğenin ya da beğenmeyin, patatesler basket atamaz. Tahmin edilebileceği gibi, tek bir atış bile yapamadım. Cal üç tur için para ödüyor ve tek bir top bile fileyi geçmeye yaklaşıyor.

Yanaklarım yenilgiyle şişti. "Dönme dolap mı?" Tekrar deniyorum, omzunun üzerinden büyük tekerleğe bakıyorum.

Kabul etmeden önce bir anlığına gözleri kararıyor. "Evet, tamam." Saçlarını karıştırarak elime uzanıyor. "Dönme dolap o zaman."

Cal beni sırtında taşıyor, kalabalığın içinde ilerlerken bileklerim dizlerimin altından bağlı. Çiftler el ele, pembe ve mavi pamuk şeker makaralarını yiyerek etrafımızda dönüyor. Boynuna sıkıca sarılıyorum, sırtında zıplarken çenemi omzuna dayıyorum.

Hayat artık çok farklı.

Satış öncesi hazırlık, boyama ve titiz çevre düzenlemesiyle geçen uzun ve acı dolu aylardan sonra geçen ay evimi resmen satışa çıkardım. Evimi düşük bir fiyata satın aldığım ve bir tamirci olduğunu bildiğim için çok şey yapılması gerekiyordu. O zamanlar istediğim buydu. Düzeltilecek bir şey.

Ya da belki sadece beni düzeltecek bir şey istedim.

Her iki durumda da, pazara hazır hale getirmek için gereken son rötuşları yaparken beni, Cal'ı ve Dan Amcamı yazın büyük bir bölümünde meşgul eden yorucu bir süreç oldu. Yarın açık bir evimiz var ve neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Cal'ın evine taşınma süreci kesinlikle zahmetsiz oldu. Azar azar, gün be gün yeni eşya kutuları getiriyor, kişiliğimi onun odaları ve mobilyaları arasına serpiştiriyordum. Köpekler burayı çok sevdi, zamanlarının çoğunu arka bahçedeki ağaç gövdelerine tırmanan sincapları kovalayarak ve Cricket aralarında kıvrılmış halde güvertede güneşlenerek geçiriyorlar.

Evim gibi hissettiriyor.

Özlediğim ev gibi geliyor; bir daha bulacağımı hiç düşünmediğim ev.

Dönme dolap kuyruğuna girdiğimizde Cal beni sırtından aşağı kaydırıyor.

Ayaklarım yere basıyor ve etrafıma bakıp bekleyenlerin sadece biz olduğumuzu fark ediyorum. Kapıdaki görevli bizi el sallayarak bindiriyor, gümüş rengi gür kaşları coşkuyla sallanıyor.

Cal'ın eline uzanıyorum. "Burada sadece biz varız," diye not düşüyorum, direksiyona bakıp boş kovalara göz gezdiriyorum.

"Şanslıyız." Elimi sıkıyor ve beni öne doğru çekiyor. "Hadi gel."

Ona ayak uydurmak için ileri atılırken saçlarım iki omzumun üzerinde sallanıyor ve kovalardan birine kaymadan önce görevlinin bana gönderdiği göz kırpmasını yakalıyorum. Ben Cal'a yaklaşırken güvenlik çubuğu aşağı iniyor, elimi dizine doladığımda kalçalarımız birbirine çarpıyor. "Bu oldukça özel... tüm tekerlek bize ait." İçime bir sıcaklık doluyor. Başımı Cal'e doğru çeviriyorum ve ela gözlerinin ay ışığıyla parladığını görüyorum. "Bu biraz büyülü hissettiriyor, biliyor musun?"

"Evet." Yumuşak bir gülümseme uzanıyor. "Biliyorum."

Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve yükselmeye başladığımızda beni kendine çekiyor. Tekerlek bizi gökyüzüne doğru çekerken ve sonbahar esintisi nefesimi çalarken gözlerim kapanıyor, karnım dönüyor.

"En son buraya çıktığımızda hiç ayrılmak istememiştim," diye mırıldanıyor Cal tepeye tırmanırken.

Dizini sıkıca kavrayarak ona sokuluyorum. Nostaljik bir iç çekiş keskin havayı öpüyor ve gözlerimi açıp yıldızların bizimle birlikte aşağı düşerken ılık çizgilerine dönüşmesini izliyorum. "O gece dönüp dururken nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Hüzünlü ve umutlu bir duyguydu. Kaybedilen her şey için üzgün, henüz gelmemiş her şey için umutlu. Biraz da kafa karışıklığı... belirsizlik." Ona doğru baktım. Yüz ifadesi yarı gölge, yarı yıldız ışıyla maskelenmiş. "Sana aşık oluyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum."

Ben kelimeleri söylerken, düşünüyoruz.

Alçalıyoruz ve sonra tekrar yükseliyoruz.

Cal elimi avucunun içine alıyor ve yüzük parmağıma masaj yapıyor. "Ben de düşüyordum. Hızlı ve pervasızca. Kafa üstü, çapa yok, görünürde yumuşak bir iniş yok." Yutkundü. "Daha önce hiç yıkıcı bir darbe almadan düşmemiştim. Dehşet vericiydi."

Başımı sallıyorum,
anlıyorum.

Parmaklarımız
birbirine dolanıyor.

"Her düşüş acı vermez," diyor. "Her düşüş ateşli bir çarpışmayla sonuçlanmaz. Bazen yere hiç çarpmayız." Cal dudaklarını birbirine sürüyor, son sözleri söylerken gözleri parlıyor: "Uçmayı öğreniriz."

Tekerlek düşer.

Kalbim
yükseliyor.

"Lucy..." Boğazını temizleyerek koltuğunda kayıyor, elimi bırakıp ceketinin cebini karıştırıyor.

Meraklı bir gülümsemeyle göz kırptıyorum ve onun gergin bir nefes alışını izliyorum. İşte o zaman çark durma noktasına geliyor.

Durdu.

Gıcırdayan dişliler, gıcırdayan menteşeler.

En tepede, yıldızların arasında duruyor.

Kör edici bir saniye için, korku beni örtüyor. Ve sonra inançsızlığa dönüşüyor. İmkânı yok. *Tekrar* dönme dolaba sıkışıp kalmamızın imkanı yok.

İkimiz, birlikte.

İki kere.

Başım sola dönüyor ve bazıları bize işaret eden, bakan, el sallayan ve ıslık çalan insan denizine bakıyorum. Parmaklarımı Cal'ın dizine gömüp başımı ileri geri sallıyorum. "Ne..."

Tekrar ona bakıyorum ve kelimeler dilimin ucunda kayboluyor.

Gözlerime su doluyor.

Gıcırtilı bir hıçkırık dökülür.

Elmas bir yüzük ay ışığıyla parlayarak bana geri dönüyor.

Nefesim kesiliyor, bir elimi ağzıma götürüyorum. "Cal...."

"Lucille Anne Hope."

"Aman Tanrım."

"Günüşığı," diye fısıldıyor, gözlerini benimkilere dikmeden önce yüzüğe bakıyor. Kalp şeklinde, pembe altın pırlantalar mücevheri çevreliyor. "Seni küçük bir kızken ön bahçende oynarken gördüm. Orada bağdaş kurmuş oturuyordun, yerden ot koparıyordun, ben evimin önünde basketbol topunu sürerken bana meraklı bakışlar gönderiyordun. Seninle konuşmak için çok gergindim, bu yüzden Emma bahçeden atladı ve seni yanına sürükledi, bana yeni en iyi arkadaşımız olacağını söyledi. Sen gülümsedin. Turnayı gözünden vurmuş gibi gülümsedin ve ben yıllarca her gün o gülümsemeyi düşündüm. Onu arzuladım. Hâlâ da arzuluyorum." Yüzüğü önümde tutuyor, parmakları titriyor. "Ben dumanın içinde kaybolmuşken sen o temiz hava nefesi oldun, haftalardır güneş görmemişken tenimdeki sıcaklık oldun." Bana bakıyor, acıyla. Özlemle. "Sen her felakette benim maceramsın."

Başımı sallarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, burnumu çekiyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Karım ol," diyor hırıltılı bir nefesle. "Evlen benimle." Gözyaşlarına boğuldum.

Ona yaslanıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve yakasına sarılıp hıçkırarak ağlıyorum.

Cal bir eliyle saçlarımı okşuyor, diğer eli hâlâ elmas yüzüklü küçük siyah kutuyu tutuyor. "Nefes al, Lucy" derken tenime öpücükler konduruyor.

Nefes nefeseyken mırıldanıyorum, "Evet." "Evet mi?"

"Evet," kısmen gülüyorum, çoğunlukla ağlıyorum, geri çekilip yüzünü avuçlarımdan arasına alıyorum. Bütün inancım yavaşça başımı sallıyorum.

"Evet, yapacağım

seninle evleneceğim. Tabii ki seninle evlenirim."

Tüm vücudu gevşiyor, yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor ve gözlerini bir süreliğine kapatıyor, sanki cevabımı iliklerine kadar hissediyor. "Siktir," diye mırıldandı. "Gerçekten bunu söylemeni umuyordum."

Onu öptüm, sonra tekrar öptüm. "Söyleyecek başka bir şey yoktu."

Elması parmağımın üzerinde kaydırıktan sonra Cal yolculuk görevlisine bakıp başını sallıyor ve tekerlek yeniden canlanıyor. Yıldızlı gökyüzünün ortasında iki tur daha atıyoruz, gözyaşlarım dinerken ve kalbim tamamlanmak üzere atarken birbirimize tutunuyoruz.

Direksiyondan iniyoruz, yüzüğü parmağında ve eli benimkinde.

Direksiyondan iniyoruz ama sanırım bir şekilde.

Gökyüzünden hiç ayrılmıyoruz.

OceanofPDF.com

Chariea zh

CAL

I topu ona at.

Lucy ellerini çırpıyor, neredeyse iki kez düşürüyordu.

Çok şirin.

Sağlam bir tutuş sağladıktan sonra küçük bir diz sallama hareketi yapıyor, çömeliyor sonra bir sümüklüböcek gibi geri sıçırıyor ve basketbol topunu elinden bırakıyor.

Bayan.

Destansı bir ıskalama.

Top tüm arka tahtayı en az üç metre sıyrarak bir hendeğe yuvarlanır ve birkaç ev aşağıdaki kanalizasyon giderinin yanına düşer.

Kollarını kavuşturarak yüzünü buruşturuyor. "Muzlu ekmek yaparım. Temizlik yapmayı severim. Hiçbir şeye geç kalmam ve sana oral seks yapmaktan zevk alırım."

"Neden niteliklerini sıralıyorsun? Senin zaten bir yüzüğün var."

Söz konusu elmas güneş ışığını yansıtıyor ve küçük bir prizma gibi parıldıyor. Lucy yüzüğü parmağında döndürüyor ve omuz silerken garip bir kıkırdama çıkarıyor. "Basketbol konusundaki beceriksizliğim seni tereddüde düşürürse diye."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Kesinlikle. Ben de tam bunu düşünüyordum. Oral seks harika ve aşk her şeyi tüketen bir peri masalı, ama asla rekabetçi bir H-O-R-S-E oyunu oynayamayacağımız gerçeği her şeyi yeniden gözden geçirmeme neden oldu."

"Anlıyorum," diye iç geçiriyor.

İçimden kıkırdarak beyzbol şapkamı çeviriyorum ve topu almak için sokağa dönmeden önce başımı sallıyorum.

Roy Allanson karısıyla kol kola yürüyor ve yanımdan geçerken bana el sallıyor. "Eski evi satılığa çıkarıyorsun, öyle mi?" diye soruyor, Lucy'nin ön bahçesinde asılı duran "Satılık" tabelasını göstererek. "O kızın her sabah yavrularını gezdirirkenki neşeli gülümsemesini özlemeyeceğimi söyleyemem."

"Onu dükkânda görmeye gel. Artık yetkili o."

Aslında, bunu yapma.

Lütfen bir daha asla araba sorunu yaşamayın.

"Oh, öyle mi?" Başını onaylayarak eğiyor. "Verdiğin en iyi karar, Bishop. Bir yerlere gelecek."

Topu almak için eğildim ve kolumun altına sıkıştırdım.

Lucy'yi işin başına getirmek kolay bir karardı. Geri döndüğü birkaç ay içinde beni düzenli tutarak, müşterileri ev yapımı ikramlar ve mega-watt gülümsemelerle şımartarak, renk patlamaları ve kız mumlarıyla genel ambiyansı canlandırarak, pazarlama etkinliklerini koordine ederek ve çok ihtiyaç duyulan bir moral desteği sağlayarak dünya çapında bir fark yarattı.

Her sabah o çingirakların çalmasını dört gözle bekliyorum.

Çocuklarım onu seviyor.

Onu seviyorum.

O kadar çok ki.

Roy'a başımı salladığımda yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Dün gece itibariyle verdiğim en iyi karar ona karım olmasını teklif etmek oldu."

Joan sevinç çığlıklarıyla yanı başında parlarken, "Hadi canım?" diye kahkaha atıyor. "Tebrikler o zaman. Baban seninle gerçekten gurur duyardı, evlat."

Babamdan bahsedildiğinde gülümsemem normalde olduğu gibi solmuyor. Hatta biraz parlıyor. "Evet," diyorum usulca. "Sanırım öyle olurdu."

El sallayarak ve düğün davetiyesi isteyerek beni uğurladıktan sonra kollarını kavuşturarak köşeyi döndüler.

Bir an tereddüt ettim, ayaklarım kaldırıma yapışmıştı. Emma ile bisiklete bindiğimiz, gün batımında kaçan basketbol toplarını yakaladığımız ve kışın ortasında kar melekleri yaptığımız kaldırım. İki sopa bulup ıslak çimentoda sürükledikten sonra akçaağaçlardan yapraklar uçuşup arkalarında karmaşık küçük yaprak desenleri bırakırken kaldırıma kazdığımız baş harflerimiz hâlâ duruyor.

Anılar tutuşuyor, beni kalp ağrısı yerine sıcaklıkla ısıtıyor. Derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. Bırakıyorum. *Onun gitmesine izin vermiyorum ama acının gitmesine izin veriyorum.*

Artık buna yer yok.

Basketbol topunu birkaç kez havaya fırlattıktan sonra, bir gül fidanını budamak için eğilmiş olan Lucy'nin yanına dönerken sokakta top sürüyorum.

"Açık ev iyi geçti," diyorum topu çimlere bırakırken. "Menajerin bu akşama kadar birkaç teklif geleceğini düşünüyor."

Elinde bahçe makasıyla çıkageliyor. Uzun, kahverengi saçları bir esintiye kapılıyor ve saçlarını yüzünden geriye doğru düzelterek iki kulağının arkasına sıkıştırıyor. Gülümsemesi çiçek açıyor, elbisesi ayak bileğindeki botlarını gıdıklıyor. "Ben hazırım," diye nefes alıyor, omuzları dik. "Veda etmeye hazırım." Lucy bal tuğlaları ve zamansız anılardan oluşan küçük çiftlik evini seyretmek için etrafında dönüyor, sonra buğulu gözlerle bana dönüyor. "Sonunda hazırım-"

"Kaçırdım mı? Geç mi kaldım?"

Arkamdan tanıdık olmayan bir ses geliyor ve olduğum yerde dönerek genç bir kadının nefes nefese kaldırımından aşağıya doğru koşuşunu izliyorum. Koyu kahverengi at kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanırken, araba yolunun kenarında durmak için yavaşlıyor.

Ve nefesim
kesiliyor. Tüm
nefesimi kaybettim.
Nefes alamıyorum.

"Evin açılışını kaçırdım mı?" diye merak ediyor, endişeli bakışları benden Lucy'ye, oradan da eve kayıyor. Sonra tekrar bana.

Ona göz kırpıyorum, nutkum tutuluyor.

Burnunda çiller. Çarpık sırtış. Bana orkide saplarını ve sonsuz yazları hatırlatan yeşim yeşili gözler.

Kadın nefesini tutuyor, boğazını temizliyor. "Özür dilerim," diyerek biraz da gergin bir şekilde gülüyor. "Bu biraz garip. Ailemle birlikte birkaç sokak aşağıda yaşıyorum." Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Bu ev... beni hep çağırmıştır. Onunla ilgili bir şey, biliyor musun? İlk evimi almak istediğim sırada satışa çıktığını gördüğümde..." Dikkatini omzumun üzerinden kaydırarak sözünü kesiyor.

Yavaşça dönüp arkama baktığımda Lucy'nin gözlerinde yaşlar olduğunu ve benimle aynı şeyi gördüğü için dudaklarını araladığını görüyorum.

Emma'ya benziyor.

Emma'nın bunca yıl sonra nasıl görüneceğini hayal etmişsem öyle görünüyor.

"Uh..." Sesimi buluyorum, yüzüm öne dönük. "Evet. Doğru ya. Biz, uh, açık evimiz vardı, ama..."

Yüzü düşüyor, omuzları hayal kırıklığıyla çöküyor.

"Ama ortada bir sözleşme yok," Lucy'nin sözleri çatırdıyor. Yanıma yaklaşıyor ve elime uzanıp sıkıyor. "Teklifinizi değerlendirmek isteriz."

Kadın dudağını ısıyor, gözleri bir umut ışıltısıyla parlıyor. "Tanrım. Tamam, vay canına. Menajerime mesaj atarım." Kocaman gülümseyerek elini bize doğru uzatıyor. "Ben Brianna."

İkimiz de onun elini tutuyoruz, ağır çekim bir tokalaşma. "Cal."

"Lucy."

Sırtışı parlıyor. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ürkütücü davrandıysam özür dilerim, ben sadece..." Büyülü bir iç geçirirken yeşil gözleri evin üzerine yerleşiyor. "Burası mükemmel bir başlangıç evi gibi geliyor."

"Harika bir ev," diye başını sallıyor Lucy, kendini toparlamakta olağanüstü bir iş çıkarıyor. Gözyaşları dökülmüyor, gülümsemesi azalmıyor. "Cal burada büyüdü, ben de yandaki yükseltilmiş çiftlikte yaşadım. İkimiz de taşınana kadar çocukluk arkadaşydık," diye açıklıyor. "Aslında burayı geçen yıl satın aldım... Cal ile yeniden bağlantı kurmadan hemen önce. Şimdi tekrar bırakma zamanı."

"Oh, vay canına. Kulağa oldukça ilginç bir hikâye gibi geliyor." Lucy biraz gülüyor.

"Öyle. Kitaplar için bir tane."

"Harika fasulyeler," diye cıvıldıyor Brianna coşkuyla başını sallayarak. Gözleri küçük çiftliğe kayıyor, yuvarlak ve parlıyor. Ateşböcekleri gibi parıldıyor. "Her neyse... Seni korkutmak istememiştim. Gitsem iyi olacak. Bir araya getirmem gereken bir teklif var."

İkimiz de aynı anda başımızı sallıyoruz, sözsüz, ellerimiz sımsıkı.

Brianna tekrar iç geçiriyor, neşeli bir nefes veriyor ve at kuyruğunu çekiştiriyor. "Bu doğru hissettiriyor," diye başını sallıyor ve kaldırımında geriye doğru ilerliyor. Sonra elini hızlıca sallayarak kaldırıyor ve ekliyor: "Bu yeni bir başlangıç gibi geliyor."

Koşarak uzaklaşmasını, köşede kaybolmasını izliyoruz.

Parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Lucy bana bakıyor, ben de ona bakıyorum.

Ve hiçbir şey söylemiyoruz. Ne bir kelime, ne de tek bir referans. Elini bırakıp enseme avuçluyorum, gözlerim bir süre kaldırımında gezindikten sonra çimlerdeki boş basketbol topuna bakıyor. Ona doğru ilerleyip eğildim ve tekrar yerden aldım.

Lucy bana bakıyor, yüzünde tuhaf bir ifade var.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Atışı yap, ben de seni içeri alayım, soyayım ve sana tapayım."

Geniş ve hınzırca sırtarak topu ona attım.

Tereddüt ediyor, dişlerini alt dudağında gezdiriyor ve "Anlaştık" demeden önce bana ısıltılı bir gülümseme gönderiyor.

Çembere doğru fırlatıyor, spor ayakkabıları yerden kalkıyor.

Bayan.

Destansı bir ıska daha.

Sonra ona saldırıyorum, kalçalarından tutup omzuma atıyorum ve o kahkahalar atıyor, kalbime doğru fırlayan kaotik bir sevinçle ciyaklıyor.

Yine de ona tapıyorum.

OceanofPDF.com

SONSÖZ

12/25/28

"Yeni Başlangıçlar"

Merhaba! Bir süredir yazmadığım için üzgünüm ama son zamanlarda çok meşguldüm.

Cadence geçen ay dört yaşına girdi! Babasının tıpatıp aynısı, her geçen gün ona daha çok benziyor. Huysuzlandığında bile aynı kaşları çatıyor. Doğum gününde basketbol topu istemişti, o da oldu, neon pembe. Sonra Noel Baba ona bodruma kurduğumuz minyatür bir basketbol potası getirdi ve küçük mutlu gözyaşlarına boğuldu.

Sanırım bazı yönlerden benden sonra geliyor.

*Her iki annemiz de geç saatlere kadar kalıp oturma odasını temizlememize yardım ettiler ve şöminenin yanında muzlu ekmek ve kurabiye yediler. Bu Noel nedense daha da büyüülü gelmişti. Cal, Emma'nın eski piyanosunun başına otururken **ben** gitarımla birkaç tatil şarkısı çaldım ve köpekler uyum içinde ulurken Cadence sevimli bir şekilde şarkı söyledi.*

Bölüm başına.

*Bay Perkins aileye yerleşti. Tatlı yaşlı kedi o kalmak
genç Teşekkürler için Kriket ve
onuSonsuz*

Enerji. Lemon ve Kiki biraz yavaşlıyorlar, ancak yaş onların oyunlarından/canlılıklarından bir gram bile çalmadı. Yakında aileye bir köpek daha katmayı düşünüyoruz, çünkü neden olmasın? Her zaman bir oda ya da daha fazlası vardır :)

*Cal son zamanlarda dükkândaki işlerinin arasında sığınakta bize yardım ediyor ve bizi yeniden açılışımıza hazırlıyor. Size küçük bir kahve köşesi ve canlı müzik etkinlikleri için bir sahne eklediğimizi söylemiş **miydim?** Vizyonumun hayata geçirildiğine inanamıyorum. Vera bu fikri çok sevdi ve son altı ayımızı yeni bir ek bina inşa etmek ve bunu duyurmakla geçirdik.*

Alyssa ve Dante bugün sürpriz bir bayram ziyareti için geldiler ve nişanlandıklarını duyurdular. Tepkim şok oldu. Şok ve huşu, ardından sevinç gözyaşları. Ona öyle bir sarıldım ki, ikimiz de neredeyse Noel ağacının üzerine devrilecektik. Alyssa'nın bir yuva kuracağını hiç düşünmemiştim ama sanırım aşkın sinsice yaklaşıp özenle hazırlanmış tüm planlarımızı bozma gibi bir huyu var.

Bundan daha iyi bir yıkım düşünemiyorum.

Her neyse, Ben yaparım. sarın Buyukarı Şimdi.

Kadans o El sallamak Panda ayısı Pinky yanına otururken beni mutfak masasına götürdü. O solumak kaşık/uls o/ tahılile çikolata babasıyla gece atıştırması olarak süt içiyor. Bir elmanın iki yarısı. Cal da bana bakıyor. O bakışı çok iyi bilirim. Ben güzel Tabii ki benim doğum günü o hakkında için son üzerinde a çok iyi bir not ;-)

Yakında tekrar yazacağıma söz

veriyorum. Şimdilik...

Yaşanacak maceralar var.

Toodles,

Lucy

SON

OceanofPDF.com

Yazarın Notu

Lucy ve Cal'ın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Forever Young'a ilham veren *gerçek* yaşlı hayvan barınağını paylaşmak için bir dakikanızı ayırmak istedim. Adı [Young At Heart Senior Pet Adoptions](#). 2007 yılında, yaşlı köpek ve kedilere koruyucu aile bulmak için gönüllü olarak çalışan bir avuç harika insanla yolum kesişecek kadar şanslıydım. O zamanlar evcil hayvan bakımı alanındaki işim Young At Heart ile yakın bir şekilde çalışıyordu ve sonunda ben de koruyucu anne oldum ve birkaç yaşlı yavruyu evimize getirdim. *Yanlış Kalp* adlı romanımda anlattığım Walden, tanıma ve sevmeye şansına eriştiğimiz çok özel hayvanlardan biriydi.

Bu amaca çok inanıyorum ve umarım hayvan sever kalbim Lucy'ye ve onun yaşlı hayvanları kurtarma tutkusuna yansımıştır.

Bu muhteşem organizasyon hakkında bilgi edinmek için bir dakikanızı ayırın!

Web sitelerinden: Eylül 2019'da *Young at Heart Chicagoland*'ın yaşlı köpekler ve kediler için ilk sahiplendirme merkezini ve sığınacağını açtı. Bu güvenli sığınak bizim evimizdir; daha fazla köpek ve kedinin sevgi dolu bir yuva için ikinci bir şans elde ettiği, yaşın sadece bir

sayısı ve genç meslektaşlarına göre daha gri ağızlara ve daha sert eklemlere sahip olanların bakım ve konforunun her şeyden önce geldiği bir yer. Tüm yaşlı evcil hayvanların sonsuza dek mutlu olabilecekleri bir yer.

Web sitesi: <https://www.adoptaseniorpet.com/>

[OceanofPDF.com](#)

Teşekkür

Jake Hartmann, seni seviyorum. Şimdiye kadarki en sevdiklerim olabilecek bu muhteşem kapaklar için teşekkür ederim. Bu iki kitaplık canavarı biçimlendirdiğin için (birden fazla kez), bana yazmam için saatler verdiğin için, odaklanmamı ve üretken olmamı sağladığın için ve bu şeyi bitireceğimi hiç düşünmediğim anlarda bana her zaman nefes almamı söylediğin için teşekkür ederim. Sen benim her şeyimsin.

Geliştirme editörüm ve yazar kankam Chelley St Clair'e teşekkür ederim. Ne zaman kötüleşmeme ramak kalsa aklımı başımda tutuyor ve karnımı güldürüyorsun. Bu oldukça sık oluyor. Özür dilerim. Sana tahmin ettiğinden daha çok minnettarım. Sana ne zaman ihtiyacım olsa oradasın ve dünyanın senin gibi daha fazla özverili insana ihtiyacı var. Ya sür ya öl, her zaman.

TOF konusundaki içgörüm Amy Morgan'a en içten şükranlarımı sunarım. Elizabeth'in hikayesini benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. O bir ilham kaynağı. İkiniz de öylesiniz.

İnanılmaz alfa ve beta okuyucularıma teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız kendimi kaybederdim: Paramita, Siobhan, Kate, Charline, Vanessa, Megan, Lyndsey, Lori ve Jen.

Jen'den bahsetmişken, Wordsmith Publicity'ye ve sağ kolum Jen Mirabelli'ye her zaman yanımda oldukları ve yolun her kaotik adımında bana yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Düzeltenim Get TUF Services'e nazik sözleri ve hızlı geri dönüşü için teşekkür ederim.

ARC ekibimi kusursuz bir şekilde yönettiğin ve benim deliliğimle uğraştığın için teşekkür ederim Serena.

Teşekkürler okuyucular, blog yazarları, arkadaşlar ve meslektaşlarım. Bu topluluk hayatımı değiştirdi. Sözlerimi okuduğunuz, çalışmalarımı paylaştığınız ve karakterlerimi ve yarattığım çılgın dünyaları sevdiğiniz için teşekkür ederim. Yaratmaya devam etme isteği uyandırıyor sunuz. Tüm kucaklamalar, tüm sevgiler.

Artık burada olmasan da karanlıkta ışığım olduğun için teşekkür ederim anne. Seni ateşböceklerinde görüyorum, şarkılarda hissediyorum.

Asla uzakta değilsin.

Çalma LISTESİ

Çalma listesini [buradan](#) dinleyebilirsiniz

"A Lot of Things" - Rosi Golan "Don't Swallow the Cap" - The National
"Time Ago" - Black Lab "In This Life" - Delta Goodrem
"Inside These Lines" - Trent Dabbs
"Heart on Fire" - Scars On 45
"Breathe (2AM)" - Anna Nalick "I Get My Beat" - Richard Ashcroft
"Thunder Clatter" - Wild Cub
"Can't Go Back" - Rosi Golan
"Desert Days" - Elenowen
"If I Die Young" - The Band Perry
"Ready to Start" - Arcade Fire
"Give Me Something" - Scars On 45
"You're My Home" - Joshua Radin "Mine Again" - Black Lab
"Run Away to Mars" - TALK "Over My Head (Cable Car)" - The Fray
"Break" - Gin Blossoms
"Can't Get It Right" - Matthew Perryman Jones
"Something in the Orange" - Zach Bryan
"I Need My Girl" - The National
"Apocalypse" - Cigarettes After Sex
"Eleanor Rigby" - The Beatles
"Here With Me" - d4vd
"Seni Karanlıkta Takip Edeceğim" - Daniela Andrade

Bağlan

Okuyucu grubuma katılmaktan çekinmeyin:
Harts Kraliçesi: Jennifer Hartmann'ın Okuyucu Grubu

Beni buradan takip edin:

Linktree: [@jenniferhartmannauthor](#)

Instagram: [@author.jenniferhartmann](#)

Facebook: [@jenhartmannauthor](#)

Twitter: [@authorjhartmann](#)

TikTok: [jenniferhartmannauthor](#)

Düşüncelerinizi Amazon, Goodreads ve Bookbub'a bırakın!

www.jenniferhartmannauthor.com

OceanofPDF.com

Jennifer'dan daha fazlası

DÜET SERİSİ - ARYA & CODA

Rock grubunun solisti güzel bir garsona aşık olmaya başlayınca Noah, kızın hayallerinin önüne geçmemesi için ne gerekiyorsa yapacaktır.

Ama o garson kız bir gece yanlışlıkla en karanlık sırlarını ona açıp ikisinin de tahmin edemeyeceği derin bir bağı tetiklemeseydi her şey daha kolay olurdu.

PENÇELER VE TÜYLER

Küçük bir kasabanın polisi olan Cooper, babasının barına gelen gizemli yeni kızdan çok etkilenir ancak beklediği son şey kızın aynı gece ortadan kaybolmasıdır.

Abby'yi bulmak sadece bir başlangıçtır. Onu gerçekten kurtarmanın tek yolu, sırlarını çözmektir; bu da tahmin edebileceğinden çok daha zorlu bir görevdir.

HALA ATIYOR

#Üç kategoride 1 numaralı Amazon En Çok Satanlar!

Cora kız kardeşinin doğum günü partisinden ayrıldığında, bir delinin bodrumunda prangalar içinde uyanmayı beklemiyordur.

Daha da kötüsü, ezeli düşmanı ve başının en büyük belası Dean, kendi zincirleriyle aynı mekânı paylaşmaktadır. Her zaman birbirlerini öldüreceklerini düşünen bu iki insan, hayatta kalmak istiyorlarsa artık birlikte çalışmak zorundadır.

LOTUS

Dünyanın geri kalanı için o, 4 Temmuz'da kaybolan küçük bir çocuktur.
Sydney için o her şeydi.
Yirmi iki yıl sonra, geri döndü.
Bu Oliver Lynch'in hikayesi.
Bu onların hikayesi.

YANLIŞ KALP

*****Audie Ödülleri Romantizm Finalisti 2021!*****

Kocam öldüğünde, geride kırık kalbimi bıraktı.
Arkasında başka bir kalp daha bıraktı.
Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Kocamın kalbinin sahibiyle iletişime geçmemeliyim. Cevap vermesini bile beklemiyorum.
Ama içimde umutsuz, sapkın bir parça öyle olmasını umuyor.
İsim yok.
Kişisel detaylar yok.
Sadece bir konuşma.
Kocamdan bana kalan tek şey onun içinde.

DIKENLER KALIR

İntikam.

İnsan doğasının gölgelerinin derinliklerinde saklanır, için için yanar...
kaynar... Bekler.

Bana karşı yapılan yanlışları öğrendiğim gün, intikam duygusu beni
pençesine aldı.
Sonunda, her şeyin başladığından daha kötü olmasını hiç beklemiyordum.
Arkamda bıraktığım enkazı hiç beklemiyordum.
Onu hiç beklemiyordum.

ENTROPY

Pazartesi gününü atlatmak hayatlarının en büyük başarısı olabilir.
Pazartesi günü sabah 9:03'te, banka müdürü Indie Chase gününün daha da
kötülesemeyeceğini düşünüyordu.
Yanılıyor.
Birkaç dakika içinde, emekli hokey oyuncusu Dax Reed ile bir soyguna
yakalandığında o gün kabuslara dönüşür.
Bu güven gerektirecek.
Bu güç gerektirecek.
Hatta *birbirimizi* bile... alabilir.

HAZİRAN BİRİNCİ

Bir trajediden güç bela sıyrılıp, dünyada asla sahip olamayacağı tek
kızın kollarına düşen bir adama ne olduğunu bilmek ister misiniz?
Başka bir trajedi, olan bu.

Yazar Hakkında

Jennifer Hartmann, sadık kocası ve üç çocuğuyla birlikte kuzey Illinois'de yaşamaktadır. Endişeli aşk hikâyeleri yazmadığı zamanlarda, muhtemelen onları yazmayı düşünüyordur. Gün batımından (çünkü sabahları zordur), bisiklete binmekten, sonsuz sıcak yerlere seyahat etmekten, Buffy the Vampire Slayer'ın tekrarlarını izlemekten ve günün o saatinde kahvenin yerini şarabın almasından hoşlanır. O mükemmel kelime oyunları yapar ve sıradan durumlarda uygunsuz mizah bulur. Taco sever. Ayrıca köpeğinizi gerçekten ama gerçekten sevmek istiyor. *Xoxo.*

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

